SHEILA HOLLAND

Viața la țară

Traducerea și adaptarea în limba română de

RĂZVAN BALACI

ALCRIS

Capitolul 1

Glasgow se afla la șase sute cincizeci de kilometri de satul Sherringdon. Călătoria durase două zile, Kate Ferguson nefiind obișnuită să conducă atât de mult de una singură.

– Probabil că te vei rătăci de mai multe ori, o tachinase fratele ei, în dimineața plecării, pe când o conducea. Ești cea mai neîndemânatică din lume în ceea ce privește orientarea pe hartă, Kate!

Hotărîtă să-i demonstreze contrariul, Kate își planificase cu atenție itinerariul. Nu făcuse nici o greșeală până acum, dar, de când ieșise de pe drumul principal, se pierduse într-o încrengătură de alei care nu erau nici măcar semnalizate. După calculele ei, trebuia să fi ajuns în Sherringdon de ceva vreme.

Kate oftă și coborî geamul. Când plecase ieri din Glasgow era răcoare, dar aici, în Sussex, părea a fi toiul verii, chiar dacă era abia începutul lui octombrie. Kate ajunse la o altă intersecție și încetini pentru a citi indicatorul. Sherringdon nu se găsea pe el și nici nu se vedea vreo casă unde ar fi putut cere lămuriri.

– Simt nevoia să beau ceva, se gândi ea și viră mașina către spațiul verde.

Își aruncă puloverul pe bancheta din spate, își desfăcu o cutie de limonadă si bău cu poftă. Simțindu-se mai bine, admiră puțin peisajul. Îi lipsea măreția Munților Scoțieni, dar și Sussex avea farmecul său. Pe când încerca să se hotărască pe care din cele patru drumuri să o ia, de după un colț apăru un bătrân sprijinindu-se într-un baston. Părea obosit și destul de necăjit.

– Te-ai rătăcit, domniță? Încotro te-ndrepți?

– Sherringdon, zise Kate și fața i se însenină.

– Acolo locuiesc eu. Îți voi arăta calea.

Așezat pe scaunul din față, el începu s-o ironizeze.

– Femeile n-au simțul orientării. Întoarce mașina și mergi pe direcția din care ai venit.

O studia aproape fățiș în timp ce ea conducea.

– Ești în vizită prin Sherringdon?

„Ce bătrân curios!", își zise Kate, dar se gândi că nu strică să-i spună.

– Mă duc la doctorul Nicholson. Voi lucra pentru el până-și va reveni tatăl său.

Bătrînul o privi neîncrezător.

– Dumneavoastră sunteți medic, domnișoară? Greu de crezut!

– Bineînțeles că sunt medic! replică Kate cu demnitate, apoi își zări reflecția din oglinda retrovizoare și zâmbi.

Părul ei roșu era ciufulit de vânt, obrajii îi erau îmbujorați, iar nasul îi lucea. Arăta mai mult a școlăriță decât a practicant. Dintotdeauna fusese o problemă pentru ea faptul că arăta mai tânără decât era, adică 24 de ani.

– Ești abia o fetișcană! mormăi bătrânul. Oamenii de pe aici nu sunt obișnuiți să fie consultați de femei tinere.

– Femeile lucrează în medicină de aproape o sută de ani. N-ați mai întâlnit medici de sex feminin până acum, domnule...?

– Beaney. Nu. Noi, pe-aici, suntem de modă veche. Virează stânga și am ajuns în Sherringdon. Drăguț, așa-i?

Câteva colibe și căsuțe împrejmuiau spațiul verde al satului, având grădini pline de margarete și de dalii.

– Nu-i cine știe ce, nu-i așa? zise Kate, neputându-și înfrâna dorința de a-l persifla pe domnul Beaney. Eu nu văd decât un magazin.

– Unu-i destul pentru că vinde de toate, i-o întoarse domnul Beaney. Casa aceea albă de la colț aparține doctorului Nicholson.

Kate își mai arunca o privire în oglinda retrovizoare. Nu vroia să apară așa de neîngrijită la întânirea cu Ben Nicholson.

– Atunci, vă voi lăsa aici, domnule Beaney.

Bătrânul coborî cu greutate, împiedicându-se în baston și plângându-și artrita. Kate opri motorul și așteptă nerăbdătoare ca el să plece, dar bătrânul se așeză pe o bancă și începu s-o privească. Pentru că nu-și putea face toaleta de față cu el, trebui să pornească și conduse până în apropierea destinației sale, unde opri pentru a-și domoli emoțiile. Aceasta ar fi fost prima sa experiență ca practicant, spre deosebire de munca din spital, unde un tânăr poate apela oricând la sfatul și ajutorul unui medic mai experimentat. Totuși, nu venea să lucreze chiar pentru un străin. Fratele ei și Ben Nicholson erau vechi prieteni care se cunoscuseră la Cambridge si urmaseră aceeași școală de medicină. Mai apoi, fratele ei își făcuse practica la tatăl lui Ben, ca asistent, timp în care a ajuns să-l prețuiască și să-l respecte pe bătrân. Deși Angus nu se mai văzuse de ani buni cu familia Nicholson,țineau permanent legătura.

Din acest motiv îi scrisese Ben fratelui ei, pentru a-l înștiința de boala tatălui său.

„Cunoști un flăcău de nădejde care i-ar putea ține locul cam șase luni?", îl întrebase. „Eu am unul, absolut nepriceput, care va pleca în două săptămâni, slavă Domnului!"

Angus îi arătase surorii sale scrisoarea de răspuns: „Un flăcău nu cunosc, dar am o fată pe care te poți baza. E vorba de sora mea! Tocmai și-a încheiat practica, de câte șase luni în medicină generală, chirurgie și obstetrică. Nu prea are experiență, dar învață repede. Va trebui să-l înlocuiască până când se va retrage, apoi îi va prelua postul."

Răspunsul lui Ben sosi plin de neîncredere: „După experiența cu fostul înlocuitor, aș fi preferat unul cu mai multă practică, dar, dacă spui că ea e în regulă, te cred. Robert nu acceptă, pentru că este femeie. Apropo, îți transmite salutări."

– Dar, cine e... Robert? întrebă Kate.

– Robert Montgomery este fratele lui Bill. L-ai întâlnit, odată, pe când erai logodită cu Bill, nu-i așa?

Kate își aminti brusc și se rușină rememorând unica ei întâlnire cu Robert Montgomery, ocazie cu care vorbise prea mult din cauza timidității și a lipsei de experiență în societate. Fusese la Londra, în timpul scurtei și dezastruoasei sale logodne. Bill îi povestise o mulțime de lucruri despre fratele său, care lucra în Canada, dar se întorsese în Anglia pentru o scurtă vizită.

– Înseamnă că Robert este, din nou, în Anglia? întrebase ea.

Angus confirmase: se întorsese pentru totdeauna, pentru că moștenise proprietățile familiei, în urma morții tatălui său.

– Și-l interesează pe cine angajează Ben?

– Nu neapărat, dar, dat fiind că sunt cea mai importantă familie locală, e firesc ca Robert să se implice în treburile satului.

– Mi se pare de-a dreptul medieval!

Dezaprobarea o făcu să fie și mai vehementă.

– Nu mi-a plăcut omul ăsta de cum l-am văzut; acum, cred că va fi și mai rău.

– Eu îl știam un băiat de treabă. Bine, noi nici nu ne-am mai văzut de ceva timp. De când a plecat în Canada, de fapt.

Tocmai această legătură dintre Angus și Robert dusese la întâlnirea ei cu Bill. Pe când Kate lucra ca studentă la „Queen's College Hospital", Bill muncea acolo ca dispecer. Făcuseră cunoștință, iar în scurt timp, prietenia lor evoluase într-o iubire pe cât de intensă pe-atât de trecătoare.

– În orice caz, n-am de gând să accept slujba, spuse Kate. Ar fi stânjenitor să locuiesc în același sat cu familia Montgomery.

– Din cauza logodnei tale ratate? Dar asta e de domeniul trecutului! Bill s-a însurat și trăiește în Australia, tu n-ai fost niciodată în Sherringdon, deci nimeni de-acolo nu te cunoaște. Totul a fost atât de rapid, încât mă îndoiesc că au aflat de logodna lui Bill.

Kate oftă, amintindu-și de acea perioadă nu tocmai plăcută a vieții sale, când rupsese logodna, iar Bill nu reacționase prea bine.

– Robert mă știe. Ar fi stânjenitor, repetă ea. Nu cred că are ceva împotriva femeilor doctor, bănuiesc că e ceva mai mult personal.

– Nu, Ben a specificat clar în scrisoare că Robert e împotriva femeilor în această branșă; din păcate, Ben nu e prea diplomat.

Lui Angus îi trebui destul timp pentru a o convinge să se răzgândească, invocându-i faptul că bătrânul Nicholson se dovedise îngăduitor și tolerant cu el atunci când se afla la început de drum.

– Așa, aș putea și eu să mă revanșez. Fă-o pentru mine, Kate, dacă nu pentru ei, măcar până își găsesc pe altcineva.

Așa fusese convinsă Kate să vină, deși n-ar fi vrut, iar acum regreta. Tocmai când voia să-și prindă părul cu o clemă, se auzi chemată și-l văzu pe Ben venind către ea.

– Bună, Kate. Erai încă o școlăriță, când ne-am văzut ultima oară. Angus nu mi-a spus cât de drăguță ai devenit. N-ai vrea să bem un ceai împreună?

Kate se înveseli, fiindcă arăta exact cum și-l amintea: un bărbat solid și încrezător.

– Mi-ar face mare plăcere, fu ea de acord aruncând clema în poșetă.

– Aici.

Ben îi indică o cameră ale cărei ferestre dădeau către grădină.

– Robert, vino s-o saluți pe Kate!

Bărbatul care stătea pe terasă era mai înalt decât Ben, iar când se întoarse, Kate și-l aminti dintr-o dată. Robert Montgomery era genul de om pe care nu-l puteai uita cu ușurință: brunet, cu ochii albastru-închis, pe fondul unui ten închis. Erau aspecte de care nu era sigură că-și amintea, în afară de asprimea sa.

El intră în cameră, o privi serios un moment, apoi îi întinse mâna.

– Desigur, noi ne-am mai întâlnit, domnișoară Ferguson.

Vocea sa trăda răceală, ceea ce nu era de mirare, ținând cont de condițiile în care se văzuseră prima oară.

– A trecut ceva vreme de când nu ne-am văzut, răspunse Kate pe un ton similar.

Făcuse special acastă remarcă, pentru a sublinia că nu mai era fetița naivă de acum patru ani. Nu-și putea da seama ce-o stingherea mai mult – el sau amintirea logodnei cu fratele său. Pe măsură ce-o studia, Robert își amintea de aspectul ei ciufulit.

– Eu m-aș duce să mă spăl, îi spuse ea lui Ben, sperând că Robert ar putea pleca până termină ea.

Realiză, totuși, că nu părea să fi venit doar într-o scurtă vizită.

– Sigur, toarnă-ți niște apă! zise Ben. Știi că nu m-am căsătorit?

– Da, mi-a spus Angus.

Ceainicul de argint din care-și turna apă era greu, iar ea îl manevra stângace fiindcă Robert o urmărea. Pe masă se aflau mai multe bunătăți, din care Kate, care nu mai mâncase de la prânz, se înfruptă cu mare poftă. Dar, observând un ușor zâmbet la Robert, simți nevoia să se scuze.

– De obicei, nu mănânc atât de mult. Dar n-am mâncat destul la prânz.

– Nu te scuza! zise vesel Ben. Tu dintotdeauna ai mâncat bine, Kate. Putea goli o farfurie în câteva minute, îi explică el lui Robert.

– Asta se întâmpla pe când eram o școlăriță, punctă Kate.

Jenată, luă o gură prea mare de ceai cu care se înecă, simțindu-se și mai umilită.

– Pentru numele lui Dumnezeu! zise Kate, ștergându-și ochii și aruncând o privire furioasă către Robert, care privea fix pe fereastră, pentru a-și ascunde probabil amuzamentul.

– Și unde voi locui? Aici, sper, nu? întrebă ea pentru a schimba subiectul.

– Nu, nu aici. Vei sta cu Maggie, verișoara lui Robert.

– Aaa..., zise ea pierdut. Dar de ce nu pot sta cu tine?

– Pentru că nu se cade. Dacă aș fi fost însurat sau aș fi avut o menajeră, ar fi fost în regulă, dar așa, lumea ar vorbi. Știi cum e la sat…

– Lasă-i să vorbească! Nu m-ar deranja.

– Dar poate l-ar deranja pe Ben, interveni Robert.

Ea se întoarse și se priviră în tăcere, Kate observând înciudată câtă influență avea acest om asupra lui Ben.

În acel moment, telefonul sună, iar Ben se duse în hol să răspundă.

– Cred că-ți dai seama că-mi este imposibil să locuiesc cu verișoara ta! reîncepu Kate.

– De ce, domnișoară Ferguson? întrebă Robert pe un ton neutru.

– Pentru că… Știi tu! Logodna cu fratele tău… Ar fi jenant.

– Din păcate, nu ai de ales. Aici nu e zonă turistică și nu există nici un hotel. Dacă Maggie nu s-ar fi oferit, nu știu ce-ar fi făcut Ben.

– Trebuie să mai fie și alte variante… încercă Kate.

Robert o privi exasperat:

– Te asigur că nu și te rog nu insista! Ben are și-așa destule pe cap.

Kate inspiră adânc și-și strânse buzele. I se păru mai demn să tacă și începu să răsfoiască o revistă medicală. Dar nu reușea să se concentreze, atenția fiindu-i distrasă de faptul că Robert se instalase comod într-un balansoar și acum se legăna.

„O importantă familie locală" spusese Angus. Într-adevăr, acest om avea trăsături aristocratice: capul, oasele feței, brațele lungi și subțiri. Tăcerea lui tocmai începuse s-o deranjeze când Ben reveni în cameră.

– Așteptam telefonul ăsta. O naștere dificilă. Trebuie să fug!

Își înșfăcă geanta neagră și se opri la ușă.

– Te va conduce Robert până la Maggie.

– Dar încă n-am discutat despre slujbă! protestă Kate.

El flutură mâna în grabă:

– Ne vedem mai târziu, la Maggie!

Robert se ridică.

– Mergem, domnișoară Ferguson?

După cum își dăduse bine seama, Robert nu era un simplu vizitator. Ben știuse că va fi chemat și-l rugase pe Robert să aibă grijă de ea. Lipsit de diplomație, după cum spusese și Angus. Se va răfui mai târziu cu el, dar acum va trebui să stea o noapte-două la verișoara lui.

Ieșiră și Robert deschise ușa unei mașini albastre, de firmă.

– Voi merge eu înainte; sunt vreo trei kilometri în afara satului.

Ieșiră pe o alee ce se îngusta. Pierzând din vedere cealaltă mașină, Kate trebui să accelereze dar, imediat, frână brusc. Imediat după o cotitură, mașina albastră oprise din cauza unui turme de vaci ce bloca drumul. Kate evită cu puțin accidentul, roțile scrâșnind cu putere.

Robert scoase capul pe geam:

– Aleile astea sunt prea înguste pentru a putea lua viteză. Dacă nu ești atentă, s-ar putea să ai chiar tu nevoie de un doctor.

– Dacă te-aș fi lovit, ar fi fost numai vina ta. Ai oprit într-o curbă fără vizibilitate.

El coborî din mașină și se îndreptă spre ea; se aplecă pe geamul mașinii și-și apropie chipul foarte aproape de fața ei.

– Vrei să spui că ar fi trebuit să fi strivit o vacă sau două? Eventual, și pe băiatul care le mână? o întrebă sarcastic.

Kate se uită mirată la el și se simți frustrată de această apropiere. Se depărtă puțin și schimbă în prima viteză.

– Chiar trebuie să vii și tu? Nu-mi poți arăta ruta?

– Îmi fac griji referitor la calitățile tale de șofer. În plus, cred că Maggie nici măcar n-a ajuns acasă.

Se întoarse la mașină și-și continuă drumul, Kate urmându-l, înciudată. Altădată ar fi râs de acest incident, dar față de acest om îi venea greu să se scuze.

Trecură pe lângă o fermă întinsă, apoi cotiră pe un drum privat. Ea văzu hornuri înalte deasupra copacilor, după care Robert intră într-o curte împrejmuită de ziduri și opri. Kate trase lângă el și coborî.

– Mașina lui Maggie nu este aici, deci nu este acasă.

Trecu pe lângă ea și-i aruncă o privire gânditoare care o făcu pe Kate să se simtă stânjenită.

– Îmi dau seama că nu agreezi ideea de a sta cu verișoara mea, dar măcar ai decența de a nu o arăta.

Robert o privea insistent, așteptând răspunsul ei.

Kate, care era o persoană cu destul sânge-rece, se simțea neașteptat de stânjenită în prezența lui. Încercă să se convingă că era din cauza diferenței de statură dintre ei. Dar, în sinea ei, știa că nu înălțimea îl făcea un om minunat. Avea un aer foarte autoritar, care îi amintea de cel mai inteligent și temut profesor pe care îl avusese în școala medicală.

– Bineînțeles că voi fi cuviincioasă cu verișoara ta. Cu toate că-mi va fi foarte greu, voi încerca să-mi găsesc altă gazdă, iar dacă nu voi reuși, îmi voi căuta altă slujbă.

Regretă cuvintele îndată ce-i văzu expresia indispusă.

– Ai fi în stare să-l lași pe Ben din cauza unei mici probleme personale? N-ai nici un simț al loialității?

– Desigur, nu l-aș lăsa la greu.

Indignarea o făcu să ridice tonul. Nu-i suna bine și făcu un efort să se controleze.

– Aș aștepta până găsește alt înlocuitor. Și dacă tot vorbim despre asta, să știi că nu-mi place atitudinea ta față de femeile doctor.

El se încruntă.

– Dar nu mă port așa cu tine, domnișoară Ferguson.

– I-ai spus lui Ben că nu vrei femei doctor aici. Mi se pare ciudat… M-aș fi așteptat la această prejudecată din partea unui simplu fermier, nu din partea unui om cu educație. Și, până la urmă, ce-ți pasă ție?

Ea nu obținu reacția pe care o așteptase. După un moment de tăcere, el începu să râdă.

– Să știi că îmi pasă, pentru că ei sunt doctorii noștri de familie. Nu știu căruia dintre noi i-ar displăcea mai mult dacă va fi nevoie să mă consulți.

– Dar pari destul de sănătos, așa că nu cred că ar fi cazul.

– „Destul", doctore? Preferi ca oamenii să fie bolnavi de-a binelea?

Kate inspiră adânc și încercă din greu să se controleze.

– Venind încoace, am întâlnit un bătrân pe care l-am luat în mașină și care arăta cam ca tine. Dar la el e scuzabil…

– Și la mine nu?

Se aplecă spre mașina ei, zâmbind malițios.

– Dacă tot ai chef de zeflemea, ți-aș putea spune și eu câteva. Când l-am sfătuit pe Ben să nu te angajeze, mi-am bazat opinia pe experiența de o viață în ceea ce privește mentalitatea oamenilor de aici. Le va fi greu să accepte un nou doctor, cu atât puțin mai puțin o roșcată micuță care arată ca o școlăriță.

Kate regretă că nu purta ceva mai formal decât o simplă bluză și pantaloni. Pe când se gândea la o replică, Robert continuă:

– Și, pentru cultura ta generală, să știi că obiecțiile mele n-au nimic în comun cu trecutul. Într-o anumită perioadă, l-ai făcut foarte nefericit pe fratele meu, dar, până la urmă, i-ai făcut un bine. Acum e însurat și are o fetiță foarte drăguță.

Implicațiile observației sale o făcură pe Kate să roșească. Dar, până să răspundă, apăru o mașină care intră în curte. O fată de vârsta lui Kate ieși din mașină și veni spre ei.

– Mă scuzați că am întârziat. Am fost reținută la școală.

Robert făcu prezentările. Maggie era drăguță, o fată cam insipidă, dar cu un zâmbet fermecător. Nu ca al verișoarei sale, ceea ce era în favoarea ei.

– Acum ai putea să-ți iei bagajele, iar Robert le va duce pe cele mai grele.

O conduse sus, într-un dormitor spațios, cu pereți albi și grinzi întunecate. Fereastra ei dădea în curtea din față a unei case țărănești.

– Ce e acolo? o întrebă pe Maggie.

O bănuială dezagreabilă îi încolți în minte.

– Conacul Sherringdon, casa lui Robert. Nu ți-a spus? Eu locuiesc în fosta aripă a servitorilor. Robert a transformat-o pentru mine anul trecut. Este veche, dar sper că-ți va plăcea.

Kate era prea buimăcită pentru a putea formula un răspuns politicos. Nu era destul că locuia cu verișoara lui Robert, oricât de drăguță ar fi fost, mai trebuia să-l suporte și pe el atât de aproape de ea!

El intră în cameră și-i puse valizele pe podea. Probabil o auzise pe Maggie și surprinsese reacția lui Kate.

– Nu trebuie să fii atât de oripilată, domnișoară Ferguson. Maggie își întreține singură casa și nu depinde de noi.

Maggie nu înțelegea deloc de unde provenea tensiunea dintre cei doi.

– S-a întâmplat ceva? întrebă ea. Kate nu vrea să stea aici?

Robert o luă pe după umeri și o îmbrățișă cu drag pe verișoara sa.

– Kate este foarte recunoscătoare pentru ospitalitatea ta, dragă Maggie.

Îi aruncă o privire furișă lui Kate, provocând-o să-l contrazică.

– Acum vă las să vă cunoașteți mai bine, fetelor.

După plecarea lui, Kate se simți obligată să mai adauge ceva. La urma urmei, Maggie era cea care îi făcea o favoare. Era mai mult decât generoasă să accepte un străin în casă, iar Kate îi spuse că o apreciază pentru asta.

– Va trebui să tratăm această poveste ca pe o afacere.

Dar Maggie păru ofensată.

– Nu-ți cer bani de chirie. Putem împărți cheltuielile pentru mâncare, cu toate că iau destule de la fermă, iar Robert nu vrea să accepte bani.

Lui Kate nu-i plăcea ideea să-i fie datoare în vreun fel lui Robert Montgomery, dar politețea o obligă să tacă. Trebuia să se împace cu situația pentru o vreme. Venise să facă un lucru important și nu conta unde locuia – sau așa ar fi trebuit. De altfel, când se va mai familiariza cu locul, va găsi un alt loc unde să stea. Ușurată la acest gând, începu să despacheteze.

Ben apăru mai devreme decât se așteptau ele. Părea obosit, dar era binedispus.

– Vizitele de seară nu durează de obicei atât de mult, îi spuse lui Kate. Dar sunt singur de două zile și s-au strâns multe. Ești gata să începi de mâine dimineață?

– Desigur, zâmbi ea.

Dar probabil că nu reuși să-și ascundă nervozitatea, pentru că Ben îi zâmbi înțelegător.

– Ai emoții? Nu-ți face griji, am să te ajut.

Ben era amabil și înțelegător

– Nu-mi fac griji că aș putea greși din punct de vedere profesional. Este vorba de faptul că pacienții îmi vor fi împotrivă pentru că iau locul tatălui tău.

– Din păcate, așa e felul lor. Și eu am avut aceeași problemă când am luat locul partenerului tatălui meu. Dar, dacă îți vei face treaba cum trebuie, în curând vei deveni o persoană respectată.

– Sună cam pompos, remarcă Maggie, care tocmai intrase în cameră aducând ciocolată caldă pentru toți. Nu-l lăsa să te ia de sus, Kate.

Glumea, desigur, pentru că ea și Ben păreau buni prieteni. Ben aruncă spre Maggie cu o pernuță.

– Maggie face pe șefa aici. I se trage de la faptul că e învățătoare, probabil.

În timp ce ei discutau lucruri ce țineau de profesie, Maggie ședea pe canapea și răsfoia un ziar. Înainte să plece, Ben o rugă să fie la el a doua zi, la ora nouă.

– La nouă fix, preciză el, pentru că altfel o să te aglomerezi.

– N-o voi lăsa să lenevească, promise Maggie. Totdeauna îmi pun ceasul să sune la șapte și jumătate.

Ținând cont de avertismentul lui, Kate ajunse la Ben chiar când el se străduia să termine o uriașă farfurie de ouă cu șuncă.

– Trebuie să-mi mențin puterile, zâmbi el larg.

Chiar dacă era cu cinci ani mai mare, se purta ca un elev întârziat. Kate nu putea înțelege cum se lăsaseră pacienții pe mâna lui, pe perioada cât tatăl său lipsea.

Străbătură grădina către sala de operații, care fusese construită cu zece ani în urmă, după spusele lui Ben.

– Înainte se folosea o parte a casei. Mama, ca o bună soție de doctor și fostă asistentă, suporta, dar asta ne-a limitat intimitatea tuturor. Din păcate, ea n-a putut beneficia de avantajele noului sediu, pentru că a murit înainte de finalizare.

În sala de așteptare fură întâmpinați de un cor de „Bună dimineața, doctore!" și priviri insistente către Kate, care auzi o femeie șoptindu-i vecinului:

– E mult prea tânără pentru un medic, nu-i așa?

Oare de unde știau? se întrebă Kate.

Îl întrebă pe Ben, iar el păru amuzat.

– Știrile circulă repede la țară. Vino s-o cunoști pe domnișoara Andrews, cea care ține lucrurile sub control.

Oficial, domnișoara Andrews era farmacista, dar Ben o prezentă ca fiind cel mai important membru din personal.

– Știe tot ce mișcă pe o rază de cincisprezece kilometri și te poate ajuta dacă vrei să vizitezi locurile.

– Sunteți aici de mult timp? întrebă Kate.

– De treizeci de ani, răspunse sec domnișoara Andrews, cu o strângere de mână fermă ca a unui bărbat.

– Andy n-a reușit aici ca înlocuitor, observă Ben, cu obișnuita lui lipsă de tact.

– Un tânăr foarte obraznic!

Domnișoara Andrews zâmbi subțire și-i puse în brațe lui Ben fișele unor pacienți.

– I-am dat astăzi mai puțini pacienți domnișoarei Ferguson, până se obișnuiește.

Ben aruncă o privire sumbră asupra teancului gros de plicuri pe care le ținea și dispăru în birou.

– Veți folosi biroul doctorului Nicholson, o informă domnișoara Andrews pe Kate, împingând-o spre o plăcută cameră însorită.

După plecarea ei, Kate se scufundă într-un balansoar și se legănă de câteva ori, pentru a se elibera de stres.

Dacă pacienții ar ști cât de prost stau cu nervii tinerii doctori, ar fi mult mai amabili cu noi! se gândi ea. Apoi chemă primul pacient prin interfon.

Mai târziu, la o ceașcă de cafea, Ben o întrebă:

– Te simți în stare să facem câteva vizite?

Încurajată de atitudinea lui și de faptul că reușise să treacă de această dimineață cu bine, Kate se simțea în stare de orice.

– Mi-ar plăcea să facem câteva vizite. O să am nevoie de o hartă, nu-i așa?

– Am eu una pentru tine, zise eficienta domnișoară Andrews. Și chiar v-am trasat cea mai bună rută. În plus, și câteva indicații care vă vor ajuta pe drum.

– Vă gândiți la toate, zise Kate pe un ton prietenos. N-ați vrea să veniți cu noi?

Se dorise a fi o glumă, dar, din păcate, domnișoara Andrews n-o luă ca atare.

– Am vrut doar să vă fiu de ajutor, doamnă doctor, spuse ea cu condescendență. N-am vrut să-mi depășesc atribuțiile.

Strânse repede ceștile și se îndreptă nervoasă către chiuvetă. Panicată, Kate încercă să se explice:

– Doamne, Dumnezeule, domnișoară Andrews, nu fiți așa supărată! Glumeam…

Ținându-se tare pe poziție, domnișoara Andrews acceptă scuzele fără măcar să se întoarcă spre Kate. Aceasta căută ajutor la Ben, dar el îi făcu semn să intre în cabinetul lui.

– Nu-i bine să fii prea deschisă cu Andy, măcar până o vei cunoaște. Nu prea are simțul umorului.

Kate păru dezamăgită:

– Am crezut că mă place. M-a ajutat atât de mult în această dimineață!

– E de modă veche, nu se așteaptă ca oamenii care abia au cunoscut-o să se poarte așa familiar cu ea. Acum, ia-ți lista pacienților, fișele lor și harta. Crezi că te descurci?

Ben îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Bineînțeles că da, îl asigură ea, dar cu un aer mai serios.

Se părea că nu numai pacienții aveau nevoie de timp pentru a o accepta, ci și colegii ei.

Capitolul 2

La două fără un sfert, când își termină vizitele, Kate se simți îngrozitor de înfometată. Ben îi spusese să nu se mai întoarcă la cabinet, așa că se îndreptă direct către Maggie, cu toate că știa că nu va fi acasă. Căută prin frigider, își prepară un sandviș cu brânză și-și turnă un pahar cu lapte.

Vremea era încă bună, așa că se hotărî să-și ia dejunul în mijlocul naturii, în curte. Se vedea că Maggie n-avea aplecare către grădinărit. Curtea era frumoasă, dar avea nevoie de îngrijire; Kate se gândi că s-ar putea revanșa față de ea dacă ar avea grijă de grădină.

Cu o seară în urmă, Maggie o asigurase că prezența ei este - binevenită.

– E bine că nu mai sunt singură, spusese ea. Mă chinuiesc de mult timp să găsesc pe cineva cu care să stau.

– E frumos din partea ta, Maggie, dar cred că ar trebui să-mi găsesc altceva. Vărul tău nu e la fel de primitor ca tine, mi-a arătat-o clar.

– Asta din cauza fostei tale logodne? Nu ți se pare că ești prea sensibilă? Rămâi!

Chipul ei fusese atât de convingător, încât Kate n-o putuse refuza. Poate că ar fi meritat să-și mai acorde o șansă.

– Doar pentru câteva luni. Când tatăl lui Ben se va simți mai bine, nu va mai fi nevoie de mine aici.

– Dar poate va fi. Poate își vor lua un al treilea partener, pentru a-l menaja pe doctorul Nicholson.

– Eu am crescut la oraș, nu cred că m-aș integra aici. De altfel, în aprilie, voi începe să lucrez la cabinetul fratelui meu.

– Nu-ți place la țară? o întrebase Maggie.

– Doar în vacanță și în vizită, nu ca să stau.

– E locul ideal în care să crești. Recunoaște, e un loc minunat!

După ce termină de mâncat, Kate își făcu siesta lenevind la soare. După câteva zeci de minute, porni la plimbare și se îndreptă către clădirea opusă casei lui Maggie. O veche ușă de stejar, pe care tocmai o admira, se deschise și din casă năvăliră doi adolescenți, o fată și un băiat, ce semănau cu Robert .

– Tu trebuie să fii doamna doctor Ferguson, zâmbi fata. Eu sunt Linda Montgomery, iar el este fratele meu, Tim.

Maggie îi spusese lui Kate că Robert avea un frate și o soră mai mici, cu care locuia. Ea le întoarse zâmbetul.

– Mă plimbam pe aici… E un loc vechi și fascinant, nu-i așa?

– Da, nu-i rău, răspunse Tim, nepăsător.

– Chiar prea mare pentru noi, adăugă și Linda.

Ea își înfundă mâinile în buzunarele pantalonilor jerpeliți.

– Îți place să călărești, doamnă doctor?

– N-am încercat niciodată. Și, te rog, spune-mi Kate. Mă faci să mă simt bătrână…

– Atunci, Kate să fie! N-ai stat niciodată în șaua unui cal? întrebă Linda, nevenindu-i să creadă.

– N-ai nici o ocazie în centrul orașului Glasgow, se amuză Kate.

– Dar îți plac caii? Hai să-i vezi pe ai noștri.

Fata deja deschisese ușa grajdului când Tim spuse:

– Mai taci din gură, Linda! Nu toată lumea e înnebunită după animale, ca tine!

O privi cu afecțiune pe sora sa.

– Rezultatele ei la școală lasă de dorit, dar ar fi un îngrijitor de animale de toată isprava!

– Mai bine taci tu! replică ea. Crezi că notele tale bune îți dau dreptul să vorbești așa?

Băiatul roși.

– Am picat doar un examen! Cred că ești extrem de inteligentă, Kate, dacă ai reușit să faci față atâtor ani de toceală!

– Ei, nu chiar! zâmbi Kate. Și eu am picat la chimie în primul an.

– Serios? Exact la asta am picat și eu! Robert crede că nu mi-am dat destul silința, dar e o materie grea, nu-i așa?

– Foarte grea, aprobă Kate.

– Dar vei mai da o dată examen, presupun.

Tim își trecu mâinile prin părul brunet.

– Încă nu m-am hotărât, zise el posomorât. Îmi vine să renunț la tot!

– Mai încetează cu vorbăria, îi spuse Linda. Ai vrea să aruncăm o privire prin jur, Kate? Grădinile sunt drăguțe.

Păreau de treabă și Kate acceptă.

„Drăguțe" era puțin spus. Chiar și așa neîngrijite, grădinile erau foarte frumoase. În spatele casei era o terasă imensă care dădea către lac; lângă ponton era ancorată o șalupă veche.

– Poți s-o folosești oricând, îi spuse Linda. Avem și un teren de tenis, care ar trebui să arate mult mai bine. Robert e de părere că noi ar trebui să avem grijă de el, cu toate că are destui angajați care ar putea să facă asta.

– Nu se poate lipsi de oamenii de la fermă, interveni Tim. Robert muncește mai mult decât toți angajații săi, așa că nici el nu se poate ocupa.

Kate se gândi la bărbatul elegant pe care-l întâlnise ieri și fu surprinsă. Îl privise ca pe un fermier elegant, care trăia bine, în timp ce alții făceau munca de jos.

Când le spuse asta, ambii tineri râseră.

– Ieri purta cel mai bun costum al său, ca să-l impresioneze pe directorul băncii. Nu e cum crezi tu, Kate. El nu are un director, le face singur pe toate.

– Am avut un director pe vremea când tata trăia, explică Linda. Robert era în Canada atunci. Ei doi s-au certat întotdeauna pentru că tata angaja mai mulți oameni decât era nevoie.

– Taci, Linda! Pe Kate n-o interesează problemele noastre de familie.

Tim îi aruncă surorii sale o privire dezgustată, iar Kate socoti că era mai bine să plece și pretextă că trebuia să termine de despachetat.

– Vino prin casă, o invită Linda. E mai scurt drumul.

Kate ezită, temându-se de o întâlnire cu Robert. Totuși, se îmbărbătă, gândindu-se că n-avea cum să evite la nesfârșit acest lucru. O politețe rece ar fi de preferat unui duel verbal.

Intră în casă și se opri în holul principal, pentru a admira lambriurile de stejar și se înfioră la vederea trofeelor împăiate de pe pereți.

– Se pare că cineva a fost foarte ocupat, observă ea. Nu-mi place să le văd așa!

– Să înțeleg că nu ești de acord cu sporturile sângeroase, domnișoară Ferguson?

Kate se întoarse rapid. Robert tocmai intrase pe ușă și o privea enigmatic. Îmbrăcat cu o cămașă și pantaloni reiați, părea foarte diferit față de ieri; cu toate astea, avea un aer distins. Ceva în atitudinea lui o irita și reacționă pe măsură.

– Ai dreptate, domnule Montgomery. Nu sunt de acord.

– Atunci, ar fi bine să stai departe de păduri, o sfătui el. În caz contrar, sufletul tău sensibil ar putea fi afectat de imaginea animalelor și păsărilor moarte atârnate în copaci de oamenii mei.

– De ce ar face asta? întrebă Kate, necunoscând obiceiurile de la țară.

– Pentru a-i speria pe alții. Nu fi așa dezgustată, draga mea fată, fermierii nu-și permit să fie sentimentali. Lăsăm asta în seama oamenilor de la oraș!

– Să încerci să conservi viața în sălbăticie nu înseamnă sentimentalism, spuse Kate, iritată de amuzamentul lui sfidător.

– Sunt de partea celor care protejează speciile rare, precum vulturii aurii și alte asemenea, dar iepurii și veveriţele se înmulțesc atât de rapid încât reprezintă o amenințare pe care n-am putea-o tempera.

Linda nu se mai putu abține:

– Ah, Robert, încetează! O voi învăța pe Kate să călărească, atunci când va avea timp.

Chiar dacă nu deciseseră împreună, Linda părea hotărâtă:

– Sigur că trebuie să înveți! Toată lumea călărește la țară!

– Am văzut o bicicletă în garajul lui Maggie. M-aș simți mult mai sigură pe ea, spuse Kate.

Până și Robert râse, iar Linda îl luă pe fratele ei de braț.

– Nu-ți vine să crezi că e doctor, nu-i așa?

Cuvinte obișnuite, dar chiar dacă Linda încercase să facă un compliment, părea mai mult o critică.

– Dacă e s-o luăm așa,nici tu nu prea arăți a fermier, observă Kate.

Tonul ei păru cam aspru și Robert ridică sprâncenele.

– Și cam cum ar trebui să arate un fermier, în opinia ta, domnișoară Ferguson?

Bine dispusă, Kate încercă să-și ascundă iritarea.

– Probabil că opinia mea e la fel de eronată ca a voastră în ceea ce privește doctorii, spuse ea împăciuitor. Trebuie să plec, diseară am treabă…

Kate se întoarse acasă la Maggie, gândindu-se că măcar tinerii Montgomery erau de treabă. La cină, când îi spuse acest lucru lui Maggie, aceasta înghiți în sec.

– Da,…sunt copii drăguți, chiar dacă reprezintă o grea încercare pentru Robert.

Kate înclina să creadă că din cauza lui Robert, dar tăcu.

– Tim e un băiat cu capul în nori. Și cam leneș. Robert a făcut multe eforturi pentru a-l ține la școală în ultimul an, iar el nici măcar nu și-a dat silința.

– Da, mi-a spus și mie că a picat un examen, dar se poate întâmpla oricui. În plus, de ce nu o școală publică? Și eu am urmat una.

– De generații, cei din familia Montgomery merg la aceeași școală. Robert vrea ca Tim să respecte tradiția.

Deci, și Robert era un snob. Încă o bilă neagră pentru el.

– Și Linda reprezintă o greutate pentru bietul Robert?

Maggie o apostrofă din priviri și Kate se grăbi să adauge:

– Mi se pare că e o fată drăguță, prietenoasă și plină de viață.

– Este. Dar cam naivă și prea prietenoasă. Are un anturaj care nu se prea ridică la nivelul colegilor ei de la școala serală. Pe Robert îl îngrijorează faptul că e prea puerilă.

– Mama lor a murit? întrebă Kate.

– Da, înaintea tatălui lor. Atunci a plecat Robert de acasă. Îl mai ținea numai dragostea pentru mama sa. Maggie se opri brusc. Dar, nu vreau să te plictisesc cu asemenea lucruri. Mai bine spune-mi, cum a fost prima ta zi ?

– Cu urcușuri și coborâșuri, răspunse Kate, realizând că răspunsul se potrivea pentru întreaga săptămână.

Operațiile au decurs bine, ajutată și de domnișoara Andrews. Kate nu avea probleme cu practica în general, dar avea ceva greutăți cu completarea formularelor; în schimb, vizitele la domiciliu îi făceau plăcere.

Kate avea și câțiva pacienți cu probleme. Fusese scoasă din pat de o femeie care avea o durere de două săptămâni și omisese acest lucru la telefon, pacienți ce solicitau vizite și apoi plecau de acasă, mame prea grijulii care intrau în panică de cum creștea puțin temperatura copiilor…

Ben era mai bun și mai tolerant, iar Kate îl admira pentru asta. Poate că nu era mai inteligent decât fratele său, dar era unul din cei mai conștiincioși pe care îi cunoscuse. Adăugând aceste calități faptului că era o persoană simpatică, se întreba de ce nu s-a însurat până acum. Odată, chiar îl întrebase, dar el se abținuse.

– Presupun că n-am întâlnit fata potrivită. Și, că tot veni vorba, tu n-ai pe nimeni în Glasgow?

Ea avusese o mulțime de prieteni, dar nici o relație mai reușită, așa că se rezumă doar la un zâmbet modest. Ben, studiind-o cu atenție, își exprimă neîncrederea:

– Înseamnă că sunt mulți tăntălăi în Glasgow. Ești o fată tare drăguță, Kate!

Surprinzător, Ben o făcea să se simtă timidă, așa că schimbă brusc subiectul către week-end-ul care venea și în care cădea de serviciu pentru prima oară. Ben avea îndoieli că s-ar putea descurca de una singură, dar îl convinse că arată obosit și are nevoie de o pauză. De peste o lună, el ducea tot greul. În plus, era îngrijorat de sănătatea tatălui său, care nu părea să se amelioreze conform așteptărilor.

– Nu plec nicăieri, așa că dacă ai nevoie de un sfat, nu ezita să mi-l ceri! spusese Ben.

– În regulă, Ben!

Dar Kate era hotărâtă să nu-i deranjeze sub nici o formă liniștea binemeritată. O înștiință de acest lucru și pe domnișoara Andrews, care fu de acord cu ea.

– Aveți dreptate, domnișoară Ferguson! Nu știu cum ne-am fi descurcat fără dumneavoastră…

Venind din partea domnișoarei Andrews, era un adevărat compliment. Kate roși ușor, mulțumită și impresionată. Într-un impuls de moment, i se confesă farmacistei că avea oarece emoții la gândul unui întreg week-end.

– Până acum a trecut doar o noapte. Dar, sper să mă descurc..

– Eu sunt sigură că da, domnișoară doctor. Și îmi face plăcere să văd că încă mai există tineri modești.

Kate se abținu cu greu să râdă, pentru că acest „tineri" îi suna foarte arhaic.

– Vă mulțumesc! Ne vedem mâine.

Ajunsă acasă, Maggie o întâmpină cu o tocăniță foarte apetisantă și o invită să cineze împreună. Urma să fie plecată în weekend și își făcea griji că o va lăsa singură pe Kate.

– Sigur nu te deranjează? Avem de toate în frigider, iar tu deja știi rostul casei.

– Sigur că nu. Stai liniștită, dragă Maggie, pot să-mi port singură de grijă.

– Dar, dacă ai probleme, să știi că Robert e chiar lângă noi.

„Ar trebui să ajung cu adevărat disperată pentru a apela la el", se gândi Kate și, privind pe geam, îl văzu intrând în curte.

– Vorbeam de lup… și iată-l pe stăpânul în persoană! murmură ea.

– De ce nu-ți place Robert? o întrebă Maggie încet.

Kate regretă remarca făcută.

– Nu-l cunosc destul de bine pentru a spune dacă-mi place sau nu.

Răspunsul n-o păcăli pe Maggie, care continua s-o privească în tăcere. Kate simți că roșește puternic.

– Doamne, Maggie, așa îți privești și elevii?

Se auzi un ciocănit ușor și vocea puternică a lui Robert:

– Pot să intru, Maggie? Bună seara, domnișoară Ferguson!

Robert se așeză și bău cu ele o ceașcă din cafeaua făcută de Maggie.

– M-am decis să te însoțesc la Londra, Maggie. La fermă e liniște și mi-ar prinde o pauză de un week-end, anunță el.

Maggie era încântată.

– Înseamnă că mă vei și însoți până la mătușa Margaret. Urăsc să mă duc singură la ea, e atât de dificilă…

El o privi cu afecțiune.

– Asta pentru că îi arăți că te temi de ea. Înfrunt-o, așa cum fac eu!

– Pentru tine e simplu, bombăni Maggie. Îți acceptă orice, pentru că ești favoritul ei.

Robert ridică din umeri.

– Pentru că sunt bărbat. Mătușa Margaret este o adeptă convinsă a superiorității masculine.

Privi un moment către Kate și adăugă cu un zâmbet șters:

– Te gândești că e demodată. După părerea ei, locul femeii e în bucătărie.

– „Educarea unei femei e o pierdere de timp", adăugă Maggie, chicotind. Vezi, Kate, de-asta nu mă înghite ea. Nici nu știu de ce o mai vizitez…

– Pentru că n-ai îndrăzni s-o neglijezi. Se așteaptă ca toți să fim atenți cu ea, spuse Robert .

– Și reușește…, adăugă Maggie. Ai s-o cunoști și tu, Kate. Întotdeauna vine aici pentru sezonul de vânătoare.

Kate ura vânătoarea. Își aminti disputa cu Robert pe această temă și se abținu de la orice comentariu.

– Eu sunt ciudata familiei, continuă Maggie. Pentru că eu nu vânez.

– Pentru că nu-ți place?

– Pentru că nu sunt de acord cu asta.

Robert se ridică și le privi cu un zâmbet ușor zeflemitor.

– Trebuie să plec, înainte de a începe o ceartă. Bucură-te, Maggie! Domnișoara Ferguson e de aceeași părere cu tine.

– Mi-ar plăcea să te convertesc și pe tine, dar măcar voi continua să încerc.

El râse și o salută pe Kate din cadrul ușii. Maggie îl conduse până afară, apoi se întoarse încă zâmbind:

– Robert e un drăguț…chiar dacă are acest defect. Totuși, trebuie să recunosc că arată nemaipomenit când călărește.

După ce luară micul-dejun, Maggie și Robert plecară spre Londra, iar Kate plecă la muncă. Trecu pe la cabinet, apoi mai făcu câteva

vizite ce decurseră ușor. De fapt, week-end-ul lâncezea, iar ea era conștientă că era blocată în casă fără prea multe de făcut. Duminică, pe la ora cinci, începu să-și plângă de milă. Fiind o fire activă, ura să stea degeaba, așa că porni într-o plimbare prin grădina lui Maggie, dorindu-și să fi avut companie.

Pe când își făcea de lucru cu niște buruieni, apăru deodată Linda, însoțită de o pereche de labradori aurii.

– Bună, Kate! Ai chef de o plimbare?

– Aș avea, dar sunt în timpul serviciului. Așa o plictiseală… Îmi place să muncesc, nu să stau degeaba.

– În plus, Maggie e plecată, iar tu ești singură… Vino să iei cina cu noi!

Fata se fâstâci și-și răsuci un cârlionț brunet pe arătător.

– Adică… dacă ți-ar face plăcere.

Nu mai părea așa de sigură pe sine ca atunci când se cunoscuseră.

– Linda, apreciez invitația, dar nu cred că aș putea auzi telefonul de la voi.

– Sun-o pe Andy și pune-o să-ți transfere apelurile către noi. Văzând-o că ezită, adăugă cu un surâs: Robert nu se va întoarce devreme.

De această dată, se fâstâci Kate.

– Nu-l prea agreezi. Ei bine, nici noi. Eu și Tim ne bucurăm nespus când pleacă. De-ar face-o mai des…

– Asta da remarcă din partea unei surori! se simți datoare Kate să spună.

– Spune-mi tot! Știm că nu vă înțelegeți, așa că de ce te mai prefaci?

– Chiar, de ce? râse Kate. Mulțumesc, Linda, diseară voi veni.

– Atunci, voi trece să te iau. Vom avea numai gustări reci pentru că bucătarul e liber.

Acea gustare rece se dovedi delicioasă; Kate cunoscându-i mai bine pe cei doi tineri și ascultându-le planurile de viitor. Linda dorea cu

ardoare să urmeze o școală de arte în Londra, dar Robert se împotrivea. Tot ce putuse scoate de la el era să urmeze cursurile la seral din cel mai apropiat orășel.

– Niște neîndemânatici. Jumătate nici nu sunt în stare să facă un desen ca lumea.

– E, de departe, cel mai talentat elev! spuse mândru și Tim.

Cât despre el, se părea că aluneca spre repetență.

– Nu e vorba numai de chimie. Robert vrea să-mi dau din nou toate testele, pentru că n-am avut note prea bune.

Robert decisese ca Tim să urmeze un colegiu de agronomie. Ba, chiar unul de elită, potrivit pentru un Montgomery!

– Dar tu, ce ai vrea să faci? întrebă Kate.

– Nu prea știu. De altfel, e mai simplu să fac ce zice Robert.

Acest lucru stârni indignarea lui Kate.

– Nu te lăsa târât într-o carieră pe care nu ți-o dorești.

– Dacă va face Agronomia, îl va putea ajuta mai ușor pe Robert la treburile fermei, interveni Linda.

– N-aș vrea să fac lucrul ăsta toată viața, zise Tim cu tristețe și Kate se simți de partea lui.

– Eu voi munci împreună cu fratele meu, medită Linda, dar cred că mă voi înțelege mai bine cu el decât voi.

Tim deschise o sticlă de vin roze, iar masa se prelungi, tot vorbind și râzând. Deodată, se auzi o mașină intrând în curte. Tim se duse la geam să vadă cine era.

– Robert și Maggie! exclamă el. Și se mai vede o mașină venind. O, Doamne! Tocmai familia Mitchell!…

Cei doi tineri se priviră îngroziți un moment și Linda sări în picioare.

– Hai să facem curat până nu e prea târziu!

Dar Robert deja intrase în cameră.

– Salutare, tuturor!

Păru surprins s-o vadă pe Kate, care se simțea ușor stânjenită. N-ar mai fi venit deloc dacă ar fi știut că se va întoarce atât de repede. Se

părea că Robert și Maggie se plictisiseră de Londra, iar la întoarcere se opriseră la barul din sat, de unde îi luaseră și pe acești oameni.

Robert îi prezentă pe colonel, soția și cele două fiice. Fiica cea mare, de vârsta lui Kate, era îmbrăcată modern și scump. După atitudinea reținută a Dianei în momentul în care își dădură mâinile, Kate realiză că uitase să se mai schimbe de când fusese în grădină. Deși arătoasă, i se păru cam afectată. Părea iubitoare de cai, pentru că începu o poveste de vânătoare care se prelungi la nesfârșit. Când termină, în cele din urmă, Robert îi oferi lui Kate o băutură.

– Pentru voi, nimic! zise către Tim și Linda, pe un ton mai mult glumeț. V-ați cam făcut de cap cu vinul, așa-i? întrebă, făcând-o pe Kate să se simtă și mai prost.

Ar fi trebuit să-i oprească sau să nu-i lase să bea mai mult de un pahar? Oare Robert o considera vinovată? Își sorbi lichiorul și regretă că venise.

Tim, încercând evident să schimbe subiectul, îl informă de ajutorul pe care Kate i-l oferise la chimie. Robert primi vestea cu o evidentă lipsă de entuziasm.

– Nu văd rostul. Oricum, vei revedea materia la cursurile de la colegiu. Iar domnișoara Ferguson e mult prea ocupată.

– Ea a fost cu ideea, zise Tim mohorât. Mă înțelege, pentru că și ea s-a lovit de chimie.

Înainte ca Robert să spună altceva, Kate interveni:

– Îl voi ajuta doar punându-i întrebări. E mai puțin plictisitor.

– Văd că deja v-ați hotărât, spuse Robert glacial. Dar nu-l lăsa să te bată la cap.

Tim roși și se retrase într-un colț. Lui Kate îi păru rău pentru el și se supără pe Robert.

– Chiar trebuie să fii atât de dur cu el de față cu atâta lume? îl întrebă ea șoptit. E foarte nefericit, deoarece școala pe care i-o impui e foarte diferită de cea la care se află acum.

– Dacă ar fi învățat mai bine, n-ar mai fi fost nevoie, nu-i așa?

– Tu n-ai picat niciodată un examen? N-ai nici un pic de înțelegere?

– Nu de înțelegere are nevoie. Se bazează pe farmecul personal pentru a influența. Uite ce-a făcut cu tine!...

– Nu prea înțelegi felul în care gândesc adolescenții, nu-i așa?

– Așa este, aprobă el amuzat. Dar îmi cunosc fratele și te-aș ruga să nu mai intervii!

Apoi se întoarse către Diana și reîncepu discuția, care alunecă spre subiecte ce priveau vânătoarea, munca la fermă, fertilizatorii. Din conversația lor, Kate înțelese că moșia colonelului Mitchell se învecina cu cea a lui Robert. Cele două familii erau prietene și aveau interese comune. Cum familia Mitchell nu dădea nici un semn că ar vrea să plece, Kate așteptă o pauză în conversație ca să poată pleca.

Doamna Mitchell, o variantă mai vârstnică a Dianei, era o femeie solidă, cu voce tunătoare, ce lupta cot la cot cu fiica sa pentru acapararea discuției. De cum aflară că tânăra Kate era o fată de la oraș care nu știa să călărească și nu avea habar despre cai, încetă să-i mai acorde atenție.

Și Diana avea tendința s-o trateze cu superioritate, dar Kate era mai degrabă amuzată decât ofensată de atitudinea lor. În timp ce asculta absentă conversația lor, observă privirea lui Robert asupra ei și-și fixă atenția asupra unui portret vechi al unui strămoș al familiei Montgomery.

– Domnișoara Ferguson trăiește cu impresia că fermierii sunt oameni limitați, cărora nu le pasă decât de animalele și recoltele lor, remarcă Robert.

Ea se scuză formal, dar, sub privirea lui sceptică, adăugă:

– Și conversațiile dintre medici pot părea plictisitoare pentru neavizați.

– Discuția noastră îți pare plictisitoare? întrebă Diana pe un ton dulce.

Kate nu era sigură dacă era malițioasă sau doar lipsită de tact. Era genul de fată care nu făcea nici un efort pentru a lega o relație cu altă femeie, dar juca bărbații pe degete. Strălucea de fiecare dată când Robert i se adresa și era numai cu ochii pe el când vorbea cu altcineva.

E interesată de el, dar îi lipsește tactul, se gândi Kate. Era o observație neobișnuit de răutăcioasă pentru ea, dar nu putea s-o înghită pe Diana.

La un moment dat, tinerii Montgomery o invitară la o partidă de un tenis de masă. Li se alătură și Angela Mitchell și începură un joc animat, de dublu. Așa îi găsi Robert, o oră mai târziu.

– Mă scuzați că vă întrerup, dar domnișoara Ferguson este căutată la telefon.

Era o femeie al cărei soț se plângea de dureri în piept.

– E pe moarte, doamnă doctor, și are o culoare înfiorătoare.

Părea a fi tromboză coronariană, adică o urgență medicală. Kate notă adresa și indicațiile, mai degrabă inexacte, pe care i le dădu femeia, apoi se întoarse la tineri, pentru a se scuza.

– Pare destul de departe de aici. Credeți că mă voi descurca?

– Ferma Glebe? E la aproape șaisprezece kilometri depărtare, pe un drum îngust pe care l-ai putea rata cu ușurință.

Robert se uită la Tim.

– Ar fi mai bine să vină el cu tine.

– Nu cred că aș fi de mare ajutor, spuse Tim. N-am mai fost pe acolo de foarte mult timp.

– Dar tu, Linda?

Fata negă cu o mișcare a capului.

– Îmi pare rău, Robert, n-am decât o idee vagă...

– Eu ar trebui să plec, zise Kate. Sper să mă descurc.

– Mă îndoiesc, răspunse Robert. Dă-mi două minute și vin cu tine. Familia Martin nu cheamă lumea degeaba.

– Nu te deranja, murmură Kate.

Diana adăugă cu tonul ei afectat:

– Poate că nu trebuie să te duci. Desenează-i fetei o hartă!

– Cred că, totuși, e mai bine să mă duc, răspunse Robert încet. Aș putea desena harta incorect. Mergem cu mașina ta, domnișoară Ferguson? Ca să nu mai mutăm trusele medicale…

Ea își dădu seama că era hotărât să vină, iar o ceartă n-ar fi însemnat decât pierdere de timp. Așa că acceptă și-și luă rămas-bun de la toți. În clipa când ieși, surprinse iritarea de pe chipul Dianei și comentariul mamei ei:

– Ce drăguț din partea ta, Robert! Și ce corvoadă... Sper că această femeie va aprecia!

Kate își luă jacheta și cheile mașinii și coborî în curte. Robert era deja acolo, îmbrăcat cu un pulovăr gros și ținând o lanternă în mână.

– Ar putea fi folositoare, spuse el, dacă îmi amintesc bine drumul.

– Vrei să conduci tu?

– Nu, mulțumesc.

– Multor bărbați nu le place să fie conduși de o femeie. Li se pare că orgoliul lor masculin are de suferit.

– Probabil că am trecut de vârsta când aveam nevoie de astfel de asigurări.

Sau era prea sigur pe el și nu mai avea nevoie să încerce să impresioneze femeile? Mai ales pe cele pe care nu le plăcea...

Kate ieși din curte și porni pe un drum denivelat. Chiar dacă mergea cu multă atenție, nu reuși să evite o groapă și murmură ceva abia auzit.

– Îmi pare rău pentru drum, se scuză el. Cândva, o să-l repar.

– Sunt sigură că va costa mult.

– Mai mult de o mie. De asta trebuie să mai aștept.

După câteva minute de tăcere stânjenitoare, ea încercă o conversație:

– E foarte frumos din partea ta că ai venit. Apreciez!

– Nu crezi că ar fi binevenită o ramură de măslin?

– O ramură de măslin? repetă ea, nedumerită.

– Adică să încheiem un armistițiu, spuse el.

– Nu mi-am dat seama că suntem în război.

– Nu erai? întrebă el, sec. Îmi vine cam greu să cred, mai ales după cele ce mi-a spus Maggie în drum spre Londra. Mi-a sugerat că aș putea încerca să fiu mai prietenos și, iată-mă!

Vocea lui suna ușor amuzată.

– Încerc să fiu prietenos!

Ea se simți datoare să-i răspundă, în pofida faptului că discuția referitoare la Tim nu avusese un ton prietenos.

– Ținând cont că suntem vecini, ar trebui să fim în relații mai bune, aprobă ea precaută.

Râsul lui o luă prin surprindere.

– Nu ești sigură cât de departe ești dispusă să mergi, draga mea Kate? Îmi permiți să-ți spun Kate, având în vedere noile noastre relații?

Lui Kate nu-i plăcea să se râdă de ea și bănuia că sentimentele lui nu se prea schimbaseră. Iar dacă încerca să fie amabil, o făcea numai pentru a-i face pe plac lui Maggie.

– Poți să-mi spui cum vrei, răspunse ea destul de dur, concentrându-se la indicațiile pe care i le dădea.

Chiar dacă ar fi preferat să nu fi fost cu el, trebuia să recunoască faptul că nu ar fi găsit drumul singură.

– Încetinește! îi spuse el la un moment dat. Cred că este după această curbă.

În lumina farurilor, ea văzu indicatorul cu ferma Glebe.

– Slavă Domnului! Ne-a luat așa mult timp să ajungem aici, iar femeia părea atât de înspăimântată! Să sperăm că e doar o indigestie. Nu orice durere în piept înseamnă o urgență!

Din păcate, aceasta era o urgență. Cinci minute mai târziu, la căpătâiul domnului Martin, Kate n-avea nici o îndoială asupra

diagnosticului. Transpira, avea buzele decolorate, pulsul era slab și neregulat, tensiunea arterială era alarmant de scăzută. Îi făcu o injecție cu morfină și-i spuse că va trebui să meargă la spital.

– Stați cu el până chem eu o ambulanță, îi spuse ea doamnei Martin, care stătea mai în spate, împietrită de teamă.

Ambulanța ajunse într-un timp record și, în mai puțin de o jumătate de oră, domnul Martin era în drum spre spital.

Robert fusese invitat în casă de doamna Martin, care se simțea foarte îndatorată față de el. Acest lucru o irită pe Kate, cu toate că, într-adevăr, Robert făcuse tot ce putuse pentru a-i ușura femeii situația.

Când urcă în ambulanță alături de soțul ei, Robert îi strigă:

– Sper că totul va fi în regulă, doamnă Martin.

Apoi, întorcându-se către mașină, îi spuse lui Kate pe un ton serios:

– Chiar e atât de grav pe cât pare?

– Mă tem că da. A avut un preinfarct și nu cred că mai are mult de trăit. Totuși, când m-a întrebat soția lui, m-am eschivat. Obișnuim să spunem astfel de minciuni oamenilor, încheie ea oftând.

– Mă îndoiesc că ar fi făcut față adevărului. N-ar fi ajutat-o cu nimic. Stai liniștită, Kate!

În lumina lunii, el părea mai binevoitor decât de obicei.

– Arăți foarte obosită. Te voi conduce acasă.

– Chiar mă simt obosită, admise Kate și se cuibări recunoscătoare în scaunul din dreapta.

Oboseala ei se datora atât tensiunii, cât și orei înaintate. Ca orice stagiar, făcea cu greu față urgențelor mai grave, nu atât din motive profesionale, cât mai ales din cauza implicațiilor umane.

– Spuneai că-ți vine greu să crezi că sunt doctor, zise ea pierit. Mă întreb câți alți oameni mai sunt de aceeași părere.

– Nu-mi amintesc să fi spus asta, dar, dacă am făcut-o, îmi retrag cuvintele. Am toată admirația pentru calitățile tale profesionale.

Părea sincer, dar Kate îl cercetă suspicioasă în lumina palidă.

– Cred că glumești! Eram aproape la fel de extenuată ca doamna Martin.

– Dar măcar tu n-ai arătat-o și asta contează... Acum mi-aduc aminte acea remarcă. Mă refeream la faptul că arăți prea tânără pentru a fi doctor, nu că ai părea ineficientă. Ben spune că faci o treabă surprinzător de bună.

– Exagerează! zise ea rapid, pentru a-și ascunde satisfacția pricinuită de lauda lui.

Apoi, când își dădu seama ce spusese, întrebă:

– De ce „surprinzător de bună"? De ce sunt întotdeauna bărbații mirați atunci când o femeie își face treaba cu competență? Îți spun, e aproape o jignire...

Râsul lui o întrerupse.

– E în regulă, râzi! Doar e o lume a bărbaților, nu?

– Da, mă tem că da, răspunse Robert cu blândețe. Dar există și avantaje în a fi femeie. Dacă ai fi fost bărbat, probabil că te-aș fi lăsat să te descurci singură. Dar femeile sunt cele mai neîndemânatice în ce privește orientarea pe hartă.

– Mi se pare o prostie ce spui! replică ea, aprinsă.

– Glumeam, zise el blând. Te aprinzi foarte repede, nu-i așa?

Îi aruncă o privire rapidă.

– Ar trebui să ai grijă cu limba aia ascuțită, fata mea. Fratele tău e mult mai temperat decât tine.

– Întotdeauna s-a considerat că semănăm. Cu tine am limba ascuțită pentru că... pentru că...

Se opri, gândindu-se că el îi făcuse o favoare.

– Poate că e vina mea, dar ești așa de... așa de...

– Enervant? o ajută el amabil.

– Insuportabil! ricană ea, retezând orice încercare de rezolvare amiabilă. Presupun că ești atât de obișnuit să le vorbești de sus țăranilor, încât o faci cu toată lumea, fără să realizezi.

– Nu cumva ești puțin cam snoabă, fără să vrei? întrebă el.

Ea făcu un gest exasperat.

– Cred că ai dreptate. Nu mă pot obișnui cu viața la țară. Mi se pare nefirească pentru vremurile noastre!

– Ai dreptate, aprobă el. Sherringdon Hall e vechi și greu de administrat și înghite toate profiturile pe care le dețin de pe urma terenului, dar este moștenirea familiei de peste două sute de ani. Înainte de a fi construit, pe acel loc se afla o casă care data din secolul paisprezece. Strămoșii mei o dețineau și pe aceea.

Se opri brusc și oftă. Pentru câteva secunde, păru la fel de vulnerabil ca oricare alt om, în pofida stăpânirii de sine. Asta îl făcea mai uman și mai plăcut.

– Probabil că este o mare responsabilitate, spuse Kate cu seriozitate și încercă să-și imagineze cum ar fi să ai rădăcini atât de adânc înfipte în trecut.

Poate că îl judecase pripit pe Robert. Poate că era autoritar, dar își asuma responsabilități și avea grijă de oamenii săi într-un mod admirabil. Un om pe cinste! îi spusese odată o bătrână, la cabinet.

– Soțul meu a muncit toată viața pe moșia lui, iar când a murit mă așteptam să fiu dată afară din căsuță. Domnul Montgomery a fost singurul care a spus să rămân.

– Mi se pare normal, exclamase Kate.

Bătrâna zâmbise în fața acestei ignoranțe.

– Nu așa se procedează de obicei, doamnă doctor. Tatăl său m-ar fi dat afară. A fost o zi fericită pentru Sherringdon Hall când domnul Robert s-a întors din Canada.

El opri mașina în fața casei, iar Kate coborî, obosită. Robert , care arăta enervant de proaspăt, coborî să-i înmâneze cheile.

– Probabil că Maggie s-a culcat, comentă el, privind casa întunecată. Sper să nu mai ai și alte apeluri în noaptea asta.

– Și eu sper. Îți mulțumesc că ai venit cu mine. Mi-ai fost de mare ajutor.

Într-un impuls de moment, ea îi întinse mâna.

– Domnule Montgomery, cred că am început cu stângul. După această noapte, crezi că am putea s-o luăm de la capăt?

Îi luă mâna și i-o ținu câteva secunde.

– Ar fi o idee bună. Crezi că ai putea renunța la formalități? „Robert" ar suna mai prietenos.

Era foarte conștientă de contactul dintre ei, de apropierea și atracția din zâmbetul său.

– Atunci, bine.

Ea ezită pentru un moment.

– Dacă nu ești de acord să-l ajut pe Tim...

Robert ridică din umeri.

– De ce n-aș fi? E frumos din partea ta că faci asta pentru el. Poate ar trebui să fiu mai înțelegător cu el.

Kate luă aceste cuvinte ca pe o scuză spusă pe jumătate.

– Sper că așa vei face. Noapte bună, Robert .

Și se întoarse rapid, năpădită de o bruscă și inexplicabilă timiditate.

În timp ce se pregătea de culcare, se gândi la cele întâmplate în cursul serii și regretă că nu era mai matură. Mai experimentată și mai stăpână pe sine în fața unui bărbat atât de calculat și superior ca Robert.

Capitolul 3

Vremea continuă să fie bună și în octombrie. De cum prinse puțin timp liber, Kate începu să exploreze prin împrejurimi. Se opri la marginea lacului să culeagă castane, pe care le-ar fi putut coace împreună cu Maggie. Cum stătea aplecată pentru a le culege, auzi voci în apropiere. Se ridică și văzu o pereche de tineri care apăru hârjonindu-se după o cotitură. Băiatul se opri, o îmbrățișă și o sărută cu pasiune.

Kate se simți jenată și nehotărâtă dacă să-și facă simțită prezența. Deodată, o văzu mai bine pe fată și o recunoscu pe Linda Montgomery. Fata părea fericită și era aproape frumoasă, în ciuda acelor haine pe care le purta de fiecare dată.

Nici băiatul nu avea un aspect prea îngrijit; avea părul lung și mersul țanțoș. O prinse de mână pe Linda și fugiră pe o potecă ferită către o căsuță de vară pe care o observase și Kate mai devreme. Bănui că nu vor pierde prea mult timp cu admiratul lacului...

Kate plecă mai departe, sperând să nu fi fost observată. Nu avea obiceiul și nici nu-i plăcea să spioneze. Incidentul o îngrijora puțin, pentru că Linda era prea tânără, iar asta nu părea o simplă joacă. Se gândi că Robert nu știa și probabil nici n-ar fi fost de acord cu acest tânăr cu un aspect atât de neîngrijit. Practic, nici ea nu-l plăcea...

Ajunse acasă începu să calce câte ceva, când sună telefonul.

– Linda la telefon. Kate, aș putea vorbi ceva cu tine?

– Spune, o invită Kate.

– Nu prin telefon. Aș putea veni până acolo? Maggie e plecată, nu?

– Da, dar se va întoarce cam într-o jumătate de oră. Bine, vino! oftă Kate cu ochii la mormanul de rufe necălcate. Femeile-doctor nu prea au timp de treburi casnice și trebuie să le facă atunci când pot.

Linda sosi și începu să spună tot felul de lucruri lipsite de importanță, privind temătoare în jur.

– Treci la subiect. Nu cred că ai venit să discutăm despre vreme...

Linda se înroși.

– Nu. Vroiam să discutăm despre această după-amiază.

Kate ghici de ce venise.

– Nu mi-am dat seama că voi fi văzută. Erați prea ocupați unul cu altul și mi s-a părut că cel mai bun lucru ar fi să plec.

Linda rămase nemișcată.

– Ideea este că te-aș ruga să nu-i spui lui Robert că m-ai văzut cu Dave.

– Ce-ți veni, Linda? Cum să discut cu el așa ceva?

– Nu să discuți, dar ar putea să-ți scape... Robert nu e de acord cu Dave și nu mă lasă să mă văd cu el.

– Deci vă vedeți în pădure, pe ascuns? Cam riscant! Dacă era Robert cel ce vă vedea azi?...

– Robert n-are timp de plimbări. Puțină lume trece pe acolo. Tu ești prima pe care care o vedem în câteva săptămâni.

Deci, povestea dura de ceva timp. Kate nu era mulțumită și n-ar fi vrut ca fata să intre în vreun bucluc.

– Stai jos, Linda. Și nu te mai vânzoli! Încerc să mă gândesc ce să fac. De ce nu-l place Robert?

– Pentru că e atât de snob! se aprinse Linda. Tatăl lui Dave a lucrat la noi, dar s-a săturat de Robert și și-a deschis un service auto. Acum, Dave lucrează cu el.

– Ca mecanic?

– Da. Și, care-i problema? întrebă fata cu arțag.

– Aaa.., nimic! Îi felicit dacă au reușit. Dar, ești sigură că ăsta-i motivul pentru care e Robert împotrivă?

– Sunt sigură. Robert e un încuiat care nici măcar nu încearcă să țină pasul cu zilele noastre.

Fata părea atât de convingătoare că aproape o convinse și pe Kate. Poate că asta era doar o parte... dar nici măcar ea nu îl plăcuse. Nu cumva Robert mai avea și alte motive?...

– Linda, esti foarte tânără, insistă ea. Ce vârstă are Dave?

– Douăzeci.

Era mai mult decât aproximase ea și realiză că el nu s-ar fi mulțumit doar cu câteva sărutări. Îngrijorată, Kate privea pe fereastră când văzu mașina lui Maggie intrând în curte.

– Va trebui să întrerupem discuția, Linda. Nu prea sunt mulțumită, dar nu te voi da de gol. Va trebui să mai discutăm!

– Ești o scumpă! strigă Linda. Știam eu că vei înțelege.

O sărută cu zgomot pe obraz și o zbughi pe ușă salutând-o pe Maggie din fugă.

Când intră, Maggie o găsi pe Kate tot lângă fereastră.

– Ce-a fost asta?

– Ei, discuții ca între fete... răspunse Kate, gândindu-se că n-ar trebui să discute cu Maggie despre asta.

Acum, îl plăcea mai mult pe Robert, dar, după cum îl știa, probabil că n-ar fi fost de acord cu comportamentul Lindei. Kate realiză că Linda avea nevoie de ajutorul unei persoane apropiate, nu de al cuiva din familie. Mai încercă de câteva ori să stea de vorbă cu ea, dar, întâmplare sau nu, de fiecare dată mai erau și alte persoane de față.

Într-o dimineață, avu mai multe vizite decât de obicei și observă că rezervorul era aproape gol, așa că trase la primul service pentru a alimenta. În timp ce aștepta în spatele altei mașini,i se păru că-l știe pe

mecanic de undeva. Un pacient, poate? Ca mai toți medicii, nu prea avea memoria figurilor. Coborî ferastra pentru a comanda, iar băiatul o interpelă cu un zâmbet silit:

– Îți mai aduci aminte de mine, doctore?

– Ar trebui? întrebă Kate și în momentul următor își aminti. Dave, prietenul Lindei!

– Linda zice că ești de partea noastră, rânji el.

– Nu sunt de partea nimănui. Dacă am tăcut până acum, nu înseamnă că sunt de acord.

Zâmbetul lui pieri.

– Un moment, cred că v-ați format o părere greșită. Linda e cea care insistă să ne vedem. De fratele cel băgăreț se teme ea, nu eu.

Părea sincer și destul de țanțoș pentru a nu se teme de nimeni. Robert, de altfel, nu avea control decât asupra surorii sale.

Kate îi înmână banii, iar când se întoarse cu restul, zâmbea din nou.

– Faceți-mi o favoare și dați-i asta Lindei.

Îi împinse un pachet pe fereastră pe care Kate îl cercetă suspicioasă.

– M-a rugat Linda să-i iau tuburi cu vopsea din oraș. Ce credeați că sunt? Droguri?

Lui Kate îi trecuse asta prin minte. Nici n-ar fi fost de mirare, pentru că nu era primul caz, chiar și în această zonă îndepărtată.

– Bine, i-l voi da. Va fi un bun pretext să stau puțin de vorbă cu ea.

– Despre noi?

– Da. Vă vedeți la cursurile de seară, nu? De ce nu vrei să rămână așa pentru a evita și alte riscuri?

– La cantina colegiului nu prea ai loc de multe, zâmbi el cu subînțeles.

O mașină claxonă din spate, iar Dave salută nepăsător.

– Încurcați circulația, doctore...

„Ce obrăznicătură!" se gândi Kate. Nu-și putea da seama dacă el reprezenta sau nu un pericol, dar se hotărî să-și ducă misiunea până la sfârșit.

În acea seară, Maggie era plecată la repetițiile cu corul local. Fiindcă nu avea treabă, Kate o sună pe Linda și o chemă la ea.

– Am un pachet pentru tine. De la Dave! adăugă, în speranța că asta o va convinge.

Fata nu se lăsă ușor:

– Îmi pare rău, dar trebuie să plec.

– Atunci vin eu să ți-l aduc, nu se lăsă Kate. Robert e acasă?

Stratagema îi reuși.

– Vin imediat! zise Linda grăbită și, în mai puțin de un minut, sună la ușă.

– Ce e asta? spuse dintr-o suflare. Cum te-ai întâlnit cu Dave?

– Dintr-o întâmplare, răspunse Kate glacial. Am trecut pe la service și chiar m-am mirat cum de m-a recunoscut.

– Căsuța de vară are o ferestruică prin care te-am urmărit ca să fim siguri că ai plecat înainte ca noi să... înțelegi! chicoti Linda.

– Înțeleg. Linda, cred că e timpul să dăm cărțile pe față! De ce mă eviți?

Linda protestă, dar cam neconvingător.

– Am avut foarte multă treabă prin casă. Mâine vine mătușa Margaret și totul trebuie să strălucească.

Kate își amintea vag că Robert și Maggie discutaseră despre această mătușă teribilă pe care o vizitaseră anul trecut.

– E cea care vine pentru sezonul de vânătoare, exclamă ea și Linda chicoti.

– Exact. Vizitele ei sunt înfioarătoare pentru toți, mai puțin Robert, care nu se sperie de nimic.

– Ai sărit de la subiect, zise Kate cu blândețe. Vorbeam de aventura ta...

Îi facu ușor vânt într-un scaun și o puse să promită că nu se va mai vedea cu Dave pe ascuns, ci doar cu acceptul lui Robert. În caz contrar, se va vedea nevoită să-i divulge secretul lui Robert.

Rușinată, Linda începu să-și răsucească părul pe degete.

– Credeam că suntem prietene, șopti ea. Nu te-aș fi crezut în stare de așa ceva.

– Eu sper să nu fie cazul. Depinde de tine. Dar, dacă va fi nevoie, o voi face pentru binele tău.

– Cum adică? întrebă Linda.

– Ești prea tânără pentru o relație cu un bărbat. Faptul că te întâlnești cu el în pădure... e periculos.

Kate se temea să n-o jignească, dar nu era cazul.

Linda izbucni într-un râs sincer.

– Ah, Kate, doar nu m-am născut ieri. Știu și eu să-mi port de grijă.

– Așa zic toate fetele – spuse Kate pe un ton sec– și pe urmă rămân însărcinate. Am văzut destule fete de vârsta ta la mine la cabinet.

– Dave spune că ar trebui să iau anticoncepționale! spuse Linda și apoi își acoperi gura cu palma. Dar, bănuiesc că n-ai fi de acord?

– Nu, izbucni Kate. Ei? Îmi promiți să nu te mai vezi cu el sau trebuie să vorbesc cu fratele tău?

– Am de ales?.. Dar, tot va trebui să ne vedem la școală. Nu ai cum să obiectezi.

– Normal că nu. Dar, ce face el acolo?

– Urmează un curs de mecanică. E deștept, spuse Linda mândră. Școala l-a plictisit, dar îl ajută în afacere.

Kate aproape că o crezu.

– Îi admir ambiția și faptul că muncește din greu. Dar, te rog s-o lași mai ușor. Vedeți-vă când mai sunt și alte persoane de față. Și, te implor, nu te considera o victimă!

Îi zâmbi, dar fata o privi cu resentiment:

– Te-am crezut diferită, dar văd că ești la fel ca toți ceilalți.

„Ce crudă e!" se gândi Kate și încercă să mai repare ceva:

– Observ că nu mai sunt febleța ta. Dar, în comparație cu mătușa ta, cum sunt: mai bună sau mai rea?

Pe chipul Lindei înflori un zâmbet:

– Nimeni n-o poate depăși. E îngrozitoare!

Telefonul sună și, până își notă Kate numele și adresa pacientului, Linda se făcu nevăzută.

– Încă n-ai cunoscut-o pe lady Howard? o întrebă Ben pe Kate, câteva zile mai târziu, la o ceașcă de cafea în cabinet.

– Pe cine? se miră Kate.

– Mătușa Margaret. Stă la ei, acum.

– Am văzut-o de la distanță, pe un cal. Deci ea este lady Howard! Maggie nu mi-a spus nimic.

– Este văduva unui guvernator colonial, din perioada când existau colonii, spuse Ben, sever. Mie, de fapt, îmi este simpatică bătrânica.

Se uită gânditor la Kate și spuse:

– Sunt curios ce părere o să-și facă despre tine.

– Nu cred că ne vom întâlni prea des, zise Kate nepăsătoare. Nu cred că soțiile de guvernatori sunt genul meu. Mai degrabă e genul îngâmfatei de Diana!

Ea observase mașina Dianei, un Mini roșu, parcat în curtea lui Robert de mai multe ori în ultima săptămână. Îi văzuse pe cei doi de la depărtare, călărind împreună. O dată, Kate trebuise să aștepte iritată în mașină, timp de aproape zece minute, deoarece drumul îngust era blocat din cauza vânătorii. Nu se calmase nici măcar în momentul în care Robert apăruse pe un superb armăsar negru și le ceruse oamenilor să-i facă loc să treacă. Kate coborâse geamul mașinii, roșie de furie, și îi spusese exact ceea ce gândea despre oamenii ce-și pierd timpul cu astfel de îndeletniciri stupide. El îi zâmbise, fără îndoială conștient de cât de bine arăta în acel costum de vânătoare.

– Deja mi-am cerut scuze că te-am făcut să aștepți. Nu mi-am dat seama că e mașina ta.

– Și crezi că asta te scuză? întrebase ea, sarcastic. N-ar fi fost nici o problemă dacă era vreun biet localnic în locul meu? Dar bănuiesc că ei n-ar îndrăzni să te înfrunte!

Robert fusese pe punctul de a-și pierde buna dispoziție.

– Ți-ai format o părere greșită despre unele lucruri, draga mea. Oamenii de la țară nu sunt așa de grăbiți ca voi, orășenii. Și nici nu blocăm drumurile intenționat!

Gesticulase în direcția animalelor și spusese:

– Unii oameni nu călăresc atât de bine pe cât au impresia.

– Atunci, nici n-ar trebui lăsați, izbucnise Kate, iar el o aprobase sever.

– Dar, parcă poți să le spui ceva...

Se aplecase apoi spre ea și continuase:

– Fruntea sus, micuță Kate! Poate că unul va cădea vreodată. Să vezi ce te vei mai distra, când te vei putea răzbuna pe bietul netrebnic care te va vizita la cabinet!

Kate îi povesti lui Ben, la o cafea, acest incident.

– Nu găsești că este extrem de arogant modul în care ocupă tot drumul?

Ben dădu din cap.

– Nu asta intenționează. Au vânătoarea în sânge, Robert avea dreptate când a spus că pe majoritatea localnicilor nu-i deranjează. Și trebuie să recunoști că e o plăcere să-i privești.

Kate încă păstra în minte imaginea lui Robert pe cal, care semăna cu unul din portretele din Sherringdon Hall.

– Niște papițoi! ricană ea, iritată de faptul că, într-adevăr, reușise s-o impresioneze.

– Dar de fata lui Mitchell ce părere ai? întrebă ea după o pauză.

– Diana? făcu Ben. Nu-i genul meu. Mie îmi plac femeile mai calde.

Se uită către ușa întredeschisă și o închise cu piciorul.

– Păcat că nu lucrăm în ture inverse. Mi-ar fi plăcut să-ți arăt împrejurimile.

Și, luând-o de mână, continuă:

– Poate... când se va simți tata mai bine?

– Când se va simți mai bine, nu voi mai fi aici, răspunse Kate cu fermitate, iritată de gestul lui.

O invitase în mai multe rânduri în oraș și o vizitase frecvent acasă la Maggie. Nu ascundea faptul că o simpatiza; îi făcea complimente stângace referitoare la ținuta și coafura ei.

– Cum de arăți atât de bine când muncești atât de mult? îi spusese el în mai multe ocazii, pe un ton admirativ.

Kate știa să recunoască pericolul atunci când îl vedea și avea grijă să fie rece și distantă. Îl simpatiza pe Ben, dar nimic mai mult. Nu s-ar fi putut îndrăgosti de el nici în o mie de ani și ar fi fost chiar bizar ca el să se îndrăgostească de ea.

Relația lor ar fi putut deveni tensionată – poate chiar devenise puțin. Tentativele lui de a o seduce nu-i înșelară vigilența nici lui Kate, nici doamnișoarei Andrews. Aceasta nu aproba acest comportament și Kate ar fi vrut să-i spună că împărtășea aceeași opinie, dar n-o făcu. Ar fi fost stânjenitor pentru amândouă.

Așa că evita să mai fie singură cu el și își dori să nu fi negat atât de vehement existența pretendentului din Glasgow despre care o întrebase Ben.

Capitolul 4

Următorul week-end, Kate căzu din nou de serviciu. Sâmbătă, când ajunse acasă după orele de cabinet și după vizite, Maggie o aștepta cu o sticlă de lichior. Kate luă o înghițitură și se sprijini pe toată lățimea pervazului.

Se aflau în camera care avea vedere la șosea. Chiar dacă era luna noiembrie, soarele încă mai avea putere. Kate privi către grădina cu trandafiri și se simți mulțumită. Tocmai descoperise cu surpriză că-i place viața la țară, cu liniștea, verdeața și aerul ei curat.

– N-am trăit niciodată într-o casă de la a cărei fereastră să pot vedea vaci. Până la urmă, te cucerește!

Auzi zgomotul făcut de copite de cai și-i văzu pe Robert și mătușa sa trecând călare. Bătrâna călărea cu aceeași ușurință ca nepotul ei, mândră și ținându-și spatele drept. Fără să-și dea seama, Kate se mută la o fereastră de unde-i urmări până intrară în grajd.

– Am uitat să-ți spun! În seara asta suntem invitate la cină, îi spuse Maggie arătând spre casa lui Robert.

Kate se încruntă.

– Nu cred că ar trebui să merg. Sunt de serviciu.

– Ba ar trebui! Dacă nu mergi, o vor considera o nepolitețe. De altfel, mătușa Margaret a auzit foarte multe despre tine și vrea să te cunoască.

– Da?! De la cine?

Maggie gesticulă a nepăsare.

– De la mai mulți oameni. L-am auzit pe Robert, deunăzi, amenințând-o că, dacă se nu comportă frumos și nu-și ia pastilele, te va chema pe tine. I-a spus că nu-i va merge la fel de ușor cu tine, așa cum îi merge cu Ben.

– Vrei să spui că e pacienta noastră?

– Numai cât stă aici.

– Nu-i poate fi atât de rău dacă e în stare să călărească.

– Cred că numai voința ei de fier o menține, zise Maggie. E bătrână, dar refuză s-o recunoască.

În acea seară, cunoscând-o îndeaproape pe lady Howard, Kate își dădu seama că Maggie avusese dreptate. Machiajul atent nu-i putea ascunde boala față de o persoană avizată. Durerea lăsase urme pe chipul ei, iar mâinile încleștate pe bastonul de fildeș trădau o posibilă cauză.

Artrită, se gândi Kate și se minună cum putea bătrâna călări în această situație. Ochii ei frumoși, la fel ca ai lui Robert, o examinară din cap până-n picioare.

– Deci, tu ești Kate Ferguson! Nu o neisprăvită ca fratele tău, sper!

Kate murmură o replică banală, spiritul ei revoltându-se împotriva manierei autoritare a bătrânei doamnei.

Lady Howard bătu cu palma pe canapea, făcându-i semn să ia loc.

– Stai jos, copilă. Aș vrea să stau de vorbă cu tine.

Kate se așeză cu strângere de inimă, privind în jur după o cale de scăpare. Lady Howard râse cu o urmă de maliție.

– Ești exact cum mi te-a descris nepotul meu. A zis că nu prea știi să-ți ascunzi sentimentele.

Kate îi răspunse puțin înțepat.

– Care dintre nepoți, lady Howard?

– Robert, desigur.

– Nu prea înțeleg de ce a trebuit să discutați despre mine.

Nu-i stătea în fire să vorbească așa, dar bătrâna o pusese în defensivă.

Gura rujată i se boți, scoțând în evidență o rețea fină de riduri, și spuse:

– Mi-a mai spus și că ești cea mai certăreață fată pe care a cunoscut-o vreodată. Ce a uitat să menționeze este că ești o fată foarte drăguță. Culoarea roșie a părului tău este naturală?

Kate nu suporta ca oamenii să-și folosească vârsta înaintată drept pretext pentru grosolănie.

– Bineînțeles că da! spuse ea cu răceală. Și să știți că și eu am auzit multe lucruri despre dumneavoastră.

Și n-ai decât să înțelegi ce vrei din asta, adăugă ea în gând, întâlnind privirea tăioasă a bătrânei.

Din spatele canapelei se auzi vocea lui Robert:

– Tu bei sherry, nu-i așa, Kate? Ce părere ai despre ea, mătușă Margaret?

Își sprijini ambele mâini pe spătarul canapelei, privindu-le zâmbitor.

Lady Margaret întârzie atât de mult cu răspunsul, încât Kate fu nevoită să-și ascundă nasul în pahar, pentru a-și masca stânjeneala subită. Îi displăcea faptul că discutaseră despre ea, dar admise că greșise atunci când făcuse o remarcă atât de necuviincioasă.

– Îmi place de ea, spuse lady Howard, într-un sfârșit. Are curaj! Dragul meu, m-am săturat ca toată lumea să fie de acord cu mine.

Și, spre surpriza lui Kate, bătrâna o gratulă cu un zâmbet larg. Tânăra îi întoarse zâmbetul, puțin nesigură, dar Robert fu cel care rupse tăcerea:

– Înseamnă că și tu ar trebui să fii mai tolerantă. Ceilalți se tem prea mult de limba ta ascuțită ca să se mai contrazică cu tine.

– Așa și trebuie! Nu accept ca tinerii să fie obraznici cu bătrânii!

Kate era cât pe ce să se înece cu lichiorul, dar își reveni și simți că era timpul să spună ceva.

– Ați terminat de discutat despre mine? întrebă cu o voce rugătoare. Chiar mă simt jenată, să știți!

Robert părea amuzat de reacția ei.

– Arată tot ce poți, micuță Kate! Știi că ești în stare! Discuția noastră a avut un scop, pentru că mătușa Margaret ar vrea să apeleze la serviciile tale.

Expresia lui se înăsprea pe măsură ce aștepta răspunsul.

– Din punct de vedere medical?

Kate nu agrea deloc ideea.

– Nu se poate! se grăbi să spună, neputându-și masca ușurarea. Sunteți pacienta lui Ben, lady Howard! Ar fi lipsit de etică...

– Prostii, draga mea! Ben nu s-ar supăra.

Ba mai degrabă s-ar bucura, se gândi Kate, ușor iritată, întrebându-se dacă urma să i se ceară un consult în salonul lui Robert. Multă lume avea obiceiul să-și dezvăluie bolile în cele mai ciudate locuri. Lady Howard părea că face parte din această categorie.

– Ne vedem la tine în cabinet luni dimineață, anunță ea.

Kate se replie rapid:

– *Dacă* n-am nici o programare și *dacă* Ben n-are nimic împotrivă!

– Ai putea să-i ceri părerea chiar acum.

Robert plecă să-și întâmpine oaspeții nou-veniți. Diana Mitchell tocmai intrase, urmată de Ben. Se părea că mașina Dianei rămăsese în pană și Ben se oferise s-o aducă.

– Dar la plecare mă vei conduce tu, nu-i așa, Robert ? gânguri ea, luându-l posesivă de braț.

– Se străduiește prea tare, observă lady Howard. Robert e genul de om care preferă să vâneze.

În timp ce Kate încerca să-și dea seama dacă ar fi trebuit să răspundă acestei observații, bătrâna ridică un deget poruncitor către Ben, care se apropie precaut.

– N-am de gând să te mușc, tinere! Vreau să-ți cer ceva, atâta tot.

Deși sunase ca un ordin, Ben acceptă cu destulă bunăvoință.

Chiar prea multă, se gândi indignată Kate. Lady Howard părea un pacient teribil, iar el era bucuros să scape de ea.

– Nu e nevoie să veniți până la cabinet, îi spuse amabil. Kate poate veni la dumneavoastră acasă, la prânz, după ce termină vizitele.

Pusă într-o poziție din care nu mai putea da înapoi fără a jigni, Kate acceptă acest aranjament fără tragere de inimă.

– Bestie! sâsâi în urechea lui Ben, când lady Howard se retrase.

Acesta părea să nu înțeleagă ce voia să spună, așa că adăugă:

– Mi-ai pasat-o mie, nu? Ce tupeu ai!

El zâmbi vinovat.

– E în grija mea de ani de zile. N-am crezut că o să te superi.

– Ba mă supăr, deși cred că va trebui să mă obișnuiesc cu gândul.

Îl privi cu reproș, iar el își așeză mâna peste mâna ei.

– Nu fi urâcioasă, Kate! Deși ești foarte frumoasă când te aprinzi...

O privi strengărește și o strânse de mână.

– De departe, ești cea mai drăguță fată de aici!

În acel moment, Robert apăru, oferindu-i lui Ben un pahar. Expresia feței sale o lăsă pe Kate să înțeleagă că auzise remarca lui Ben – un amestec de surpriză și încă ceva. Iritare? Dezaprobare? Dar ce să aibă Robert împotriva avansurilor pe care Ben le face colegei sale?

Kate reacționă pe măsura comportamentului lui Robert: se trase mai aproape de Ben, se ridică pe vârfuri și-i șopti ceva la ureche. Ben râse zgomotos, iar ea râse, urmărindu-l pe Robert cu coada ochiului. Se simțea puțin prost văzându-l cum aștepta ca ei să se potolească.

Fără să-și dea seama, se îndepărtă de Ben, iar Robert remarcă pe un ton neutru:

– Voiam să-ți mai ofer ceva de băut, dar văd că ai băut suficient.

– Asta-i culmea! Am băut doar un lichior, după cum bine știi, se burzului ea. Și, oricum, eu nu beau mult în timpul serviciului.

– Bine faci! Pentru că și așa te aprinzi destul de ușor!

Ben îi privi nedumerit.

– Ce se întâmplă? Și de ce arăți atât de prost dispusă?

Kate încercă să-și mențină cumpătul, amintindu-și la timp că este doar un oaspete în casa lui Robert.

– Lui Robert îi face plăcere să mă șicaneze, murmură ea. Nu sunt supărată.

Dar privirea aprigă aruncată gazdei sale demonstra contrariul.

Robert îi dărui un zâmbet pe care ea îl catalogă drept superior și dădu din cap în direcția mătușii și a verișoarei sale.

– Ben, du-te și salveaz-o pe Maggie. Se năruie sub atacul mătușii Margaret!

Rămas singur cu Kate, Robert se postă direct în fața ei și adăugă ușor:

– Crezi că e bine să-l încurajezi pe Ben? Munca și iubirea nu sunt o combinație prea bună.

Aceasta era și părerea ei, dar intervenția lui Robert o scoase din sărite și-i spuse acest lucru. Conștientă că discuția lor era urmărită, își temperă glasul, dar nu-și putu controla focul din obraji.

– Sunt de acord că nu e treaba mea, dar Ben e prietenul meu și nu-mi place să-l văd cum se face de râs. El nu poate rezista unei femei frumoase. Asta n-ar fi o problemă, dar în cazul tău... Reputația cabinetului se află în mâinile lui, atâta timp cât tatăl lui lipsește.

– Nu cred că sugerezi că eu și Ben ne-am face de cap în timpul serviciului! ridică ea tonul. Dacă tu crezi asta, înseamnă că nu știi nimic despre medici! Unii dintre cei tineri pot fi mai nebunatici, dar la serviciu se poartă cum trebuie.

– Nu, Kate. Bineînțeles că nu asta cred! Știu că amândoi sunteți doctori buni și pricepuți. Voiam doar să spun că Ben are destule probleme pe cap, fără a te mai pune și pe tine la socoteală.

Înainte ca ea să poată răspunde, bucătarul intră și anunță cina. În agitația ce urmă, Kate se separă de Robert, fără voința ei.

Un lucru bun, se gândi ea, pentru că simțise nevoia imperioasă de a-l lovi cu unul dintre bibelourile de porțelan.

Din punctul ei de vedere, aceasta nu fusese o cină reușită. Mâncară fazan, perfect preparat, și o minunată tartă cu prune și frișcă.

– Dăunează sănătății, murmură Kate către Tim, care stătea lângă ea.

– Sunt destul de tânăr ca să mă descurc, doamnă doctor.

– Nu fi așa de sigur! replică ea. Cercetările au demonstrat că bolile apar încă din fragedă copilărie.

Pastorul din Sherringdon, care stătea în stânga ei, se întorsese s-o asculte. Bărbatul, care-și cântărea foarte bine cuvintele, se angajă într-o discuție serioasă referitoare la pericolele mâncatului peste măsură. Plictisită, Kate se uită de-a lungul mesei și întâlni privirea ironică a lui Robert. Privirea lui părea să spună „Așa-ți trebuie dacă te lauzi cu talentele tale medicale!". Dar el cu siguranță nu putea auzi ce vorbeau, chiar dacă avea un simț auditiv foarte acutit.

Pastorul peroră în continuare, iar Kate se prefăcu interesată, având grijă să nu se mai uite în direcția lui Robert. Cel puțin stătea destul de departe de capul mesei, unde lady Howard, care se afla în dreapta lui Robert, domina fără probleme conversația. Diana părea plictisită, probabil din cauză că Robert nu-i acorda suficientă atenție.

Kate își reveni din reverie în momentul în care realiză că pastorul îi pusese o întrebare.

– Ăăă... n-am prins ultima parte, zise rușinată de faptul că fusese prinsă cu garda lăsată, exact în momentul în care ceilalți tăceau.

Amuzat, Robert îi sări în ajutor.

– Biata Kate! Mai mare rușinea cum noi, profanii, nu dăm doctorilor nici un moment de răgaz!

– Eu doar întrebam... începu pastorul, dar fu întrerupt brutal de lady Howard.

– Dragul meu, cred că este un gest total nepotrivit să discutăm despre boli în timpul mesei.

Pusese în aceste cuvintele întreaga ei forță de influență și reuși să-l amuțească.

Tim atinse mâna lui Kate și zâmbi către ea.

– Ce familie! Ce șanse am avea eu și Linda să devenim niște oameni normali?

Kate consideră vorbele sale drept o critică la adresa mătușii.

– Mie îmi cam place bătrâna, spuse ea.

– Nu ți-ar mai plăcea dacă ai trăi cu ea.

– Dar va sta mult aici?

– Până la Anul Nou, spuse el, sumbru. Întotdeauna își petrece Crăciunul cu noi și se întoarce la Londra în prima zi a noului an. A devenit un ritual de familie. Mare ghinion!

Când cina se termină, Kate se retrase împreună cu Tim și Linda pentru o partidă de tenis de masă. Spre surpriza ei și dezamăgirea aproape fățișă a tinerilor Montgomery, Diana veni după ei.

– Vă deranjează dacă vin și eu?

Obișnuita încredere în sine a fetei părea știrbită de lady Howard sau, probabil, de faptul că Robert nu-i răspunsese avansurilor. Lui Kate, suflet bun, îi păru rău pentru ea, deși n-o plăcea. Bănuia că Diana sperase la mai mult în timp ce părinții ei fuseseră plecați, eventual la o logodnă cu Robert.

Linda și Tim, mai puțini diplomați, o ignorară pur și simplu pe Diana și începură un joc de simplu.

Kate se așeză pe o canapea veche dintr-un colț al camerei.

– Vom juca și noi după ce termină ei, sugeră ea. Câștigătorii vor juca între ei, bine?

– Bine, zise Diana și se așeză lângă Kate, un pic mai înseninată la față.

– Nu pot s-o suport pe scorpia asta bătrână, mormăi ea. Robert e un sfânt pentru că o suportă! Nu ești de aceeași părere?

– Nu prea. Chiar pare atașat de ea. Și atunci, care e meritul lui?

– Robert e... amuzant, medită Diana. Toți ceilalți urăsc sosirea ei. Mama spune că este cea mai necioplită femeie pe care a cunoscut-o. Despre ce ați vorbit? Ai discutat destul de mult cu ea, înainte de cină.

– Una-alta...

Dar Diana nu era ușor de convins.

– Dar Robert ce ți-a spus, de te întristaseși așa? Poate că mă vei considera cam indiscretă, dar am observat fără să vreau. Relațiile dintre oameni mi se par fascinante. Mă refer la ceea ce-i unește pe oameni, înțelegi?

Kate bănuia că acestea erau doar vorbe goale. Deja o catalogase pe Diana drept o femeie egoistă, interesată numai de Robert. Într-un fel, îi era milă de ea fiindcă era lipsită de demnitate și respect de sine, obsedată de o pasiune aparent neîmpărtășită.

– De fapt, eu și cu Robert am avut o mică neînțelegere. Nici n-ar fi prima... Oricât de mult aș încerca, nu putem cădea de acord.

– Adică nu-ți place de el? exclamă Diana, uimită și ușurată în egală măsură.

Kate bănuise că era considerată o potențială rivală și-și alese special cuvintele pentru a alunga această idee ridicolă. Și se părea că reușise, pentru că Diana deveni brusc prietenoasă și jenant de intimă cu confidențele.

Astfel, află că Diana îl știa pe Robert de când era mică, iar el era un adolescent. Fusese eroul ei dintotdeauna, iar când se certase cu tatăl său și plecase la muncă în Canada, Diana plânsese de se umflase.

– Știu că nu e frumos să te bucuri când cineva moare, dar când am auzit că tatăl lui Robert a avut un infarct, am realizat dintr-o dată că Robert se va întoarce.

– De ce s-a certat cu tatăl său? întrebă Kate.

Diana se gândi un moment.

– Bătrânul nu se pricepea să conducă afacerile. Mai mult cheltuia decât producea. A avut și o mulțime de directori nepricepuți... Robert era doar un copil, dar avea o voință foarte puternică.

– Sunt sigură!

– Astfel, averea s-a dus pe apa sâmbetei. Au avut perioade grele, dar a rezistat numai de dragul mamei sale. După moartea ei, n-a mai putut suporta. Cât tatăl său a fost în viață, el nu s-a mai întors, cu toate că, înainte de moarte, l-a implorat să vină.

– Într-un fel, nici nu m-aș fi așteptat s-o facă, spuse ea gânditoare. E un om aprig, nu? Și nu se lasă impresionat de slăbiciunile altora.

– Timpul petrecut în Canada l-a transformat într-un om foarte dur și independent, zise Diana. Este un om... complet, nu-i așa?

– Este, într-adevăr, aprobă Kate. Deși eu nu cred că bunătatea și sensibilitatea ar putea fi considerate defecte.

– Nu crezi?

Diana păru puțin nedumerită de această remarcă, dar zâmbi larg.

– Se vede treaba că nu ne plac aceleași lucruri... sau oameni, nu-i așa?

Conversația lor luă sfârșit brusc când Tim își anunță zgomotos victoria. Veni rândul celor două fete să joace și Diana câștigă rapid.

– Nu am înclinație pentru astfel de sporturi, zâmbi Kate, dovedind sportivitate.

Apoi se retrase pentru a-și reface machiajul. Întârzie puțin în hol, examinând câteva fotografii de pe o măsuță. Observă într-o fotografie o frumoasă fată cu părul negru. Să fi fost mama lui Robert ? Exista o asemănare, dar rochia cu volane nu se potrivea cu vremurile respective.

– Știi cine este? o întrebă Robert, care apăruse dintr-un salon și se oprise lângă ea.

Ea scuturǎ din cap. El îi luă portretul din mâini și oftă, în timp ce-l privea.

– Mătușa Margaret, zise el.

Deși o privise de nenumărate ori, încă se simțea tristețe în vocea lui.

– Vârsta nu iartă, așa-i? Cu cât ai fost mai frumos, cu atât îți vine mai greu. Fii răbdătoare cu mătușa Margaret, Kate. Poate că nu va fi cel mai cuminte pacient, așa se întâmplă cu cei ce luptă împotriva vârstei.

Kate îl privi, copleșită. Prima reacție când îl întâlnise în hol fusese una de iritare, pentru că părea să fi uitat disputa de dinainte de cină. Acum îl considera mai puțin insensibil decât i se păruse inițial – cel puțin, față de cei pe care îi iubea. Își urâse tatăl chiar atât de mult încât să nu țină cont de ultima lui rugăminte?

– Ce-ți trece prin căpșorul ăla? întrebă Robert, așezând fotografia la loc.

– Ești foarte atașat de ea, nu? evită ea întrebarea.

– Să știi că-i văd și defectele. Problema este că majoritatea nu știu să vadă dincolo de aparențe. Aparențe care-i sperie pe cei timizi și-i irită pe cei ca tine...

– Ca mine?

El îi aruncă un zâmbet misterios.

– Independenți și cu o minte ageră.

Nu era sigură dacă Robert aprecia sau nu aceste calități, mai ales la o femeie.

– Știu exact ce fel de femeie ți-ar plăcea să ai ca nevastă, domnule Montgomery.

– Am crezut că rămăsese stabilit să ne spunem pe nume. Dar spune-mi, Kate. Chiar sunt curios!

Ea roși ca o școlăriță, furioasă pe sine, dar hotărâtă să nu dea înapoi.

– De modă veche în ceea ce privește atitudinea față de bărbați, fără să pună la îndoială superioritatea lor. Și, desigur, trebuie să fie atrăgătoare.

– De ce „desigur"? întrebă el blând.

– Pentru că bărbații ca tine... Înțelegi ce vreau să spun! încheie ea, îmbujorată. Bărbații chipeși nu aleg femei insipide.

El o privi cu o expresie tristă.

– Ei, mă tem că nu ai o părere prea bună despre mine.

– Sunt convinsă că sentimentul e reciproc.

Prezența lui atât de aproape de ea o tulbura, senzație ce-i displăcea.

El nu se deranjă să-i răspundă. Râse scurt și o luă de braț.

– Hai să ne întoarcem în salon. Mătușa Margaret a întrebat de tine.

Capitolul 5

– Bine faceți că stați în pat, lady Howard! Exact asta v-aș fi recomandat și eu.

Kate se ridică de pe marginea patului, strângându-și tensiometrul. Oare era bine să-i spună rezultatul?

– Am rămas în pat pentru că m-am gândit că astfel îți va fi mai ușor. Eu mă trezesc de obicei la opt.

Kate se duse la fereastră și privi gazonul și lacul din depărtare.

– V-aș sugera, lady Howard, ca de azi înainte să vă schimbați tabieturile. Va trebui să vă ridicați din pat abia la prânz, cel puțin pentru câteva săptămâni.

– Ce vrei să spui? Hai, zi odată!

Kate reflectă un moment asupra fișei medicale pe care o citise foarte atentă în cabinet.

– Știți că aveți tensiune arterială foarte mare. Până acum n-ați avut probleme, dar situația s-a schimbat. Va trebui să vă schimbăm puțin tratamentul, o să mai adăugăm o pastilă sau două. În plus, nu aveți nevoie decât să vă odihniți.

– Refuz să devin o legumă! exclamă bătrâna, înspăimântată.

Kate zâmbi.

– Nici nu-mi pot închipui așa ceva! De altfel, câteva exerciții ușoare vă vor face bine la artrită sau veți anchiloza și mai tare.

Lady Howard se afundă într-un morman de perne, începu să-și facă toaleta și spuse cu demnitate:

– Voi lua medicamentele pe care mi le-ați prescris, doamnă doctor Ferguson, dar pentru cât timp, e numai treaba mea.

Avea un stil care te lăsa fără replică. Probabil că așa se adresase și servitorilor obraznici, în vremea când fusese soția guvernatorului. Kate, reprimându-și tentația de a chicoti, reveni lângă pat și-și alese cu atenție cuvintele.

– Îmi pare rău, lady Howard, dar greșiți. Doar medicamentele nu sunt suficiente pentru a vă coborî tensiunea. Felul în care trăiți este și el important. Eu va trebui să vă ghidez în acest sens. Eu sunt doctorul dumneavoastră! Cel puțin acum...

– Trebuie! Trebuie, într-adevăr!

Culoarea apăru pe obrajii puternic fardați ai bătrânei.

– Doctorul din Londra nu v-a impus s-o lăsați mai ușor? încercă tânăra să nu se lase intimidată.

– Nu-mi pasă ce spune el! Omul e complet tâmpit! Am crezut că o femeie ar fi mult mai înțelegătoare.

Lady Howard îi aruncă o privire înghețată.

– Dacă pleci acum, doamnă doctor Ferguson, voi putea și eu să mă ridic din pat. Acum îmi ia mai mult timp să mă îmbrac.

În mod normal, doctorul era cel ce încheia o consultație, nu pacientul. Dar lady Howard era ea însăși o lege. Kate aprobă cu o mișcare a capului și se îndreptă către ușă.

– Vă voi aduce noua medicație diseară și voi veni să vă văd la sfârșitul săptămânii.

– Nu cred că va fi necesar.

– Lăsați-mă pe mine să decid asta, se opri Kate cu ușa întredeschisă. Vreau să văd dacă-mi urmați sfatul.

– Deja ți-am spus că o să fac ce vreau eu!

– Atunci, îmi pare rău, dar nu vă mai pot trata. Depinde de dumneavoastră... Mai gândiți-vă!

Închise rapid ușa înainte ca bătrâna să poată replica. Judecând după expresia contariată a feței sale, se părea că foarte puțini oameni îndrăzniseră să-i vorbească atât de dur ladyei Howard.

***

– Mă tem că n-am ajutat-o cu nimic în privința tensiunii arteriale, i se confesă Kate lui Ben, când se întâlniră să discute problemele noii paciente. N-ar fi mai bine să te duci să vezi ce-i cu ea? Nu cred că va mai vrea să mă vadă pe mine.

– Nu, răspunse Ben, sigur de el. Tocmai am vorbit cu Robert la telefon și mi-a spus că, după douăzeci de minute de critici la adresa ta, bătrâna scorpie a recunoscut că a exagerat în ultima vreme. Ai cam speriat-o, Kate! Va vedea că ai avut dreptate!

În timpul serii, Robert îi făcu o vizită lui Kate și-i spuse cam aceleași lucruri. Maggie era în vizită la niște prieteni, iar Kate se ghemuise lângă mașina de gătit din bucătărie, lângă care stăteau atunci când nu se deranjau să aprindă șemineul din camera de zi.,

– Lasă-i timp să se obișnuiască! E încăpățânată, dar nu e proastă. O plimbare călare, din când în când, nu-i va face rău, nu?

– Cred că nu, deși nu pot să-mi dau seama cum poate călări din cauza acelei artrite.

– Se suie în șa ajutată, admise Robert. Dar călăritul e plăcerea ei supremă. Ar fi prea mult pentru ea să renunțe cu totul.

Tăcu un minut sau două, încruntat. Kate îl studie, admirând linia frumoasă a feței și mâna prelungă în care-și ținea bărbia. Nu mai întâlnise niciodată un bărbat atât de atrăgător, dar era încă departe de a fi sigură că-l place.

Ridică brusc privirea și o surprinse.

– Am fost foarte îngrijorat din cauza Lindei.

– Linda? întrebă Kate, zăpăcită de gândurile ei și de schimbarea bruscă de subiect.

El se aplecă spre ea.

– O văd din ce în ce mai rar, iar când o văd îmi pare un străin. Tu o vezi mai des?

– Când și când, răspunse ea, precaută și cu remușcări.

El îi interpretă greșit atitudinea.

– N-ar trebui să te deranjez cu problemele mele, dar mi se părea că Linda te place...

– Nu mă mai place, zise Kate rapid.

– V-ați certat? Din ce cauză?

– Ei, știi cât de sensibili sunt adolescenții!

– Are vreo legătură cu băiatul lui Hickman?

– Băiatul lui Hickman?

– Dave Hickman. Linda a vorbit cu tine despre el?

– Ăăă... tânărul cu care nu ești tu de acord? Da, a spus câte ceva.

Acest inchizitoriu începu s-o deranjeze și, în ciuda rațiunii, se simți de partea Lindei. La urma urmei, fata promisese să se liniștească, iar Robert ar fi fost cu adevărat furios dacă ar fi aflat ce se întâmpla.

– Dar ce ai cu el? întrebă ea, curioasă să afle și versiunea lui.

– Tânărul Hickman intra în necazuri de când era copil. Școala nu-i plăcea, a fost acuzat de o mulțime de matrapazlâcuri, deși n-au existat dovezi. În plus, există o fată care a născut de curând și ai cărei părinți jură că el este tatăl.

– Dar nimic n-a putut fi dovedit. Poate că oamenii exagerează.

– Dar tu l-ai cunoscut?

– L-am văzut un minut sau două, pe când îmi făcea plinul.

– Dar și prima impresie contează. Serios, Kate, crezi că e un băiat potrivit pentru o fată ca Linda?

– Nu, sigur că nu. Dar nu cred că se văd des. Doar la cursuri, seara...

– Mi-ar plăcea să fiu sigur. Dacă ți se ivește ocazia, află cât mai multe.

– O să fac tot ce pot, zise ea și-l întrebă dacă voia ceva de băut.

– O cafea, dacă se poate.

În timp ce-și beau cafeaua, se întoarse Maggie. Părea prost dispusă și refuză aproape cu brutalitate o ceașcă de cafea.

– Ce s-a întâmplat, Maggie? o întrebă Robert, ușor amuzat.

– O zi proastă. Mi-a mers prost la școală și, pe deasupra... Îmi pare rău, cred că sunt obosită.

Robert înțelese aluzia și în curând plecă. Kate, care se atașase foarte mult de Maggie, nu putu rămâne indiferentă.

– S-a întâmplat ceva? Nu pari în apele tale. Mi s-a părut, în ultimul timp, că ai ceva cu mine.

– Dar de unde îți veni ideea asta?

– Mi s-a părut că ești cam rece. Dacă nu vrei să mai stau aici, spune-o, pentru Dumnezeu! Îmi pot căuta altceva!

Maggie se înroși și-și coborî privirea.

– Nu-i vorba de asta, zise ea.

După câteva secunde, adăugă cu o voce pierită:

– Te frământi ani de zile pentru cineva, ca să-ți dai seama la un moment dat că n-are rost să mai speri. Până când îl vezi cu o altă fată...

Inspiră adânc și sări de pe scaun cu ochii plini de lacrimi.

– Nu dau vina pe tine, Kate. Tu n-aveai de unde să știi!

Și fugi din cameră trântind ușa după ea.

Kate rămase stupefiată. Știuse dintotdeauna că Maggie ținea la Robert, dar nu bănuise niciodată că l-ar putea iubi. Cel mai uimitor lucru era, totuși, că Maggie presupunea că Robert este interesat de Kate. Ar fi fost chiar amuzant, dacă Maggie n-ar fi fost atât de supărată. În orice caz, Kate era hotărâtă să îndrepte lucrurile cât de curând posibil.

Dormi peste măsură și întârzie la micul dejun. Când coborî, Maggie tocmai își termina cafeaua.

– Ai șuncă în tigaie, îi zise Maggie, cu privirea în farfurie. Îmi pare rău că mi-am pierdut cumpătul aseară. Le țin de prea mult timp în mine, presupun.

– Of, Maggie!

Kate întoarse șunca în tigaie și vorbi, fără să se întoarcă spre Maggie:

– Ai înțeles totul greșit. Nu e interesat de mine absolut deloc. Și nici eu de el!

– Înseamnă că încă mai am o șansă.

Vocea îi suna încrezătoare, dar se vedea clar că n-o credea pe Kate.

– Ne mai vedem!

Maggie ieși, lăsând-o pe Kate singură și tristă.

Chiar toată lumea era îndrăgostită de omul ăsta? Diana, Maggie și cine știe câte alte femei îl mai iubeau... Erau atât de atrase de înfățișarea lui, încât să ignore defectele sale?

– Nu-mi plac bărbații duri și aroganți, spuse ea în bucătăria goală, apoi râse, puțin stânjenită de faptul că simțise nevoia să facă această declarație.

***

Vineri, când îi făcu a doua vizită Lady Howard, bătrâna părea mult mai docilă.

– Am făcut exact cum mi-ai spus și am stat în pat până la amiază.

Stătea cu un ziar pe genunchi și o privea pe Kate pe deasupra ochelarilor.

– Mă bucur să aud asta, zâmbi ea. Haideți să vedem cum stați cu tensiunea.

După o scurtă examinare, Kate se ridică și dădu să plece, când lady Howard îi spuse iritată:

– Voi, doctorii moderni, sunteți toți la fel! N-aveți nici un pic de timp pentru pacienții voștri!

– Aveam impresia că vă place ca vizitele doctorilor să fie cât mai scurte, zise Kate cu blândețe.

Lady Howard o privi suspicioasă.

– Sunteți impertinentă, domnișoară? Nici asta nu-mi place la voi, tinerii. Nu aveți pic de respect pentru cei mai în vârstă!

– Haideți să vă spun și eu ceva despre cei mai în vârstă, replică ea, zâmbetul ei răpind din asprimea cuvintelor. Nu-mi place când bătrânii sunt bădărani, ascunzându-se sub pretextul vârstei.

De această dată, Kate nu mai primi nici un zâmbet din partea ei. Bătrâna bătu darabana pe marginea patului, cu buzele strânse.

– Așadar, crezi în conflictul dintre generații, domnișoară Ferguson?

– Nu, nu cred. E doar unul dintre acele mituri care a fost desființat de mass-media. Ceea ce contează cu adevărat e să fii pe aceeași lungime de undă, nu de aceeași vârstă.

Lady Howard zâmbi, în cele din urmă.

– Exact așa gândesc și eu! Și când nu vei mai fi cu nasul pe sus, aș vrea să-ți arăt că noi două suntem de acord în mai multe privințe.

Uimită, Kate o privi fix.

– Cum ar fi...? întrebă ea.

Bătrâna chicoti.

– Cum ar fi datul cărților pe față. Chiar dacă ar fi mai dureros decât tăcerea! Îmi aduci aminte de mine când aveam douăzeci de ani, Kate! Îmi permiți să-ți spun Kate, nu?

Ea acceptă dând din cap, întrebându-se ce asemănări puteau fi între ea și această bătrână formidabilă.

– Bineînțeles, tu nu ești așa de frumoasă cum am fost eu, adăugă lady Howard cu o privire strengărească. Dar ești o femeie foarte atractivă și deseori mă gândesc că bărbații se simt mai atrași de o femeie drăguță decât de una frumoasă. Ești o feministă, Kate? De aia nu te-ai măritat?

– Vreți să mă întrebați dacă eu cred în libertatea femeilor? Doar în ceea ce privește părțile mai sensibile. Consider că unei femei care se

vrea egală cu bărbatul ar trebui să i se acorde o șansă, dar, pe de altă parte, cele care se simt bine stând acasă, n-ar trebui blamate.

– Mi se pare rezonabil, dar nu mi-ai răspuns la toate întrebările. Tu ce-ți dorești, Kate?

– Ei, acuma! Chiar trebuie să fim atât de indiscrete?

– Va trebui să-mi ierți curiozitatea, copila mea. Acum, când nu mai pot duce o viață activă, mă interesează mai mult viața altora.

Lady Howard își lăsă mâna costelivă pe mâna fină a tinerei.

– Bănuiesc că vreau prea multe de la viață, admise Kate. Să fiu și doctor, să fiu și măritată... când voi întâlni persoana potrivită. Majoritatea femeilor își doresc copii, nu-i așa?

– Eu nu mi-am dorit, dar poate a fost mai bine, pentru că n-am avut. Și, din fericire, s-ar părea că asta nu l-a deranjat prea mult pe soțul meu. El era unul din fii cei mici și n-a avut parte de nici o moștenire. Dar pentru Robert, acum ar fi timpul cel mai potrivit să se însoare.

După câteva clipe de visare, tocmai când Kate se pregătea să plece, bătrâna întrebă:

– Ce părere ai despre fata lui Mitchell?

Scopul întrebării era evident.

– Vreți să spuneți, ca soție pentru nepotul dumneavoastră? N-o cunosc suficient, dar pare foarte interesată de el.

– Cam prostuță! spuse lady Howard, cu o surprinzătoare răutate. N-ar fi avut nici o șansă dacă n-ar fi fost așa bogată.

– E bogată? N-am știut.

– Va fi, când va împlini douăzeci și cinci de ani. Nu din partea tatălui, ci mai mult din partea mamei provine averea. Ceva la schimb...

Lady Howard gesticulă a lehamite.

– Pe lângă faptul că Robert n-o iubește, îmi displace ideea de a se însura cu o parvenită, din interes.

– Nu cred că ar trebui să discutăm așa despre nepotul dumneavoastră. Oricum, dacă nu e îndrăgostit, nu se va însura cu ea.

– Banii pot fi un argument foarte puternic, zise bătrâna cinic. Iar Robert are o nevoie disperată de bani. Tocmai începuse să pună ferma pe picioare când apăru actuala criză economică. Pentru fermieri, viața e grea în zilele noastre.

– E grea pentru toți. Robert mi se pare ultimul om care ar accepta rolul unui bărbat sărac care se însoară cu o femeie bogată.

– Nu poți să-l numești sărac când deține atâtea domenii. Dar are mare nevoie de lichidități, iar în șase luni Diana va intra în posesia moștenirii. Robert e un realist, nu un romantic, iar tânăra n-ar fi chiar atât de neatrăgătoare, dacă n-ar avea vocea aia îngrozitoare.

Părea să se fi hotărât să accepte inevitabilul. Biata Maggie! se gândi Kate. Ai crede că știe care e adevărata ei rivală!

Reuși să plece înainte ca lady Howard s-o mai poată chestiona. De îndată ce ieși în curte, se întâlni cu Linda. Trecuse ceva timp de când n-o mai văzuse pe fată și, cu gândul la ceea ce o rugase Robert, o întrebă:

– Cum mai merg treburile? Se pare că nu prea mai avem timp să ne vedem.

– Sunt destul de ocupată. Pregătim un spectacol de Crăciun la colegiu.

– Participă și Dave? întrebă Kate, cu nepăsare studiată.

Dar Linda îi aruncă o privire suspicioasă.

– Ce înseamnă asta? Ce vrei să afli, Kate?

– Vreau să văd dacă-ți ții promisiunea, zise ea, încet. Robert mi-a spus zilele trecute că-și face griji din cauza ta.

– Nu te-ai dat de gol? Nu i-ai spus despre noi?

– Doar am vorbit despre el, atâta tot.

Linda o strânse de mână.

– Ești o adevărată prietenă! Știam că pot conta pe tine!

– Și eu sper să pot conta pe tine!

Dar Linda se depărtase deja, așa că probabil n-o mai auzise.

Capitolul 6

Într-o dimineață, Kate scria o rețetă pentru un pacient. O semnă, adăugă data de 29 noiembrie și realiză cu surprindere că se afla de aproape două luni în Sherringdon. Muncind din greu și cu plăcere, timpul trecuse incredibil de repede. Cu timpul, învățase să se descurce în aproape orice situație, la nevoie apelând la ajutorul unui specialist.

Tatăl lui Ben ieșise din spital, dar își revenea cu greutate, așa că mai era nevoie de ea pentru cel puțin încă șase luni.

– Poate chiar mai mult, îi spusese de curând Ben.

Dar Kate îi explicase că partenerul fratelui ei urma să se pensioneze în aprilie. Ben încercase s-o convingă că era mai multă nevoie de ea aici, decât în cabinetul din Glasgow, unde lucrau deja patru doctori. De altfel, era mai ușor să găsești un locțiitor într-un oraș mare.

Kate promisese că nu-l va lăsa baltă și că va discuta cu fratele ei.

În acea dimineață, la cafea, Ben îi înmână o scrisoare.

– De la Angus. A spus că poți să stai fără nici o problemă până se întoarce tata. Într-un oraș în care există o școală medicală e mult mai ușor de înlocuit un om. Ba chiar a spus că, dacă mai stai mult, vei putea rămâne aici pentru totdeauna. Dar ție îți place aici, nu-i așa?

– La nebunie! exclamă Kate, iar el păru mulțumit de entuziasmul ei.

– Părerea mea este că tata n-ar mai trebui să lucreze cu normă întreagă. Are aproape șaizeci de ani și aș vrea să mai apuce să se bucure de pensie. Cabinetul merge din ce în ce mai bine în ultima vreme, datorită noii construcții. Ne-am putea descurca foarte bine în această formulă. Te-ar interesa să devii partenera noastră?

Înflăcărarea cu care îi aștepta răspunsul o puse în gardă.

– Depinde de mai multe lucruri. Ai discutat asta cu tatăl tău?

El scutură din cap.

– Tata e refractar. Nu va accepta cu ușurință ideea de a lucra cu jumătate de normă. Nu vreau să-l supăr, având în vedere starea sănătății sale.

– Atunci, s-o lăsăm pentru moment.

Ea simți dezaprobarea lui, dar era hotărâtă să nu grăbească lucrurile. Chiar dacă făcuse tot ce se putea pentru a-l descuraja, sentimentele lui Ben păreau să evolueze.

– Menajera mea e plecată săptămâna asta, spuse el. Ce-ar fi să-ți fie milă de mine și să mă inviți să mănânc la tine? Eu nu prea știu să gătesc.

– Nici eu, deși Maggie încearcă să mă învețe. Ea e un bucătar foarte bun. Dar, nici o problemă, Ben. Ești oricând binevenit.

Ben înțelese că era binevenit în fiecare seară, iar Kate observă cu bucurie că Maggie rămase acasă toată săptămâna. În acest fel, evita discuțiile intime cu Ben, iar acesta reuși să nu-și arate dezamăgirea.

Vineri, Robert veni cu un flacon de pastile în mână.

– Mătușii Margaret i-au scăpat pastilele pe jos și n-a reușit să le găsească pe toate. Poți s-o rogi pe Andy să-i mai dea?

Kate acceptă, iar Robert, dornic să mai rămână, se așeză pe un scaun și primi o ceașcă de cafea. Kate îi spuse că părea obosit și surmenat, iar el recunoscu:

– S-au adunat multe în ultima vreme. A plouat când nu trebuia, n-a plouat când a fost nevoie... Toate prețurile au sărit în aer, iar tinerii nu mai sunt cum erau tații lor.

Acest comportament care nu-l caracteriza o uimi pe Kate peste măsură.

– Eu mă descurc, continuă el, cu amărăciune. În schimb, micii fermieri vor fi ruinați dacă lucrurile nu se îmbunătățesc curând. Voi lua o pauză mâine și mă voi duce la Chartmouth. Mi-ar prinde bine aerul de mare.

– Și mie! exclamă Kate. De când am venit aici, îmi doresc să ajung la malul mării.

Urmă o scurtă tăcere. Privirea lui Robert se mută de la Kate, către Maggie și Ben, apoi înapoi la Kate.

– Și ce te oprește? Ăsta e week-end-ul tău liber, nu? Ți-ar face plăcere să mă însoțești? spuse el, zâmbind neașteptat de afectuos.

– Adică, să vin cu tine?

Invitația lui o tulbură peste măsură.

– O, Doamne! O să crezi că am vrut să profit! Mă simt atât de...

El o întrerupse cu un gest.

– Draga mea Kate, de ce te agiți atât? N-aș fi sugerat asta dacă n-aș fi dorit să vii! Trebuie să-i fac o vizită avocatului meu, apoi îți stau la dispoziție.

Kate ezită și-i aruncă o privire lui Maggie, așteptându-se s-o vadă supărată. Spre surprinderea ei, tânăra părea să primească foarte bine vestea, părând chiar că vrea s-o vadă plecată. Prietenia lor, care începuse atât de frumos, se răcise din momentul destăinuirii lui Maggie.

Ben, care stătuse tăcut până atunci, remarcă sec:

– Chartmouth nu-i cine știe ce! De ce nu te duci la Brighton?

El era singurul care părea dezamăgit. I-ar fi convenit ca Maggie să fi plecat cu Robert, pentru a putea pleca el cu Kate.

Trebuia făcut să înțeleagă, cât mai diplomat cu putință, că sentimentele lui nu aveau ecou. Prin urmare, Kate acceptă invitația lui Robert și promise că va fi gata a doua zi, la ora zece.

În dimineața următoare, la ora stabilită, Kate îl aștepta la fereastră.

– Arăți foarte bine, îi spuse Maggie zâmbind. Nuanța asta de maro scoate foarte bine în evidență părul tău roșcat!

– Nimic nu se compară cu stofa scoțiană, spuse ea, admirându-și ținuta.

Știa că pantalonii și sacoul perfect croite o prindeau foarte bine. Pe mână ținea o jachetă, pentru că zilele de noiembrie erau reci și umede. Vremea se anunțase, totuși, foarte bună, iar ea era bine dispusă. Oricât i-ar fi plăcut munca, perspectiva unei zile petrecute pe malul mării era foarte atrăgătoare, iar Maggie – ciudat! – părea să nu aibă nimic împotriva acestei ieșiri.

Mașina lui Robert ieși în curte. Kate își luă poșeta, iar Maggie o conduse până la ușă.

– Distracție plăcută! spuse ea, radioasă.

Spre uimirea lui Kate, o sărută zgomotos pe obraz.

Robert, bărbat de modă veche, ieși și-i deschise portiera.

– Bravo ție! Puține femei reușesc să fie punctuale!

– E valabil și pentru bărbați. Am avut un prieten căruia nu-i păsa că mă lăsa să aștept și câte o jumătate de oră.

– Dacă-l așteptai atât, înseamnă că țineai destul de mult la el. Mai știi ceva despre el?

– Da, e dispecer la spitalul unde am lucrat ultima oară. Își găsea întotdeauna o scuză plauzibilă. Asta fac de obicei doctorii...

El râse.

– Bănuiesc că așa se întâmplă când lucrezi în aceeași branșă. După cum te știu eu, sunt sigur că l-ai apostrofat în repetate rânduri.

Kate era prea bine dispusă pentru a răspunde acestei provocări, așa că se mulțumi să spună:

– Eu nu l-am făcut niciodată să mă aștepte. Eram prea copleșită de personalitatea lui.

– Văd că folosești timpul trecut...

– Categoric! Competiția era mult prea acerbă și, oricum, mi-am dat seama că era mult prea îngâmfat.

– Așa că i-ai dat și lui papucii, comentă el. Ești o fată dintr-o bucată, nu-i așa?

Ei îi luă ceva timp ca să înțeleagă cuvintele lui. Simți deodată că roșește.

– Cum poți să spui așa ceva? strigă ea. Relația mea cu Bill a fost cu totul altfel. Cu Michael nu am fost logodită, a fost doar o...

– O relație trecătoare? sugeră el ironic.

– Dacă așa vrei să-i spui... N-a fost ceva serios. Nu-mi pierd timpul îndrăgostindu-mă, dacă asta vrei să sugerezi. Am fost îndrăgostită o singură dată sau cel puțin... cel puțin, așa am crezut.

– Din păcate, pe Bill l-ai făcut să creadă că da, spuse el cu răceală.

– Știu și-mi pare rău... începu ea.

Dar Robert îi tăie vorba.

– De ce naiba discutăm despre lucruri trecute? Ce-a fost, a fost! S-o lăsăm așa.

Ea oftă și rămase tăcută, regretând că venise. Indiferent de impulsul de moment care îl determinase s-o invite, era evident că încă n-o accepta. Când ajunseră la malul mării, Kate se gândi că ar fi fost mai bine dacă ar fi plecat singură.

În scurt timp, ajunseră la marginea orașului Chartmouth. Era o stațiune tipică de pe coasta de sud, cu hoteluri și cafenele pe plajă. Pe la jumătatea drumului, Robert coti și intră în parcarea unui hotel.

– Las mașina aici și mă duc până la avocat.

Își privi ceasul.

– Mai avem timp de o cafea.

O luă de braț și o conduse prin intrarea din spate în holul hotelului.

– Aici obișnuiește să se cazeze și mătușa Margaret, atunci când vine pentru câteva zile la mare. E de modă mai veche, dar e confortabil și servesc cele mai bune fructe de mare din oraș. Ție-ți place homarul, Kate?

– Da, dar te rog să nu comanzi prânzul și pentru mine. Am de gând să mă plimb singură. La ce oră ai de gând să pleci?

Se aflau la numai câțiva pași de recepție. Cu coada ochiului, Kate observă cum recepționera deveni brusc mai atentă.

– Bună ziua, domnule Montgomery. Mă bucur să vă văd din nou! Ce pot face pentru dumneavoastră?

După cum se comporta, Robert părea să nu fi auzit ultima ei remarcă.

– Bună dimineața, Millie. Ai putea să ne comanzi câte o cafea acum și prânzul, pentru ora unu.

– Da, domnule Montgomery. Cum se mai simte mătușa dumneavoastră?

– Nu prea bine. Te rog să trimiți cafeaua pe terasă. Să mergem, Kate.

O lăsă pe Kate să intre prima în camera spațioasă, în care se aflau câțiva oameni răzleți care citeau ziarele de dimineață.

Kate alese o canapea dintr-un colț mai îndepărtat și-și fixă privirea asupra mării ce scânteia în razele soarelui tomnatic, până își recăpătă stăpânirea de sine.

– Ți-am spus, nu vreau să iau prânzul aici, spuse ea încet. Te rog, schimbă comanda doar pentru o singură persoană.

– Ce naiba se întâmplă cu tine, Kate? De vreme ce am venit împreună, putem să și mâncăm împreună.

– Frumos fel de a spune! izbucni ea. Dar e destul de evident că gestul tău nu înseamnă nimic. În acea seară, când m-ai însoțit la domnul Martin, am sperat... am crezut că ne vom înțelege mai bine. Dar, după remarcele pe care le-ai făcut astăzi, îmi dau seama că m-am înșelat.

În acel moment, chelnerul sosi cu cafelele.

– Deci, asta era! Kate, îmi pare că te-am supărat. Îmi cer scuze pentru cuvintele spuse. Mi-ar prinde bine puțină relaxare după ce-mi voi rezolva problemele cu avocatul. Te rog, ia prânzul cu mine!

Kate îi întoarse zâmbetul, puțin nesigură.

– De acord, deși sunt conștientă că mai mult m-am autoinvitat.

– Te rog, n-o lua de la capăt!... Îmi face plăcere compania ta. O zi la mare, o fată drăguță, până și vremea e bună... Așa că, hai să facem un târg: eu promit să nu ne mai certăm, în schimb, aș vrea ca azi să mă simt bine.

Robert putea fi foarte convingător atunci când vroia, dar îi putea face față, tocmai pentru că nu era genul ei. Dar, de vreme ce tot erau aici, puteau foarte bine să-și facă ziua cât mai plăcută. Așa ca îi spuse, zâmbind sincer:

– Atunci, hai să ne simțim bine! Chiar este o zi foarte frumoasă.

Căzură de acord să se întâlnească la ora unu fără un sfert, iar Kate porni într-o plimbare de-a lungul falezei. Când ajunse în piață, își aminti că nu cumpărase cadouri de Crăciun.

Timpul trecu repede într-un mod plăcut. După atâția ani de studenție fără bani, acum își putea permite și ea să se răsfețe. Facu mai multe cumpărături pentru familia fratelui său decât pentru ea. Cumpără câte ceva și pentru Maggie și Ben, gândindu-se că ar fi prea mult dacă ar lua ceva și pentru familia Montgomery. Își achiziționă și pentru ea câteva rochii și, în timp ce vânzătoarea îi impacheta lucrurile, observă cu disperare că era aproape ora unu. Știa că Robert nu era genul de om pe care să-l lași să aștepte...

Iuți pasul către hotelul care era mai departe decât crezuse ea. Ajunse și intră in viteză pe ușa de sticlă, dezechilibrând mormanul de pachete pe care îl ținea în brațe. Cel din vârf îi căzuse deja, urmat de altul, când Robert apăru și o ajută.

– Întotdeauna faci așa multe cumpărături? întrebă el amuzat și făcu semn către un portar:

– Puneți bine bagajele domnișoarei!

– Nu e nevoie, murmură Kate îmbujorată atât din pricina întârzierii cât și a neîndemânării sale.

Robert luă și restul pachetelor din brațele ei și i le dădu portarului.

– Bănuiesc că vrei să te aranjezi puțin.. spuse cu un zâmbet ce-i aminti de părul ciufulit și obrajii aprinși. Voi comanda băuturile și te aștept în sala de mese.

Kate își aranjă rapid machiajul, iar când se întoarse, Robert deja se sfătuia asupra meniului cu șeful de sală, ce părea a fi un vechi prieten.

Robert avusese dreptate. Mâncarea era excelentă, iar Kate, înfometată din pricina plimbării, înfulecă tot. Servi apoi câteva pahare cu vin și refuză un lichior pentru că Robert îi spusese că avea de gând s-o ducă pe dealurile ce împrejmuiau orașul.

– Acolo se află un vechi castel ruinat, dar încă impresionant. Și poți merge pe o rază de kilometri și de-abia vezi un om, mai ales în această perioadă.

Urcară pe un drum accidentat, admirară castelul și porniră mai departe de-a lungul costișei. Kate care iubea istoria, asculta absorbită tot ce-i spunea Robert despre acest colț al Angliei.

Obosită, pentru că nu putea ține pasul cu Robert, Kate se sprijini de o balustradă.

– Obosită?.. păru el surprins.

– Te umfli în pene! Tu ai picioarele mai lungi...

– Îmi pare rău.Trebuia să-mi fi spus să încetinesc.

O pală de vânt îi aruncă o șuviță de păr pe ochi. El și-o îndepărtă cu un gest grăbit și îi zâmbi. Ea nu-l mai văzuse niciodată atât de bine dispus și trebui să recunoască în sinea ei că era extrem de atrăgător și o foarte bună companie.

După ce părăsiră vârful dealului, Robert o duse în partea veche a orașului, unde se aflau bărci trase pe mal și bătrâni care împleteau plase pescărești. Luară un ceai la o cafenea încântătoare, cu grinzi atât de joase, încât Robert trebui să se aplece.

Robert comandă un meniu generos, iar Kate spuse pe un ton de scuză:

– Cred că nu te aștepți să pot mânca atât de mult după acel prânz enorm...

El îi răspunse râzând.

– Și mie mi-e foame. De altfel, îmi place să ies cu fete cu un apetit atât de sănătos...

După ceai, în amurg, se plimbară pe faleză până ajunseră la hotel. De cum intrară in hol, o femeie ieși din lift și veni zâmbind către ei:

– Robert, ce surpriză! Ce e cu tine aici?

El se întoarse, o privi un moment și răspunse cu un mic zâmbet:

– Elizabeth ! Să tot fi trecut doi ani...

– Mai mult, răspunse ea.

La prima vedere, părea a fi mai în vârstă decât Kate, chiar cu un sau doi mai mare decât Robert, fară a fi drăguță, dar extrem de elegantă. Avea părul negru, aranjat clasic și o figură inteligentă.

– Tocmai vroiam să iau masa. Mă însoțiți?

– Noi am luat deja masa, dar vom veni să stăm cu tine, răspunse Robert .

În barul hotelului, Robert și Elizabeth se așezaseră pe o canapea,iar Kate luase loc într-un fotoliu, simțindu-se, cumva, în plus. Elizabeth fusese amabilă și o interpelase în câteva rânduri, dar se vedea clar că cei doi se știau de multă vreme și aveau multe de recuperat. Din discuție, Kate află că se știau din copilărie și învățaseră împreună la Cambridge.

– Elizabeth este extrem de inteligentă. A depășit toți bărbații din generația ei.

Femeia respinse cu modestie complimentul.

– Kate, să știi că a trebuit să muncesc foarte mult. Cam așa trebuie să facă o femeie, dacă are norocul de a prinde un loc într-o universitate, nu?

În timp ce gesticula, Kate observase verigheta de pe degetul ei. În vreme ce se gândea la plimbarea de pe faleză și la cât intenționa Robert să mai rămână, observă o privire furișă care o studia. Elizabeth își mută privirea atât de rapid încât Kate se gândi că poate i se păruse.

Robert o întrebă pe Elizabeth despre Africa de Vest, iar Kate avu impresia că femeia dă semne de neliniște. Poate că ar fi vrut să rămână singură cu Robert ; în definitiv, vechilor prieteni le face plăcere să discute singuri. Își privi ceasul și, când prinse un moment de tăcere, spuse:

– Tocmai a trecut de ora cinci. Trebuie să mai trec pe la un magazin, pentru că am uitat să cumpăr ceva...

– Nu cred că o să mai prinzi deschis, spuse Robert, dar Elizabeth adăugă rapid:

– Dacă te grăbești puțin, vei reuși.

Kate ajunse în centru făcu câteva cumpărături, se mai plimbă aproape o oră pe malul mării, iar când se întoarse, îi găsi tot acolo. Stăteau aproape unul de altul, absorbiți de discuție. De această dată, aveau și băuturi în fața lor.

Când o văzu, Robert se ridică și o întrebă ce ar dori să bea. Elizabeth o întâmpină cu un zâmbet cuceritor și Kate realiză că greșise atunci când se retrăsese. Mai băură o vreme, iar la plecare, Elizabeth spuse:

– Deci, rămâne pe marțea viitoare. De-abia aștept...

Când se despărțiră, ultima imagine pe care o văzu Kate fu a unei femei ce urca grațioasă treptele, cu un zâmbet satisfăcut pe față.

După ce urcară în mașină, Robert îi spuse.

– A fost un gest frumos că ne-ai lăsat să discutăm singuri. Aveam atâtea de recuperat.

– Mă gândeam eu... murmură Kate și adăugă: Mi-a plăcut foarte mult de ea.

– Sentimentul a fost reciproc, o asigură el.

– Este văduvă?

Urmă un moment de tăcere.

– Despărțită, spuse pe un ton ce părea a impune tăcere.

După aproape o jumătate de oră de condus, el își privi ceasul.

– Opt fix. Există un vechi bar în următorul oraș. Vrei să oprim acolo pentru o gustare?

– Toată ziua numai asta am făcut, protestă fata. Nu te grăbești să ajungi acasă?

– Deloc. De altfel, o să avem nevoie de ceva, așa încât cred că vom lua și cina tot acolo.

Firma barului apăru curând în lumina farurilor. Robert parcă, iar Kate tremură când ieși din mașină.

Înăuntru era cald și bine. Robert o conduse până la o masă de lângă șemineu. Comandă sandvișuri cu șuncă, suc pentru ea și bere pentru el.

– Acesta e unul dintre cele mai vechi moteluri din Sussex. Kate îl asculta fericită și relaxată în timp ce el îi spunea istoria locului și descoperi cu plăcere că Robert putea discuta cu ușurință pe marginea foarte multor subiecte. Se gândi că nu era de mirare, ținând cont de faptul că studiase trei ani istoria la Cambridge. Își dădu seama ca nu era chiar un fermier disprețuitor, așa cum greșit îl considerase la început.

– Mai vrei un pahar? o întrebă el, apoi luă paharele și se îndreptă către bar.

Kate observase, oarecum amuzată, ocheadele pe care i le aruncaseră femeile din jur și se bucură că se arătase indiferent. Aici, cel puțin, părea un bărbat modest și foarte atrăgător.

Gândurile îi alunecară catre discuția avută cu Robert referitoare a fostul ei prieten de la spital.

Când se întoarse, Robert o găsi încruntată. Ridică paharul și spuse:

– Noroc! Dar, ce e cu privirea asta feroce, draga mea Kate?

Ea ezită, neștiind cum să înceapă.

– Ne-am distrat bine astăzi, iar eu zic că ne-am înțeles bine. Dar știu că, mă rog... încă mai ai rezerve față de mine.

El o privi gânditor și tăcut, ceea ce o forță să continue:

– Vreau să spun că încă te deranjează cum m-am purtat cu Bill.

Cum el continua să tacă, ea zise pe un ton tăios:

– Nu-i așa?

– Dacă tot ai deschis subiectul..., da, cred că da. Dar de ce să dezgropăm morții? Bill s-a însurat și e fericit. S-o lăsăm așa...

– Dar eu nu vreau, insistă ea. Aș vrea să-ți explic. Poate că-ți vei schimba impresia față de mine.

– Îmi vine cam greu să cred că ți-ar păsa de impresia mea. Las-o baltă, Kate. Nu vreau să-ți cunosc trecutul.

Kate regretă, tardiv, că nu tăcuse. Dar el se înșela. Ei îi păsa de ce credea și ar fi vrut s-o asculte. Oftă, iar Robert se aplecă și își lăsă mâna pe mâna ei.

– Hai, liniștește-te. Îmi pare rău dacă te-am supărat, dar nu e bine să zgândărești trecutul. Ce-a fost între voi, s-a terminat. Poate că te-am judecat pripit, nu știu. Oricum, ești total diferită de cea pe care am cunoscut-o acum... cât? Patru ani?

Privind către foc, Kate spuse pe un ton nefericit:

– Știam că nu mă vei băga în seamă, iar eu eram atât de timidă, iar tu păreai atât de superior...

– Serios?!...

– Cel puțin, așa mi se părea la acea vreme. Eram tânără și nesigură pe mine... Oricum, și tu te-ai schimbat. Ești mult mai „uman". Așa cum ai fost astăzi, slavă Domnului!

– El râse atât de mult la cuvintele ei, încât atrase privirile celorlalți, iar Kate încercă să-l oprească:

– Liniștește-te! Lumea va crede că ai băut peste măsură.

El ignoră observația cu un gest al mâinii.

– Ești potrivită pentru mine. Îmi face mare plăcere să ies cu o fată ca tine, care gândește atât de liber. Mi-a plăcut ziua de azi!

– Și mie... zise ea cu timiditate, bucuroasă că reușise să nu strice în întregime plăcerea acelei seri.

Robert părea să nu se grăbească, așa că ajunseră la Sherringdon Hall pe la ora unsprezece.

Acasă la Maggie, luminile erau aprinse. Ea și Ben stăteau lângă sobă, cu ziarele pe genunchi, ca doi oameni căsătoriți de ceva vreme. Robert îi privi pe cei doi cu un zâmbet mulțumit ce o nedumeri pe Kate.

Mai târziu, după ce bărbații plecară și ele urcau către dormitoare, Maggie spuse:

– Nu te bucuri că te-am convins să accepți ieșirea? Eram sigură că vă veți distra de minune.

Kate se opri în cadrul ușii.

– M-am simțit minunat! Dar, nu înțeleg, Maggie! Credeam că te-ar deranja să ies cu Robert.

Maggie o privi nedumerită.

– De ce m-ar deranja?!

– Păi, ai zis – păreai chiar supărată că Robert se arată interesat de mine, nu că ăsta ar fi și adevărul... se bâlbâi Kate oprindu-se încurcată.

Maggie părea uimită peste măsură.

– Robert?!? Ai crezut că eu pe Robert îl doream? Kate, e verișorul meu, aproape ca un frate! spuse ea și începu să râdă.

– Atunci, la cine te refereai? Cred că nu la Ben...

Kate nu-și putea da seama cum ar putea o femeie să aibă ochi pentru alți bărbați, atunci când se afla Robert prin preajmă.

Maggie se opri brusc din râs și o privi cu reproș.

– Bineînțeles că la Ben mă refeream! E singurul om la care am ținut vreodată. Din cauza lui m-am mutat cu serviciul mai aproape și începusem să cred că am o șansă, până când... ai apărut tu.

– Of, Maggie! spuse Kate luând-o de braț. Noi stăm atât de mult împreună din pricina slujbei, dar când voi pleca de aici, mă va uita imediat.

– Sper! spuse Maggie încercând să zâmbească. Dar Robert? Ce idee ciudată! zise ea și începu să coboare treptele.

Deodată, se opri și se răsuci brusc.

– Cum te-ai putut gândi că m-ar deranja că te-a invitat Robert? Trebuie să-ți fi dat seama că a făcut-o numai din amabilitate...

Cuvintele lui Maggie îi confirmau propria bănuială. Poate că de acum încolo, purtarea lui va fi mai prietenoasă, dar ea nu asta își dorea de la el. Se simțea atrasă de el și se gândea, înciudată, că ar fi vrut ca sentimentul să fie reciproc. În timp ce se dezbrăca, Kate își aminti cu plăcere cuvintele lui: „Mi-a plăcut ziua de azi!"

Adormi cu gândul că, atunci când o va cunoaște mai bine, îi va oferi ocazia să-i explice de ce se purtase așa cu fratele lui.

Capitolul 7

Când Kate se trezi duminică dimineața, destul de târziu, Maggie era încă în pat. Coborî să-și facă un ceai. Așteptând să fiarbă apa din ibric, avu o revelație. Expresia de aseară, de pe fața lui Robert, era una de mulțumire; se bucura să-i vadă împreună pe Ben și pe Maggie. Înseamnă că știa de dragostea lui Maggie și se bucura să-i vadă împreună. O invitase la Chartmouth doar pentru a o îndepărta pe ea din calea lui Maggie.

Îi părea rău pentru că îi păsa. Înainte de a afla adevărul, Kate nu se gândise nici o clipă că Robert ar fi interesat de ea.

Bucătăria se umplu de aburi. Kate sări și opri focul, apoi rămase cu gândul la cât de bine se simțise cu o zi înainte. Frânturi de imagini cu ea și Robert pe vârfurile stâncilor, cu părul în vânt, iar el părând mai tânăr și mai cuceritor ca niciodată...

Își mușcă buza, încercând să alunge gândurile dar, brusc, îi veni o nouă idee. Nu cumva Robert întârziase intenționat ieri, la acel bar, pentru a-i lăsa mai mult timp singuri pe Ben și Maggie? Și nu pentru că i-ar fi făcut plăcere compania ei?

Trânti ceașca de ceai pe masă și nu-și putu înfrâna lacrimile. Le șterse înciudată, și-și spuse că era din cauza orgoliului rănit, nu pentru

că-i păsa. Robert era, fără îndoială, cel mai atractiv bărbat pe care-l cunoscuse, dar nu avea nimic în comun cu el. Nimic! Părerile lor despre viață difereau și nu trecuse decât o săptămână sau două de când se întreba dacă îl place sau nu.

Spera să nu-l mai vadă câteva zile, dar se întâmplă să-l întâlnească, totuși, cu ocazia vizitei de luni de la lady Howard.

– Bună, Kate! Bătrâna se simte bine?

– Se simte bine, spuse Kate în șoaptă încercând să-și ascundă tulburarea.

Privindu-l, așa cum era îmbrăcat, cu acea ținută grosolană de lucru, îi părea chiar mai arătos decât îmbrăcat în haine de gală.

– Sunt grăbită. Diseară am o intervenție, spuse ea și se îndreptă către ușă. Robert mări pasul alături de ea.

– Stai mai ușor. Vroiam să te întreb ceva...

O luă de braț și o opri.

– Chiar sunt în întârziere!

Apropierea și atingerea lui îi făcură inima să bată mai tare. El o privi cu curiozitate.

– Kate, s-a întâmplat ceva?

– Bineînțeles că nu! Dar ți-am spus, mă grăbesc.

Își smulse brațul și plecă rapid mai departe, lăsându-l pe Robert mut de uimire.

Se alesese praful de hotărârea de a rămâne stăpână pe sine! Micul incident stărui în mintea ei toată seara, făcând-o să fie mult mai dificilă cu clienții. Ghinionul făcu ca domnul Beaney să apară pe la șapte și jumătate, exact când își revenea după o operație istovitoare.

Kate îl recunoscu imediat pe ursuzul bătrân ce-i arătase drumul către Sherringdon, în prima zi. Intră încet, sprijinindu-se cu dificultate în bastonul său și arătând chiar și mai urâcios.

– Credeam că-l voi găsi pe doctorul Ben, spuse el îmbufnat.

Așa i se adresau pacienții mai bătrâni lui Ben. „Doctor Nicholson" nu-i spuneau decât tatălui său.

– Dacă doreați un anumit doctor, trebuia să vă fi interesat cine e de serviciu, spuse ea pe un ton neutru, hotărâtă să nu-și piardă cumpătul.

În timp ce el se așeză cu mare greutate, Kate îi cercetă fișa medicală. „Optzeci și cinci de ani, probabil senil, dar nu se putea abține să nu enerveze" se gândi ea.

– Care-i problema, domnule Beaney?

– Nici o problemă. Am venit după pilule.

Ea verifică pentru a vedea dacă se afla sub medicație. Avea Indocit, pentru artrită. După ce-i scrise rețeta, îl întrebă:

– Tabletele – nu vă dau indigestie?

– Normal că nu. Altfel, le-aș mai lua?...

– În regulă, domnule Beaney. Dați-i asta domnișoarei Andrews, spuse Kate, reprimându-și pornirea.

– Nu-mi luați tensiunea? Ben așa face, întotdeauna.

Kate privi în fișă.

– Dacă vă simțiți bine, nu e cazul. Sunt convinsă că nu v-ar face plăcere să fiți examinat de o femeie, mai ales dacă nu e nevoie.

Adăugase asta pentru că știa mentalitatea oamenilor referitor la femeile-doctor. Dar, de cum ieși bătrânul din cabinet, se simți rușinată. Nu era corect să-și verse nervii pe bătrân, oricât ar fi meritat-o, doar pentru că era supărată pe Robert.

Când ajunse acasă, Maggie deja plecase. Găsi un bilet în bucătărie prin care-i spunea că mâncarea era pregătită. Se hotărî să mănânce chiar acolo. Pe când înfuleca ultimii dumicați, auzi geamul de la bucătărie deschizându-se și Robert își făcu apariția. Ea îi deschise, surprinsă, ușa.

– Scuze pentru întrerupere. Credeam că ai terminat.

Se așeză în fața ei. Kate își luă un pahar de apă, ca să-și facă de lucru.

– Ai plecat în așa grabă, că nici n-am apucat să te rog să vii cu mine la piață, săptămâna asta. Joi, parcă, muncești numai o jumătate de zi, nu?

– Așa este.

– Ai ceva de făcut după-amiază?

– Nu.

Kate mai luă o înghițitură de apă.

– Ai vrea să vii? Ar putea să te amuze, pentru că e ceva ce n-ai mai văzut.

Kate puse paharul jos.

– Îți mulțumesc, Robert , dar nu cred că e genul meu de activitate.

Cu toate că aceste cuvinte nu măguleau, ceva din vocea ei îl făcu pe Robert s-o privească insistent.

– Păcat! Mi-ar fi făcut plăcere să vii! zise pe un ton calm, după care se ridică, dar rămase pe loc.

Kate își reluă mâncatul, dar putea simți privirea lui ațintită asupra ei, lucru deloc plăcut. Înghiți cu greu, luă o gură de apă și-i spuse:

– Aș vrea să pleci!

Realizând grosolănia gestului său, adăugă repede:

– ...sau să te duci la Maggie, deși nu văd rostul, pentru că e plecată.

– Nu-ți place să vorbești în timp ce mănânci? Atunci, o să tac! spuse Robert pe un ton plăcut.

Spre iritarea ei, se așeză din nou, stricându-i astfel și puțina poftă de mâncare pe care o mai avea.

Kate împinse farfuria deoparte.

– Nu-ți mai e foame? o întrebă cu înțelegere. Sau te-ai trezit cu fața la cearșaf, azi dimineață?...

Kate se ridică brusc și se îndreptă către cealaltă cameră.

– Uite ce e! Am avut o zi destul de proastă și nu am nevoie de companie. Îmi pare rău că trebuie s-o spun așa direct.

El o urmări până la ușă.

– Ooo, asta am înțeles! Dar aș vrea să știu de ce.

– De ce, ce?

Robert o luă de umeri și o răsuci, cam brusc, spre el.

– De ce te porți așa urât. Știu că nu din cauza oboselii. Sâmbăta trecută ne-am simțit foarte bine împreună, sau cel puțin așa am crezut... Cu ce ți-am greșit? Recunosc că n-am nici cea mai vagă idee.

Mâinile sale coborâră, o prinseră de coate, și o scuturară ușor.

– Ei, bine... Kate?

Ea se simți foarte zăpăcită: pe de o parte, pentru că el n-o lăsa în pace, iar pe de alta, pentru că atingerea lui o afecta atât de tare.

Încercă să se elibereze, dar strânsoarea lui spori.

– Ei, bine... Kate?

Realiză că nu-i va da drumul până ce nu-i va răspunde, dar îi era teamă că nu se va putea controla.

– Și mie mi-a făcut plăcere, până când mi-am dat seama de ce m-ai invitat. De ce ai vrut să plec...

Lui Kate îi fu imposibil să-și mențină asprimea tonului. Expresia feței lui se schimbă și încercă s-o întrerupă, dar ea îl opri.

– Nimănui nu-i place să cadă de prost. Ooo..., nu mi-am făcut iluzii că ți-ar plăcea compania mea, dar am crezut că e un gest prietenesc, nu un... nu un... act premeditat de a mă îndepărta din calea lui Maggie către Ben.

Robert își retrase mâinile și îi aruncă un zâmbet trist.

– Vechea zicală referitoare la comportamentul temperamental al roșcatelor se pare că e adevărată. Hai, Kate, nu-mi purta pică! Recunosc că m-am gândit la asta....

Robert ezită un moment.

– ... dar ideea mi-a venit pe moment, n-a fost chiar premeditată. Și oricare ar fi fost motivele mele inițiale, m-am simțit foarte bine cu tine și aș vrea să mai repetăm povestea.

Era, întradevăr, o scuză foarte frumoasă, dar era mult prea supărată pentru a se mai putea îmbuna acum, așa că se îndepărtă furioasă.

– Presupun că te-ai simțit foarte deștept. Sunt sigură că tu și Elizabeth v-ați distrat foarte bine pe seama mea, după ce am plecat.

Robert îi zâmbi cu blândețe.

– Te porți ca un copil. Nu crezi că exagerezi prea mult?

Remarca lui n-o liniști cu nimic.

– Cred că ar fi mai bine să pleci, înainte să spun ceva nepoliticos, spuse ea gâtuită de emoție.

El ridică din umeri și se îndreptă către ușă.

– Ar fi timpul să te maturizezi, draga mea Kate. Ești la fel de egoistă ca Linda.

„Așa sunt toți oamenii îndrăgostiți", se gândi Kate cu amărăciune, după plecarea lui. Poate că era mai bine să recunoască adevărul. Poate că, odată diagnosticată corect, boala se va vindeca mai ușor. Chiar și după toate cele întâmplate, se îndrăgostise de el. Îl respecta pentru că era un om care ajuta vecinii la nevoie, se interesa de soarta oamenilor mai puțin norocoși ca el...

Ajunsese să accepte chiar și firea lui despotică, punând-o pe seama familiei și conjuncturilor sociale. Nici nu se mai purta cu ea așa cum o făcuse la început.

Râse cu poftă amintindu-și cum își arăta sentimentele față de el Diana Mitchell. Dar, se gândi Kate, nu cumva și ea își arătase sentimentele prin această purtare?

Acest gând o făcu să roșească. Trebuia să fie mai precaută. Mâine va trebui să-și ceară scuze, cu o atitudine cât mai firească, și să sublinieze faptul că orice altă fată ar fi reacționat la fel.

Următoarele zile îl văzu sporadic, când pe lângă grădină, fermă sau în curte, dar niciodată față în față.

În prima după-amiază liberă care veni, Kate se afla în camera ei, schimbându-se, când mașina Dianei apăru în curte și trase în fața porții lui Robert. El ieși și, după ce vorbiră puțin, se îndreptară către grajdul cailor. Kate, care îi urmărise pe fereastră, simți gelozia crescând în ea atât de mult, încât se sperie. Dacă– o, Doamne– dacă nu l-ar fi refuzat ieri, ea ar fi fost acum cu Robert, nu Diana. Se vedea după cum era marfa aranjată că el se pregătea de mers în piață... Ciuda o făcuse să-l refuze, iar el probabil că n-o va invita a doua oară.

Se trânti pe pat, gândindu-se cum să-și petreacă acel liber. Aici nu avea alți prieteni, în afară de Ben, iar până acum acest lucru n-o îngrijorase. Poate că i-ar prinde bine dacă și-ar descărca sufletul unei prietene. Dar nu avea nici una. Va trebui să treacă de una singură prin această pasă proastă...

Cu ocazia următoarei vizite la lady Howard, bătrâna o întrerupsese nerăbdătoare:

– Eu sunt bine, dar tu de ce ești așa abătută? Te muncește Ben prea mult?

Tatăl lui Ben decisese să se mute la sora sa din Cornwall, așa că Ben își luase două zile libere pentru a-și duce tatăl până acolo. Încercă să-i explice acest lucru bătrânei, dar aceasta nu se lăsă ușor convinsă.

– Poate că suferi de ceva. Voi, doctorii, nu prea aveți grijă de voi. Sau poate ești îndrăgostită? Duci dorul cuiva?

Kate negă cu repeziciune, punând-o pe gânduri pe lady Howard.

– Ei, probabil că asta nu mă privește...

Bătu cu palma pe marginea patului:

– Așază-te puțin, copila mea. Sunt plictisită de moarte.

Discutară despre sosirea Crăciunului, care urma să pice la jumătatea săptămânii. Lady Howard o întrebă dacă plănuia să-l petreacă la Glasgow, iar Kate răspunse că regreta că nu e posibil. Era liberă de Crăciun, dar timpul era prea puțin chiar și pentru o scurtă raită cu avionul.

Maggie îi spusese că ea îl petrece de fiecare dată cu verișorii săi și sugerase că e așteptată și ea, invitație pe care i-o făcu și lady Howard:

– Asta înseamnă că, negreșit, vei petrece cu noi Crăciunul.

Kate agrease ideea de la prima invitație făcută.

– Nu cred, lady Howard. Adică, ar fi ciudat,nu? Eu nu fac parte din familie, ca Maggie, iar Crăciunul se petrece în familie...

Bătrâna ignoră scuza:

– Astea-s prostii! Trebuie să vii!

Se auzi o bătaie la ușă și Robert intră, îmbrăcat de oraș și zâmbindu-i afectuos mătușii sale.

– Să înțeleg că partea profesională a vizitei s-a încheiat? Am văzut-o pe Kate urcând și m-am plictisit de când o aștept.

Privirea, acum serioasă, i se mută la Kate.

Ea se ridică, cu degetele încleștate pe lângă corp. Observă privirea bătrânei asupra ei și se relaxă.

– Discutam despre Crăciun, spuse lady Howard. Kate nu e sigură dacă să vină, dar nici n-o putem lăsa să-si petreacă singură ziua.

– Sigur că nu, aprobă Robert. Vine și Maggie, și Ben. Cred că-ți va face mare plăcere, Kate. Vom fi mulți oameni, ne vom distra de minune...

„Imposibil de refuzat cu delicatețe" se gândi Kate, surprinsă că el părea să o dorească.

Răspunse politicos că va avea în vedere acest lucru, observă nota de ironie din privirea lui Robert și se îndreptă rapid către ușă.

– Am stat prea mult, iar la două am treabă la maternitate.

Maternitatea se situa la marginea unui sat învecinat și, în general, îi făcea plăcere să meargă acolo. Astăzi, însă, simțea că va trebui să facă un efort de voință pentru rezolvarea problemelor cu tinerele mămici. Întâlnirea cu Robert o bulversase teribil. Efortul de a se controla o sleise de puteri.

Robert o ajunse din urmă.

– După cum arăți, ți-ar prinde bine ceva de băut. Hai să bem un pahar, pentru că am ceva de discutat cu tine

– Nu cred că... apucă ea să spună, dar Robert o luă zdravăn de braț și nu-i dădu drumul cât coborâră scările.

– N-am văzut o fată mai încăpățânată ca tine...

O ghidă către bibliotecă, o cameră spațioasă ce nu părea prea des folosită.

– Mai deschide cineva cărțile astea? întrebă ea arătând către rafturi.

Pusese întrebarea doar așa... nu pentru că aștepta un răspuns. Robert intui, așa că spuse și el, indiferent:

– Eu... Când am timp.

Pe o măsuță se aflau o carafă și două pahare. El turnă coniac pentru amândoi, luă o înghițitură și spuse:

– Te-am căutat toată săptămâna.

– M-ai căutat? Păi, știi unde mă poți găsi...

– N-am vrut să vorbesc de față cu Maggie și nici n-am vrut să dau naștere la discuții cerându-ți o întrevedere între patru ochi...

El zâmbi ușor, părând mai puțin sigur pe el ca altă dată.

– Kate, îți datorez niște scuze.

– Da?! răspunse ea absentă și luă o înghițitură bună de coniac pentru a-și ascunde confuzia.

Tuși, lasă paharul pe masă și-l privi suspicioasă.

Zâmbetul lui era mult mai larg acum.

– Bineînțeles că da! Oricare altă fată de calibrul tău ar fi reacționat la fel. Iar sarcasmul meu nu te-a ajutat cu nimic.

Ea îl țintui cu privirea, gândindu-se la un răspuns potrivit simțind atracția pe care o exercita asupra ei. Robert interpretă greșit această tăcere și se încruntă:

– Deci, nu ești pregătită să ierți. Îți plac certurile, Kate.

– Sigur că nu. Dar... m-ai luat prin surprindere.

– Pentru că mi-am cerut scuze? N-ai o părere prea bună despre mine, așa-i?

Robert îi făcu semn să ia loc.

– Arăți obosită. Ai vreun motiv anume?

– A fost destul de muncă, săptămâna asta.

Își rezemă capul pe spătar și închise ochii, pentru că îi venea greu să-l privească.

– Ești nefericită din cauza lui Ben? întrebă el încet.

Ea deschise brusc ochii.

– Nu ai de ce, continuă Robert, pe jumătate iritat și pe jumătate amuzat. Mi-am pierdut vremea inutil. E îndrăgostit iremediabil de tine.

El traversă camera pentru a turna din nou în pahare, iar Kate îl privi cu ardoare, dorindu-și să-i atingă părul negru, dar regretând pornirea. Faptul că își golise paharul atât de repede o făcu să se întrebe dacă nu cumva și lui i se părea la fel de dificilă conversația. Sau poate, își zise ea sec, era genul de om care nu-și cere scuze.

– Vorbești prostii, protestă ea. Ben pur și simplu mă place.

– Nu asta e impresia pe care mi-a lăsat-o aseară. Am fost cu el să bem ceva la „Red Lion" și nu mi-a vorbit decât despre calitățile tale, atât ca femeie, cât și ca medic.

– Ceea ce ție, probabil, ți-a displăcut profund... Îmi pare rău dacă te-a plictisit!

Robert se întoarse și veni spre ea. Puse paharul pe măsuță, se aplecă asupra fotoliului și-și apropie fața de a ei. Kate își lăsă capul pe spate și pulsul i se acceleră. Îi privi tenul fin și gura bine conturată, care se modelă într-un zâmbet batjocoritor.

– N-aș putea spune că n-am fost de acord cu el, spuse el pe un ton moale. I-am spus că ești o fată pe cinste și că numai un prost nu s-ar îndrăgosti de tine. Ești o femeie de carieră, nu-i așa, Kate? Cu toate astea, ești suficient de feminină încât să atragi atenția oricărui bărbat. Bietul Ben...

– Nu-i vina mea dacă Ben crede că s-a îndrăgostit de mine, protestă ea.

– Nu? Dacă într-adevăr nu-l vrei, încearcă să fii mai puțin provocatoare.

– Ah, lasă-mă în pace! spuse ea și încercă să se ridice, dar el îi făcu vânt înapoi în fotoliu și-și ridică paharul.

– Ce se întâmplă cu tine? o întrebă el cu reproș. Eu venisem să facem pace și iată-ne din nou în prag de război.

Robert izbucni într-un râs forțat:

– Bănuiesc că nu e corect să te învinovățesc pe tine, dar vara trecută începusem să cred că Ben se simte atras de Maggie.

Kate sări în picioare, încercând să-l ocolească.

– Credeam că numai femeile pețesc! Maggie s-ar simți extrem de umilită dacă ar ști că vorbim așa despre ea.

– Bineînțeles, numai că nu va afla. Țin foarte mult la fata asta și m-ar durea să văd că pierde șansa de a se mărita. Din păcate, este femeia unui singur bărbat: Ben sau nimeni altul.

– Eu nu voi mai fi aici mult timp, spuse Kate încet. Șase luni trec repede!

O durea gândul că nu-l va mai vedea niciodată pe Robert, poate doar va mai auzi de el ocazional, prin intermediul lui Angus. Se întrebă cum va fi în stare să suporte acest lucru.

Cuvintele lui Robert îi întrerupseră șirul gândurilor.

– O lună a și trecut. Te rog să mă scuzi, Kate, mă întâlnesc cu Elizabeth la ora două.

Ea își goli paharul rapid, îi aruncă un zâmbet subțire și spuse cu politețe:

– Oricum, îți mulțumesc pentru scuze. Bănuiesc că e vina mea pentru că această conversație a scăpat de sub control.

După plecarea lui, Kate se sili să mănânce un sandviș cu brânză și rememoră faptele. N-avea nici un rost, se gândi ea deznădăjduită. Oricum nu-i mai putea schimba părerea! El o considera încăpățânată și egoistă, indiferent ce credeau ceilalți. „O femeie de carieră", spusese el, dar ea nu era așa. Nu era!

Când îl cunoscuse pe fratele lui, Kate era tânără și ușor de impresionat. Fusese cucerită de șarmul lui și flatată de faptul că cel mai râvnit burlac din spital îi acorda atenție. O împinsese către o logodnă și aproape un mariaj, dar Kate își revenise la timp și realizase că nu era îndrăgostită. Ceea ce simțise pentru Bill era doar o puternică atracție fizică, nimic mai mult, și se gândise că asta nu era suficient pentru a lega doi oameni pe viață.

Relația lor deja scârțâia, pentru că Bill nu considera cariera ei un lucru important. Atitudinea lui disprețuitoare față de entuziasmul ei pentru medicină a fost cauza rupturii finale. Amânase momentul nunții, spunând că preferă să aștepte până când va fi pregătită. El încercase mai multe tactici de constrângere, iar când văzuse că rezistă îi dăduse un ultimatum – se căsătoreau imediat sau totul se termina.

În astfel de momente de criză, Kate regreta mai mult ca oricând moartea ambilor ei părinți într-un accident de avion. Angus încercase s-o ajute să treacă peste asta, dar nu se putea compara cu mama sa. Acum ar fi avut nevoie de sprijinul lor, se gândi Kate cu regret. Chiar și după opt ani, le simțea foarte mult lipsa.

Kate se întreba ce le spusese Bill părinților lui referitor la despărțire. În mod sigur, le oferise o versiune care îl avantaja pe el. Probabil de aceea n-o accepta Robert și o vedea ca o femeie pe care n-o interesa decât cariera.

Poate că nici nu i-ar fi stricat să devină așa, cel puțin pe perioada cât va lucra în Sherringdon. Munca susținută acționa ca un leac pentru inimile suferinde, iar ea avea avantajul unei meserii interesante și pline de satisfacții.

***

– S-a întâmplat ceva? o întrebă Ben, câteva zile mai târziu. Nu arăți așa de bine ca de obicei!

Stăteau amândoi în mijlocul drumului, gata să înceapă vizitele la domiciliu.

– Sunt în urmă cu somnul, zise Kate și deschise ușa mașinii.

Ben o luă de braț.

– Dar am avut o săptămână neobișnuit de liniștită! Te-ai schimbat de când ai venit aici, Kate. Și ai pierdut și culoarea aia frumoasă care te caracteriza!

Îi atinse ușor obrazul cu un deget.

– Nu din pricina muncii îți faci tu griji, nu-i așa? Pentru că n-ai avea de ce. Te descurci nemaipomenit!

– Nu, Ben, nu din pricina muncii.

Vântul bătea destul de tare și o făcu pe Kate să se înfioare.

– ... și nici din cauza vremii! De altfel, să știi că am destule vizite de făcut.

După câteva vizite în sat, se opri la un copil al cărui tată lucra pentru Robert. În timp ce-i dădea mamei ultimele sfaturi, Robert își făcu apariția la poartă. Se apropie de ele, părând îngrijorat.

– Lui Nicky îi e în continuare rău, doamnă Williams? Mă bucur că, în cele din urmă, v-ați hotărât să chemați medicul.

Tânăra femeie așteptase mai mult decât trebuia, iar băiatul era destul de bolnav.

– Am încercat s-o conving pe doamna Williams să-mi dea voie să-l internez pe Nicky în spital, spuse Kate, iar Robert își arcui sprâncenele.

– Îi e teamă că nu se va simți bine acolo, așa că am ajuns la un compromis și-l voi ține douăzeci și patru de ore pe antibiotice, iar dacă nu-și va reveni, va merge la spital.

Doamna Williams, care abia se oprise din plâns, părea s-o ia de la capăt, iar Kate o bătu ușor pe mână, cu înțelegere.

– Nu-l ajută cu nimic pe Nicky să vă vadă supărată. O să mai trec azi pe aici, dar nu ezitați să mă sunați dacă intervine ceva.

– Sunteți foarte amabilă, doamnă doctor. Păreți mai înțelegătoare decât bărbații.

– În sfârșit, cineva care e de partea femeilor doctor! spuse Robert cu blândețe în timp ce se îndepărtau, iar Kate zâmbi și nu se deranjă să-i răspundă.

Era mult prea preocupată să se comporte natural față de Robert, așa încât acesta să nu bănuiască fericirea care o cuprinsese pentru că se oprise să-i vorbească. De fapt, el oprise ca să discute cu doamna Williams; era un patron bun căruia îi păsa de familiile ce locuiau pe proprietatea lui.

– Ți-ai schimbat părerea despre noi, Kate? A început să-ți placă viața la țară?

– Da, cred că da, șopti ea. Aici sunt mai puține probleme sociale. Oamenii sunt mult mai prietenoși, mai dispuși să ajute. Fratele meu e nevoit adesea să accepte în spital pacienți care nu sunt foarte bolnavi, dar care nu au pe nimeni care să-i îngrijească. În special bătrânii...

Kate privi peste umărul lui Robert și observă că mai avea un pacient în mașină. Femeia întoarse capul și zâmbi. Era Elizabeth Hannay, cea pe care o cunoscuse la Chartmouth.

Robert admise că ea era, apoi își privi ceasul și spuse că trebuie să plece pentru că urma să ia prânzul cu Elizabeth la niște prieteni.

Kate își continuă drumul gândindu-se la relația lui Robert cu Elizabeth . Era destul de evident că se vedeau des în ultima vreme. Oare erau îndrăgostiți sau doar prieteni foarte apropiați? Robert îi spusese că Elizabeth era separată de soțul ei. Ar lua-o de soție dacă ea ar divorța? Kate oftă, gândidu-se că o femeie cu ținuta și experiența lui Elizabeth ar fi arătat foarte bine ca stăpână a casei.

Maggie îi povestise adesea despre vremurile când petrecerile date de familia Montgomery erau cunoscute în întreg ținutul. Acele zile trecuseră, iar Maggie regreta că Robert nu se distra mai des, chiar și la o scară mai mică.

– Muncește foarte mult și i-ar prinde bine mai multă distracție, spusese ea.

Maggie respinsese ideea că ar fi nesociabil, așa cum sugerase Kate.

– Robert este o gazdă nemaipomenită. Numai că așa e el: muncă, muncă și iar muncă. La început, a fost nevoit să facă asta pentru a pune ferma pe picioare. Acum, însă, ar putea s-o lase mai ușor. Are nevoie de o soție, spusese Maggie gânditoare, fără să-și dea seama că vorbele sale răsuciseră un cuțit în rana lui Kate.

Tânăra adăugase că ar fi fost timpul ca Robert să se hotărască; oricât de îndrăgostită ar fi fost, Diana avea și ea mândria ei. Replica lui Kate fusese tăioasă, pentru a-și ascunde deznădejdea.

– Cum poate lua un bărbat în considerare căsătoria cu o femeie, numai din interes? După părerea mea, e ceva înjositor.

Maggie sărise în apărarea vărului ei și subliniase că nimeni nu știa ce gândea Robert referitor la asta.

– E mult prea mândru pentru a-și arăta sentimentele. Cred că ține la Diana și, dacă nu poate obține femeia pe care o dorește cu adevărat, ar fi în stare să accepte și o căsătorie de conveniență.

După această remarcă, Maggie își dăduse seama că mersese prea departe și schimbase subiectul. Nefericită, Kate încercase să ghicească cine era femeia pe care o iubea Robert.

Acum credea că știe răspunsul. Elizabeth ? Sau o altă femeie de care încă nu auzise?

În acea seară, Kate îi spuse lui Maggie că-l văzuse pe Robert cu Elizabeth .

– Ea este femeia la care te refereai? Cea pe care și-o dorește?

Privirea insistentă a lui Maggie o făcu să roșească.

– Ai spus ceva referitor la asta zilele trecute și nu m-am putut abține să nu te întreb.

– Nu ești singura, îi spuse Maggie sec. Toate suntem curioase, dar nimeni nu îndrăznește să întrebe. Nici măcar mătușa Margaret... Robert a fost îndrăgostit de Elizabeth cu ani în urmă, când au fost împreună la Cambridge. A cerut-o în căsătorie, dar ea l-a refuzat pentru un alt bărbat. Ce e mai rău e că acel bărbat era David Hannay, un bun prieten al lui Robert. A trecut cu greu peste acel moment, iar la puțină vreme mama sa a murit, așa că a plecat în Canada.

– Iar ea este acum separată de soț și se văd foarte des. Bănuiesc că se vor căsători dacă ea obține divorțul.

Kate își controla vocea cu mare dificultate.

– Sper că nu! exclamă Maggie. Niciodată n-am plăcut-o pe Elizabeth. A venit acum câțiva ani și s-a învârtit pe aici, cântărind totul din priviri. A cântărit corect, bineînțeles, pentru că în acea perioadă proprietatea era condusă defectuos de tatăl lui Robert. Tocmai de aceea l-a ales pe David Hannay!

– O, Maggie! E foarte urât! O faci să pară o adevărată profitoare...

– Exact asta și este! O cățea calculată, cu sânge-rece! I-a distrus viața lui Robert o dată, nu pot să cred că-i va permite s-o facă și a doua oară!

Capitolul 8

Timpul zbură și veni Crăciunul. Kate, superstițioasă, lăsase împachetatul cadourilor pentru ultimul moment.

– Slavă Domnului că nu avem și de gătit sau de decorat, spuse Kate din mijlocul unui morman de fundițe și hârtie de împachetat.

– Angus cu familia sunt în regulă? întrebă Maggie care se ocupa cu același lucru.

– Așa se pare, răspunse Kate.

Angus tocmai o sunase și-i urase „Crăciun fericit", iar ea îi spusese că-l va petrece la familia Montgomery. El o asigurase că se va simți minunat; un adevărat Crăciun ca la țară, în acea casă deosebită.

Kate chiar își dorea să fie așa. În ultimele săptămâni își mai temperase sentimentele și se împăcase cu ideea că nu era potrivită pentru Robert . Renunțase și la speranța că o va mai invita să iasă cu el. Se văzuse mult cu Elizabeth , care venise în acea seară la familia Montgomery și plănuia să stea pe toată perioada Crăciunului.

Era dureros pentru ea să-i vadă împreună, dar o ajuta să accepte inevitabilul.

Era trecut de miezul nopții când fetele terminară de împachetat. Maggie se duse și trase draperiile.

– Ce noapte minunată! Privește stelele! Dacă vremea se va menține așa rece, s-ar putea să avem zăpadă în curând.

Ziua de Crăciun a fost rece de-ți tăia respirația;pe la ora unspresece, soarele dispăru. Maggie și Kate merseră la biserică și schimbară felicitări cu prietenii și cunoscuții. Era plăcut să locuiești într-o comunitate mică. Îți dădea un plăcut sentiment al apartenenței. Kate, obișnuită cu viața în orașele mari, știa că-i va lipsi acest aspect.

După ce toți intrară în biserică și se așezară, își facu apariția și corul bisericii. Tim și Linda arătau mult mai îngrijiți.

Apăru și lady Howard, avându-i de-o parte și de alta pe Robert și Elizabeth . După ce o ajută pe mătușa sa să ia loc, Robert se așeză lângă Elizabeth . Kate îl privi și-și dori cu ardoare să fi fost ea în locul lui Elizabeth , apoi își reprimă gândul.

– Tocmai a sosit și Ben. A spus că va veni, dacă nu vor fi urgențe, i se confesă Maggie.

Kate îl văzu și-i făcu cu mâna. „Ce mai Crăciun va fi!...“ se gândi ea, amuzată. Măcar de-ar avea și Maggie puțin noroc...

Când vicarul intră, lumea se ridică și Kate uită de toate problemele.

După ce procesiunea luă sfârșit, fetele rămaseră să-i aștepte și pe ceilalți.

Kate stătea mai retrasă, dar Maggie, exuberantă, sări și-l sărută pe Robert pe ambii obraji. După un moment de ezitare, o sărută și pe mătușa sa, care păru amuzată.

Lady Howard o văzu pe Kate și-i susținu privirea:

– Arăți foarte drăguț, copila mea. Dar așa arăți tu tot timpul... Păcat că Maggie nu are aceleași gusturi ca tine. N-ai putea s-o înveți și pe ea câte ceva?

– Lady Howard, vă rog...

Kate privi temătoare în jurul ei, dar Maggie nu mai avea cum s-o audă pentru că era ocupată cu altă familie.

Kate o sprijini pe bătrână pentru că aleea era alunecoasă din cauza gheții. Apăru și Robert pe cealaltă parte și îi zâmbi.

– Crăciun fericit, Kate! N-am prins ocazia să-ți urez mai devreme.

– Asemenea!...

Kate își jurase că se va simți bine, indiferent ce s-ar întâmpla. Era o plăcere dulce-amară să fie oaspetele lui Robert și să-l privească tratând invitații în maniera sa aristocratică.

La masă veniră o mulțime de oameni: vicarul, familia Mitchel, câțiva fermieri cu familiile.

Kate stătea de vorbă cu soția unui pacient, când o observă pe Diana agitându-se în jurul unui grup în care se afla Robert.

Fata avea toate motivele să fie îmbufnată: Elizabeth se afla în dreapta lui Robert, surâzătoare, ținută dreaptă, haine perfect asortate. Își sprijini o mână pe brațul lui Robert și îi șopti ceva la ureche. El râse, facu o remarcă și toată lumea din jurul lor începu să râdă.

Numai Diana nu se amuză și părăsi grupul îndreptându-se către Kate. Când soția fermierului se îndepărtă, Diana îi șopti nervoasă:

– Cât timp va sta?

– Pe perioada Crăciunului. Câteva zile, presupun...

– E o cățea nenorocită! izbucni sălbatic Diana și Kate îi făcu semn să se tempereze.

– Poate te aude cineva...

– Nu-mi pasă! ricană Diana.

– Ar trebui...

Kate o luă pe fată de braț și o trase deoparte.

– Îmi dau seama ce simți, dar încearcă să nu atragi atenția asupra ta. Dacă Robert e îndrăgostit de Elizabeth , asta e. Trebuie să accepți ideea.

Era cât pe ce să spună „să acceptăm”... Râse forțat și se gândi la ironia situației: trebuia s-o consoleze pe Diana tocmai ea, care se simțea la fel de jalnic.

– Fruntea sus! murmură ea și privi în jur. Observă că Robert și Elizabeth îi urmăreau.

Era aproape ora trei când se așezară, în sfârșit, la masă. Arăta extraordinar, cu toată argintăria și paharele rânduite impecabil.

– Te delectezi privindu-le, dar înnebunești spălând la ele... comentă Linda.

Kate se așeză între Ben și Tim și se înarmă cu lichior. „Alcoolul e un bun anestezic"se gândi ea și privi către locul unde stătea Robert, încadrat de mătușa sa și Elizabeth . Ben, fiindcă era de serviciu, se limitase să bea doar o băutură aperitiv și un pahar de șampanie.

– Voi recupera mâine. Atunci va fi rândul lui Kate să se abțină, anunță el.

După cină, se așezară în jurul focului aprins într-unul dintre saloane. Maggie, Kate și Ben își puseseră cadourile pe grămada deja formată sub brad, iar acum sosise timpul despachetării. Kate avea îndoieli în privința codourilor ei pentru familia Montgomery, dar Maggie o asigurase că nu e nici o problemă dacă va lua o cutie cu bomboane de ciocolată pentru toți.

Linda și Tim își ridicară cadourile, citind mesajele de pe ele. În euforia generală, Kate uită de mica ei îngrijorare și se grăbi sub brad la fel de nerăbdătoare ca toți ceilalți.

– „Pentru Kate, de la un pacient foarte recunoscător!" Vai, mătușă Margaret, acesta este scrisul tău. Credeam că urăști toți doctorii!

Toată lumea râse, iar Kate adăugă pachetul auriu grămezii sale.

– Iată, încă unul pentru tine, spuse Linda. „Kate, de la Robert ".

Inima ei tresări și privi în direcția lui Robert, dar acesta deja desfăcea cadourile, așezat lângă Elizabeth , pe o canapea de lângă foc. În fața lor stătea lady Howard, care o invită pe Kate să i se alăture.

Kate deschise primul pachet; se bucură enorm decoperind o sticluță de parfum ce purta un nume faimos.

– Întotdeauna mi-am dorit așa ceva! Va fi o plăcere să-l folosesc...

– Așa și trebuie, aprobă lady Howard. Voi, tinerii, nu prea mai îmbrăcați haine de gală...

Lady Howard avea o toaletă impecabilă: o drăguță rochie de mătase, o superbă pereche de cercei cu diamante și o broșă asortată.

Deschiseră și restul cadourilor, iar Kate păstră ultimul cadoul lui Robert, fără a-și da seama de ce.

Era plat și avea o formă rectangulară. O carte, poate? Îl pipăi curioasă și regretă că nu-i cumpărase și ea un cadou special.

– Hai odată, deschide-l! o impulsionă lady Howard.

Kate trase de fundiță, scoase ambalajul și citi titlul cărții: „Sussex în timpul cuceririi normande". În timp ce dădea ușor paginile, zâmbi în sinea ei la gândul că Robert nu uitase zilele petrecute cu ea în Chartmouth. Numai atunci discutaseră despre invazia normandă.

Își aruncă o privire spre Robert tocmai când Elizabeth îl săruta pe obraz, părând mulțumită. Nu..., foarte mulțumită. Extaziată! Era ceva ce sclipea, o bijuterie. Părea o broșă, pentru că Robert se aplecă și i-o prinse de rochie.

Kate se întoarse rapid, silindu-se să n-o urască pe Elizabeth . Căută în jur pentru a găsi biletul cu dedicația, dar nu-l găsi.

– Ai pierdut ceva? o întrebă lady Howard.

Kate scutură din cap, apoi văzu biletul pe podea. Îl ridică rapid și-l strecură între paginile cărții. „Va valora mult în zilele triste ce vor urma..." se gândi Kate și, fără să-și dea seama, oftă. Lady Howard văzu și spuse, cu o neobișnuită blândețe:

– Ești un copil bun! Dacă ar fi avut nițică minte, și-ar fi dat și el seama...

Kate nu pretinse că n-a înțeles:

– Nu mă va ierta niciodată pentru că l-am părăsit pe fratele său. Așa că nu putem fi nici măcar prieteni...

Cu acel „măcar" se dăduse de gol. Își dăduse seama de cum îl spusese, dar bănuia că bătrâna îi ghicise de mult secretul.

Lady Howard o bătu ușor pe mână.

– Acum, că te-am cunoscut, îmi dau seama că ești o fată de treabă. Tu și Bill n-ați fi putut fi fericiți împreună. Ce mă uimește, e cum de v-ați gândit că ar merge?

– Problema e că nu gândeam. Eram tânără și naivă și am confundat iubirea cu o simplă atracție fizică.

Kate se simțea mai ușurată. Dacă ar fi fost tot atât de simplu și în cazul lui Robert... Durerea pricinuită în momentul în care îl văzuse cu Elizabeth era cea mai intensă pe care o simțise vreodată.

Mai târziu, îl prinse un moment liber pe Robert:

– A fost drăguț din partea ta. Sunt sigură că-mi va face plăcere.

Îi spuse că și el o citise.

– Elizabeth m-a ajutat s-o aleg. Și ei îi place istoria.

Kate se simți penibil. Probabil că fuseseră împreună la cumpărături atunci când se întâlnise cu ea în Chartmouth.

– O alegere bună, spuse cu politețe și se întoarse să plece.

În acel moment apăru și Elizabeth, care-și strecură mâna sub brațul lui Robert și-l întrebă dacă e pregătit pentru acea plimbare.

– O plimbare?! exclamă Maggie. Minunat! Ne-ar prinde bine puțină mișcare.

Elizabeth reuși cumva să înlăture această idee, indicând faptul că dorea un moment de liniște doar cu Robert, după toată această agitație. Așa că plecară singuri, în timp ce restul se adunară în jurul focului pentru un agasant joc de scrabble.

Pe Kate începu s-o doară capul, lacrimile stând să-i țâșească. Ar fi vrut să stea deoparte și să-și deplângă soarta, dar asta ar fi atras atenția asupra ei, așa că preferă să piardă rapid la joc.

Robert și Elizabeth se întoarseră pe când ceilalți tocmai luau ceaiul, discutând despre iarna grea care se anunța.

– Zăpada s-a depus deja binișor, anunță Elizabeth .

– Sper să nu fiu solicitat în această noapte, bombăni Ben.

Kate se întrebă dacă privirea ușor încruntată a lui Elizabeth însemna ceva. Nu mai părea atât de mulțumită, iar figura lui Robert nu trăda nimic.

În timp ce Maggie făcea onorurile cu ceainicul greu de argint, Robert trecu să-și ia o ceașcă de ceai, apoi se așeză lângă Kate.

– Te distrezi? o întrebă el nepăsător.

Kate îi dădu un răspuns convențional, deși inima bătea să-i spargă pieptul. Se întinse să-i atingă mâna ce stătea, neglijent, pe mânerul fotoliului ei. Se gândi cu disperare că se comportă ca o școlăriță...

Robert se întinse către ea.

– Nu pari că te-ai distra. Te neglijează Ben?

– Ce întrebare prostească! izbucni Kate stârnindu-i râsul.

– Știi, Kate? Nu mă pot hotărî în privința ta. Tind să cred că nu te interesează Ben și totuși... de ce arăți așa tristă? Doar e Crăciunul!...

– Nu sunt tristă! zise ea aproape țipând. Mă bucur la fel de mult ca tine dacă Ben îi acordă mai multă atenție lui Maggie. Am făcut tot ce-am putut ca să-l conving să...

Se întrerupse, pentru că Robert o privea zâmbind tulburător.

– Te cred, Kate. Acum, depinde de Maggie.

***

Era trecut de miezul nopții când Maggie și Kate ajunseră acasă, după ce înotaseră prin zăpada depusă. De la fereastra dormitorului său, Kate privi în curte și se gândi că va trebui să se trezească mai devreme pentru a curăța zăpada de la drum la garaj. Pentru că o spulberase vântul, din spatele casei, părea chiar mai mare.

A doua zi, la șapte și jumătate, își luă micul dejun în fugă și ieși să dea zăpada din drum. Pe când se lupta cu peria și lopata, apăru Robert cu câinii săi.

– Ce dumnezeu faci!? întrebă el.

– Chiar nu se vede?... contracară ea pentru a-și ascunde plăcerea ce i-o pricinuia această întâlnire neașteptată.

Robert i se alătură.

– Vreau să spun... de ce te ocupi tu de asta? O să trimit vreo doi oameni sau până mâine vei fi deja bolnavă.

Zâmbi și-i scutură câțiva fulgi din păr:

– Ești de serviciu, nu? Nu cred că ar trebui să ieși singură pe o astfel de vreme. Nu ne putem permite să te pierdem în zăpadă.

Kate era impresionată de grija pe care i-o arăta, dar n-o arătă.

– Nu sunt așa neajutorată. Avem și noi zăpadă în Scoția.

– Chiar și așa, tu nu ești obișnuită să conduci pe drumuri de țară în asemenea condiții.

Robert privi către cerul cenușiu și spuse:

– Va mai ninge. Să mă anunți când vei primi o solicitare.

Apoi, se îndepărtă.

După zece minute, doi oameni de la fermă sosiră. Urniră mașina și o aduseră la adăpost, în curtea principală, conform instrucțiunilor lui Robert.

Kate se opri nesigură unde s-o parcheze, când de după un șopron apăru Robert.

– Du-o sub acea șură. Dacă va mai ninge mult, va trebui să-ți calci pe orgoliu și să iei Land-Rover-ul meu.

– Oh! Dar... n-am mai condus așa ceva.

– Dumnezeule! Nici măcar n-am pomenit că ai conduce tu...

Ea pufni la auzul unei asemenea observații șovine, iar el râse și-o împinse ușor de-a lungul aleii.

– Ce-ar fi să mă tratezi cu puțină cafea? Nu prea mi-a priit micul dejun...

– Nici mie.

Maggie încă dormea, așa că se apucă să facă pâine prăjită și cafea, după care se așeză față în față cu Robert. Era bucuroasă la gândul că Robert o va duce el cu mașina, dacă va fi cazul. Asta, dacă nu înțelesese greșit. Lui Elizabeth s-ar putea, totuși, să nu-i placă...

– S-a trezit Elizabeth ? întrebă deodată.

– Nu. Felul nostru de a ne culca și trezi devreme i se pare necivilizat.

– Înseamnă că n-ar putea fi o bună nevastă de fermier, spuse ea și se înroși la privirea lui sarcastică.

– Ce repede tragi concluzii!... Ai uitat că ea are deja un soț?

– Ai spus că sunt separați, mormăi Kate, iar el se încruntă.

– Separați. Nu divorțați. David e un bun prieten de-al meu.

Deci, avea rețineri în a face dragoste cu nevasta prietenului său, iar Kate se bucură să afle, pentru că-și dorea să audă asta. Pe lângă asta, dacă renunța la Elizabeth ...

Întrerupse șirul acestor speculații prostești și-i mai oferi lui Robert o ceașcă de cafea.

***

Fetele urmau să petreacă Ziua Cadourilor tot la familia Montgomery. Kate fusese norocoasă și nu avusese nici un apel sau măcar vreo vizită de făcut. Când ajunseră ele, imediat după prânz, deja se adunase multă lume pentru băuturi. Robert părea să țină petrecerea deschisă pe toată perioada vacanței; probabil că semăna tatălui său mai mult decât ar fi vrut să recunoască.

– Dau un bănuț pentru gândurile tale, apăru el subit lângă ea.

Kate stătea sprijinită de pervazul unei ferestre, singură. Robert i se alătură, chipeș și elegant, iar inima ei începu să bată mai tare.

– Mă gândeam cât de costisitor trebuie să fie tot, spuse și arătă către mulțimea adunată.

Realizând cu teamă că iar se amesteca unde nu-i era treaba, continuă:

– Vreau să spun că... familia mea nu se distrează la așa o scară. Eu... Eu nu sunt obișnuită cu așa ceva.

Figura lui Robert se destinse într-un zâmbet.

– Nu te-a sfătuit nimeni să gândești înainte să vorbești, tânără Kate?

Ea roși, urându-se pentru stângăcie.

– Tu ai cerut-o... Nu știu, e ceva la tine care...

Își dădu seama că nici această replică nu era nimerită și mai luă o gură de lichior, sub privirile lui amuzate. Încercă din nou:

– Tu scoți ce e mai rău din mine la suprafață! spuse tranșant, abandonând orice discreție.

Robert începu să râdă și o bătu pe umăr de parcă ar fi fost o școlăriță.

– Vino să cunoști familia Langley. Nu-i știi, nu-i așa? Pentru liniștea ta, să știi că noi ne distrăm așa doar o dată pe an. Asta a fost o tradiție pe care n-am vrut s-o încalc, indiferent de conjuncturi.

Kate încă stătea de vorbă cu familia Langley, când atenția îi fu atrasă de o ceartă zgomotoasă în hol. Ușa salonului se deschise și îi văzu pe Linda și Tim, împreună cu o altă fată de aceeași vârstă a cărei figură îi părea familială. Era o fată blondă, care o vizitase o dată la cabinet, pentru un lucru de nimic; părea furioasă și nu-și dădea silința să-și coboare vocea.

– Te-am avertizat, Linda Montgomery! Ți-am spus să stai departe de Dave...

În acel moment, Tim o văzu pe Kate care îi urmărea și închise ușa.

Tulburată, Kate se întoarse și-l găsi pe Robert chiar în spatele ei.

– Ce naiba se întâmplă acolo? întrebă el. Știu că Tim și Linda nu prea au maniere, dar am pretenția să nu se certe cu oaspeții mei.

– Este doar o discuție de adolescenți, zise Kate rapid și-și strecură o mână sub brațul său. Aș vrea să mai beau un pahar.

– Păi, văd că ai deja unul.

– Da, am.

Râse ușor nervos și ignoră remarca, nerăbdătoare să-i distragă atenția.

– Te rog!

El îi luă paharul din mână:

– Ești de serviciu... Iar acum câteva minute spuneai că nu vei bea decât unul! Ce fel de joc faci, Kate? Tim și Linda pun ceva necurat la cale? Fata lui Watson e în stare de orice.

– N-o placi? Atunci de ce ai invitat-o?

– A venit împreună cu părinții ei, spuse el scurt. Niște fermieri decenți și muncitori, a căror fată nu e bună de nimic.

Îi aruncă o privire dură.

– Hai, Kate...

În acel moment, președinta Institutului pentru Femei năvăli peste ei, iar Robert fu angrenat într-o discuție cu câteva femei de vârstă mijlocie.

Kate răsuflă ușurată. Se temuse că Robert va intra în hol și va auzi ceva ciudat. Își putea imagina furia lui în momentul în care ar fi găsit-o pe sora sa certându-se cu o altă fată pentru Dave Hickman. Poate că ar fi mai bine să-i avertizeze...

Se strecură afară din salon, dar nu mai găsi pe nimeni în hol. Se auzeau voci dinspre biblioteca, așa că deschise ușa:

– Mă scuzați că am dat buzna, dar am auzit fără să vreau și m-am gândit să vă avertizez. Robert se întreabă ce se întâmplă. V-a văzut în hol, deși nu cred că a auzit la fel de mult ca mine.

Linda își mușcă nervoasă buza.

– Va fi extrem de furios dacă va afla, iar Susan vrea să-i spună!

– Ce să-i spună?

Tânăra fată roși și evită privirea lui Kate.

– M-am găsit împreună cu Dave, în mașină.

– Oh, Linda!

Exclamația lui Kate era plină de reproș.

– Mi-ai promis că nu te vei mai întâlni cu el decât la colegiu!

– Atunci e o mincinoasă! sări Susan Watson.

Fața ei drăguță era schimonosită de furie.

– O voi spune fratelui ei, ca să-i fie învățătură de minte!

Rămase cu gura căscată când îl auzi pe Robert din cadrul ușii:

– Da, domnișoară Watson? Ce ai să-mi spui?

Dur și necruțător, avea o figură împietrită, așa cum Kate nu-l văzuse niciodată.

Linda se albi și se ascunse în spatele lui Tim, dar Susan îl înfruntă, sfidătoare:

– Dave e iubitul meu, i-am spus Lindei să-l lase în pace, dar ea se întâlnește cu el în secret. Iar acum să suporte consecințele!

– Taci din gură, Susan! strigă Tim, furios.

– Ba nu! Dacă n-ar fi vrut ca domnul Montgomery să afle, n-ar fi făcut-o! Așa îi trebuie, dacă a intrat în bucluc!

Vocea lui Robert era rece și disprețuitoare.

– Ți-am înțeles punctul de vedere, domnișoară Watson. Acum, poate ar fi mai bine să pleci. Vreau să discut cu sora mea... singur!

Fata se înroși și se îndreptă către ușă.

– Nu trebuie să fiți atât de nesuferit! Am crezut că ați vrea să știți ce face sora dumneavoastră mai mică.

El o invită politicos să plece, iar ea ieși cu o viteză care, în alte condiții, ar fi amuzat-o teribil pe Kate. Dar acum, singura ei preocupare era s-o protejeze pe Linda de furtuna ce se apropia.

– Robert, asta e perioada împăcărilor. N-ai putea să te mai abții câteva zile? Sunt convinsă că Lindei îi pare rău.

– Oare?! întrebă el, sfidător. Mai degrabă regretă că a fost descoperită. Te rog să pleci, Kate. Și tu, Tim!

Linda se agăță de brațul fratelui său, speriată ca o fetiță care știa că a greșit.

– De ce nu poate să rămână și Tim? Iar Kate oricum știe totul...

Robert se întoarse brusc și închise ușa. Părea să-și țină furia sub control, dar nu mai avea mult până să izbucnească.

– Înțeleg...

Îi aruncă lui Kate o privire plină de reproș.

– Sunteți o pereche drăguță, nu-i așa? Amândouă mințiți de îngheață apele! Știam că tu ești o mincinoasă, Linda, dar nu știam că și tu, Kate!

– Robert , te rog, lasă-mă să-ți...

– Nu mă interesează scuzele tale, Kate. Știai de această aventură a Lindei...

Făcu un gest de extrem dezgust.

– ... cu tânărul Hickman! Și totuși, când ți-am spus că sunt îngrijorat, tu i-ai acoperit. Mi-ai spus că nu știi nimic.

Linda, liniștită probabil că furia fratelui său se direcționase momentan către Kate, se furișă spre ușă. Robert se răsuci brusc și o luă de încheietură.

– Nu pleci nicăieri. Cu tine am mai multe de discutat!

Peste umărul fetei, Robert o privi dezamăgit pe Kate.

– Vrei, te rog, să pleci? Și tu, Tim.

Cei doi plecară, înfrânți. Tim își trecu nervos mâna prin păr.

– Pfui! Linda va sta acolo zece minute ce îi vor părea foarte lungi. Eu nu prea am chef să mă întorc la petrecere. Tu?

– Cred că ar trebui să ne ducem, totuși.

Kate se simțea la fel de zdruncinată ca și el.

– Încearcă să te gândești că nu s-a întâmplat nimic.

Când intrară în salon, oamenii deja începuseră să plece. Susan Watson trecu pe lângă ei însoțită de un cuplu care păreau părinții ei.

– La revedere! le spuse ea, cu un aer nepăsător și chicoti prostește.

Privirea trufașă a lui Tim îl făcu să semene, pentru un moment, cu Robert .

– Nu pot s-o suport pe scorpia asta! șuieră el, iar Kate aprobă în tăcere.

– Cred că va trebui să ne ferim din calea fratelui tău până ce se va liniști.

Se alăturară lui Ben, lui Maggie și altor tineri. Deși stătea cu spatele la ușă și era atentă la o glumă, Kate conștientiză exact momentul în care Robert se întoarse în salon și se apropie de ei. Ea îi aruncă o privire rapidă, dar nu primi nici un răspuns. Gândul unei inevitabile răciri îi strică restul zilei lui Kate, așa că mai mult ciuguli la prânz și-și lăsă mintea să zboare în timpul jocului de monopoly la care Tim insistase să participe.

Lady Howard se retrăsese în camera ei pentru a se odihni. Robert și Elizabeth citeau, iar ceilalți jucau, în fața șemineului.

– Hai odată, Kate, strigă Maggie. E rândul tău!

Linda, mai tăcută decât de obicei, îi aruncă o privire înțelegătoare.

– Nu-ți face griji, Kate. A fost necruțător cu mine, dar, până la urmă, tu ești doar un oaspete. Nu cred că se va lua prea tare de tine.

Aceste cuvinte i le șoptise la ureche, dar Kate scutură din cap a neîncredere.

– Cred că doar așteaptă momentul potrivit. Mă voi strădui să nu-i dau ocazia!

Linda zâmbi amar, iar Kate, privind în jur, văzu că Robert o urmărea cu o figură aspră. Își mută rapid privirea, mușcându-și buzele. Fu o adevărată ușurare momentul în care telefonul sună, iar apelul se dovedi unul de urgență. Din fericire, pacientul locuia în Sherringdon, iar drumul până în sat era relativ curat.

– Sigur te descurci singură? întrebă Ben, iar Kate aprobă sigură de sine.

– Trebuie să se obișnuiască să conducă și în condiții de vreme proastă.

După ce-i dăduse telefonul, Robert ținuse ochii în carte și nu-i ridicase nici în momentul în care ea plecă împreună cu Ben, care insistase s-o conducă.

– S-ar putea să ai nevoie de ajutor la pornire, zise Ben.

Apoi adăugă curios:

– Ai idee de ce este Robert atât de supărat?

– Robert?

– Da. Iar tu pari vinovată, Kate. Ce i-ai făcut?

Kate se simți ușurată când îi povesti lui Ben ce se întâmplase. El ascultă în tăcere, apoi clătină din cap dezaprobator:

– Ai fost tare prostuță, draga mea fată. Cu siguranță, Robert e furios peste măsură.

– Îmi ești de mare ajutor, n-am ce zice! zise Kate răspicat. După ce termin cu această urgență, o să mă duc direct la Maggie acasă.

Era aproape ora șapte când se întoarse. Pacientul avea un ulcer perforat, lucru nu tocmai neobișnuit având în vedere excesele culinare din perioada Crăciunului. Fusese nevoită să-l interneze, dar ambulanța întârziase mult din cauza drumurilor înzăpezite.

Drumul de întoarcere fu dificil, pentru că începuse din nou să ningă spulberat. Când ajunse și lăsă mașina la fermă, își aminti de oferta lui Robert de a o duce în caz că avea nevoie, dar probabil uitase sau era prea supărat ca să-i mai pese de ea.

Intră în casa lui Maggie și se așeză în bucătărie, încercând să-și încălzească degetele înghețate. Deodată, se auzi soneria. Deschise ușa, iar Robert intră repede, scuturându-și fulgii din păr.

– Vreau să discut cu tine, Kate.

O luă de braț, neluând în seamă consternarea ei, și o împinse în sufragerie.

– Nu trebuie să fii atât de dur, obiectă Kate, încercând să-și facă puțin curaj pentru bătălia ce se profila.

Se așeză în scaunul ei favorit, cu trupul încordat și mâinile încleștate. Robert stătea în picioare în fața ei.

– De ce ai făcut-o, Kate? întrebă el.

Dar ea nu putea găsi un răspuns care să nu-l enerveze mai rău.

– Hai, răspunde-mi! Trebuie să ai o explicație pentru acest comportament. Te-ai atașat de cine nu trebuia? Plăcerea de a mă face pe mine de râs? Spune!

– Eu...

Îi aruncă o privire disperată.

– N-ai înțelege niciodată, pentru că ai uitat cum e să ai șaisprezece ani. Dar eu nu și mi-a părut rău pentru Linda! N-au vrut să facă nici un rău!

– N-au vrut? Așadar, ești de acord ca o tânără ca Linda să facă dragoste pe bancheta din spate a mașinii? Crezi că băiatul s-a mulțumit doar cu câteva sărutări? Crezi?! Chiar crezi?!

Se aplecă peste ea, o prinse de umeri și o scutură sălbatic.

– Niciodată n-am simțit nevoia să lovesc o femeie, dar acum o simt. Ai știut totul și ai știut că sunt îngrijorat... Și totuși, ai tăcut! Ai un cod de valori foarte ciudat, Kate!

Mișcată de violența lui, Kate reuși să încropească o scuză:

– Am stat de vorbă cu Linda. Am crezut că e suficient. Dacă ți-aș fi spus, n-aș fi reușit decât să-i fac probleme...

– Mai puține probleme decât are acum.

– N-am vrut s-o înrăiesc. Am crezut că, dacă n-o voi trăda, voi avea mai multă influență asupra ei. Habar n-am avut că încă se mai întâlnește cu Dave.

– Asta înseamnă că nu știi să judeci oamenii. Linda a spus întotdeauna minciuni atunci când i-a convenit. N-ar fi fost mai înțelept, mai normal, să discuți problema asta cu mine? Până la urmă, eu răspund de ea până la majorat!

Kate simțea un amestec de rușine și indignare – rușine pentru că știa că mânia lui era justificată și mânie pentru că onestitatea o obliga să admită acest lucru.

Dacă ar fi fost oricine altcineva în afară de Robert, și-ar fi cerut scuze. Așa, însă, încercă să-și justifice purtarea.

– Înțeleg, Kate. După părerea ta, eu sunt neînțelegător și prea exigent cu fata, iar asta ar trebui să scuze comportamentul tău iresponsabil! După părerea mea, ești la fel de imatură ca Linda!

– Nu m-am exprimat prea bine, zise ea, deznădăjduită. Nu asta e părerea mea. Vreau să spun că... asta am crezut atunci când te-am văzut prima dată.

Înțelese că această abordare era periculoasă și începu din nou.

– Recunosc, am greșit când am avut încredere în Linda. Dar nu crezi că această purtare a fost modul ei de a protesta față de un cod moral prea strict? Voia să fie ca și celelalte fete de la colegiu sau, oricum, nu domnișoara Montgomery din Sherringdon Hall!

Se lăsă o scurtă tăcere. Robert era încă furios, dar părea să se gândească la spusele ei. În final, acceptă că ar putea fi ceva adevăr în vorbele ei, dar o întrebă dacă luase în calcul și motivele lui David Hickman.

Ea îl privi uimită.

– Ai văzut genul de fată cu care umblă Hickman? întrebă el. Susan Watson? De ce l-ar interesa o fetiță ca Linda?

– Pentru că e foarte drăguță, replică ea.

– Și necoaptă! Nu ți-a trecut prin cap că ar putea avea motive ascunse? Să se răzbune pe mine?

– Ce idee bizară!

– Nu chiar. L-am concediat pe tatăl său acum câțiva ani, pentru că l-am prins cu lucruri murdare și am stat de vorbă de câteva ori și cu Dave. N-am nici o îndoială că întreaga familie mă urăște de moarte.

Robert se întoarse și dădu să plece, dar, după un moment de ezitare, se așeză.

– Indulgența n-o va ajuta pe Linda. Așa că, să încercăm să tratăm problema civilizat! Poate că și tu ai dreptate, deși numai Dumnezeu știe că am încercat să fiu înțelegător.

Pentru câteva momente, stătu cu capul plecat, părând obosit și descurajat. Apoi redeveni el însuși, dârz și stăpân pe sine.

– Îți dai seama că Linda va fi rănită, dacă am dreptate?

Kate se foi în scaun.

– Îmi pare rău. Știu că... am greșit că nu ți-am spus.

Probabil că scuza venise prea târziu, pentru că el răspunse pe un ton rece:

– Chiar îți pare rău? Dar răul e deja făcut, nu-i așa? Îmi dau seama foarte bine de ce te-ai purtat așa. Ți-a făcut plăcere s-o ajuți să mă înșele.

– Nu! protestă ea.

– Nu te-ai deranjat niciodată să-ți ascunzi antipatia, deși începusem să cred că... Mă rog, n-are nici o importanță, decât în ceea ce o privește pe Linda.

– Ba are importanță, spuse Kate amărâtă. Ți-am spus, doar la început am simțit așa!

– Oare? Oricum, nu uita oferta mea de a te duce cu mașina la urgențe. Vremea se anunță rea.

Rănită de răspunsul său glacial, ea replică:

– Dacă o să am nevoie de ajutor, o să-l rog pe Ben.

– Nici mașina lui Ben nu face față. Numai Land-Rover-ul se poate descurca în asemenea condiții. O fac pentru binele pacienților, nu al tău.

Vorbele grele o răniră mai mult decât crezu el.

– De acord, dar nu s-ar putea să fie șofer unul din oamenii tăi?

– Oamenii mei muncesc foarte mult, iar astăzi este sărbătoare. Nici nu mi-ar trece prin cap să fac așa ceva. Dacă va fi cazul, va trebui să mă suporți pe mine.

– Bine, dar sper să nu fie cazul.

– Nici mie nu-mi face plăcere, draga mea, zâmbi el disprețuitor și plecă.

Kate rămase îngândurată, regretând că nu putea da timpul înapoi cu câteva luni.

Capitolul 9

În acea seară nu avu nici o urgență, dar nici nu putu adormi rememorând scena dintre ea și Robert. Poate că n-o prea simpatizase, dar în ultima vreme parcă se purtase mai frumos cu ea. Acum, însă, probabil că o disprețuia profund pentru că nu fusese cinstită cu el.

Dimineața o găsi trează și cu dureri de cap. Coborî greu din pat și o invidie pe Maggie pentru concediile lungi de care avea parte.

Era vineri, iar lucrurile reveniseră la normal. Făcu cu bine față volumului de muncă încurajându-se cu gândul că în week-end-ul care se apropia era Ben de serviciu. Vizitele la domiciliu se întinseră până spre ora cinci din cauza drumurilor înzăpezite. Domnișoara Andrews îi dăduse o cazma și o bucată de frânghie, în caz că va fi nevoie.

Kate nu avusese nevoie de ele deși, în două cazuri, fusese nevoită să lase mașina mai departe și să meargă pe jos până la ferme.

– Am cizmele pline de apă, se plânse ea când ajunse la cabinet.

– Beți un ceai, doamnă doctor! o consolă farmacista. Tocmai i-am dus una și doctorului Ben.

Ben o primi cu entuziasmul care-l caracteriza, dar nu-i plăcu paloarea ei.

– Frigul ăsta poate veni oricui de hac. Odihnește-te în week-end și să sperăm că se va îmbunătăți vremea de luni încolo.

Totuși, continuă să ningă toată sâmbăta, iar la radio se anunțară viscole puternice.

– De mult n-am mai avut așa zăpadă, spuse Maggie, cuibărită confortabil pe canapea. Dar tu de ce ești așa neliniștită, Kate? N-ai nimic de făcut?

– Am destule, oftă ea și se apucă, fără tragere de inimă, de cârpitul unui morman de rufe.

Petrecuse două zile chinuitoare dorindu-și, nehotărâtă, să-l întâlnească pe Robert. Îl zărise o dată pe drum, cu labradorii săi, îmbrăcat de lucru și părând foarte preocupat. Bănuia că avea multe probleme din cauza vremii și-i păru rău că mai adăugase și ea câteva.

Ezita să i se destăinuie lui Maggie, pentru că aceasta își adora verișorul și probabil că n-ar fi înțeles-o. Până la urmă, se hotărâse să discute cu Ben.

Acesta o ascultă și-și tăie o tartă cu mere.

– Ești o fată tare zăpăcită, Kate, dar cred că înțeleg de ce ai făcut asta. Erai hotărâtă să-l antipatizezi pe Robert chiar de la început. Am observat și eu și Maggie. Eu sper să găsești o cale de împăcare cu el...

– El nu vrea împăcare, Ben. Am încercat să-i spun că-mi pare rău...

Vocea i se pierdu, deși făcea eforturi mari de a se controla. Se repezi către batistă și își suflă nasul, conștientă că Ben se oprise și o urmărea cu mare atenție.

– Sunt... foarte nefericită, mai spuse ea și începu să plângă.

Reuși cu greu să se oprească. Se ridică de la masă, se duse la geam și spuse:

– Scuză-mă! Nu prea sunt genul care plânge... reuși să îngaime.

– Știu... spuse Ben, încet. Tocmai de-asta mă și mir. Stai jos, Kate! N-ai vrea ca doamna Smith să te vadă în starea asta.

Kate se așeză, dar arăta destul de dărâmată în momentul în care intră doamna Smith aducând cafeaua.

Ben rupse primul tăcerea.

– De ce ești așa de tristă, Kate? De ce ți-ar păsa de ce crede Robert despre tine?

– Pentru că...

Ezită, apoi continuă cu amărăciune:

– Pentru că aș vrea măcar să aibă o părere bună despre mine.

Figura lui Ben păru îngrijorată.

– Deci, te-ai răzgândit în privința lui, Kate? Asta e?

Ea aprobă, ochii i se umplură din nou de lacrimi, iar Ben scăpă furculița pe farfurie.

– Nu-mi vine să cred! Oh, Kate, nu se poate să fi fost atât de nechibzuită...

Kate se simți ușurată să recunoască:

– Ba da, Ben! Am fost foarte nechibzuită! M-am îndrăgostit de un om care nu m-a plăcut niciodată și care acum mă disprețuiește. Dar iubirea nu alege, pur și simplu se întâmplă... Nu-i așa?

Ben zâmbi amar.

– Și asta e adevărat. Nu știu ce să spun...

– Nu e nimic de spus, dragă Ben. Mai mult am încurcat lucrurile... Cu cât voi pleca mai repede, cu atât va fi mai bine.

Ben amestecă în cafea și spuse:

– Da cred că așa este. Totuși, într-o vreme începusem să sper că... E păcat, pentru că erai foarte potrivită pentru acest cabinet, iar tata începuse să accepte că avem nevoie de un al treilea partener.

– Vei găsi altul destul de ușor, răspunse Kate, ușurată că discuția alunecase pe alt făgaș. Din ce în ce mai mulți medici sunt nerăbdători să scape din această cursă de șoareci, care e orașul.

Altădată nu gândea așa. Glasgow fusese întotdeauna căminul ei. Încă îl iubea pentru gălăgia sa plină de viață, dar nu mai vroia să muncească toată viața acolo. Iar în ceea ce privește cariera, pe care altădată o considera atât de importantă, acum nu-i mai păsa.

Kate se gândea la vorbele lui Ben în timp ce conducea spre Maggie, pentru a lua ceaiul. Dacă s-ar răzgândi și ar accepta, ar mai vrea Ben? Mai ales că știa că e îndrăgostită de Robert?

Trase mașina în fața ușii lui Robert, pentru vizita la lady Howard.

Bătrâna se simțea mai bine și o primi într-un salonaș.

– Ia loc și bea un ceai cu mine. Toți sunt plecați, iar eu mă plictisesc teribil.

Kate rămase pentru a o mai înveseli și ascultă cu viu interes poveștile bătrânei despre viața în colonii.

Era atât de absorbită încât nici nu auzi ușa deschizându-se și Robert intră.

– Bună ziua, mătușă Margaret. Ți-a mai rămas niște ceai?

Kate înțepeni, cu privirea la focul ce ardea în cămin. Când se întoarse, Robert deja se așezase și-și turna o ceașcă.

– Voi cere să mai facă, spuse lady Howard, dar Kate sări în picioare:

– Nu vă deranjați, mă duc eu!

Când se întoarse, cei doi discutau despre data când va pleca lady Howard. Kate puse ceainicul pe masă și se întoarse la locul ei. Dacă Robert ar fi fost un pic mai prietenos, i-ar fi făcut chiar plăcere să mai stea, dar așa... Acum căuta un pretext pentru, că nu mai putea suporta suferința ce i-o pricinuia. Deodată, Robert o întrebă:

– Tu nu ești de aceeași părere, Kate?

Ea tresări și admise că nu fusese atentă la conversație.

– Tocmai îi sugeram mătușii să mai rămână o săptămână sau două. Nu e plăcut să călătorești pe această vreme tocmai până în Londra.

– Prostii! E o călătorie de două ore, nu un drum până la Polul Sud, ripostă lady Howard.

– Durează mai mult de două ore, ținând cont de vremea asta. Cel puțin, mai așteaptă câteva zile.

Robert o privea cu afecțiune pe mătușa sa. Subit, îi adresă din nou întrebarea lui Kate:

– Tu nu ești de aceeași părere?

Kate ezită, surprinsă că se deranjase să-i ceară opinia.

– Poate că așa ar fi mai bine... dar totul depinde de mătușa ta, nu?

Lady Howard zâmbi și o bătu pe mână.

– Ce copilă bună! Voi pleca când voi vrea eu, dar, dacă mă gândesc mai bine...

Privirea ei se mută de la Kate la Robert.

– ... cred că mai sunt câteva probleme de rezolvat așa că, probabil voi pleca după aceea.

– Mătușă Margaret, ești o bătrână tare neastâmpărată. Acum ce mai pui la cale? întrebă Robert amuzat.

– Tinere, vreau câteva răspunsuri sincere. Pentru început, de ce ești așa urâcios cu această biată copilă?

Biata copilă deveni stacojie, când Robert o privi ironic și spuse:

– Întreab-o pe Kate!

Kate dădu să se ridice, dar gestul poruncitor al bătrânei o țintui pe loc.

– Nu aș vrea să vorbesc despre asta...

Bănuia că încerca degeaba să se justifice, dar își dădu toată silința evitând privirea lui Robert.

– Și, te rog n-o mai chinui pe Linda, încheie ea. Bietul copil a spus deja ce avea de spus.

Lady Howard își examină superbele inele cu diamante și spuse:

– Așa-i și trebuie, dacă s-a purtat ca o fată de la țară!

– Dar, ea este o fată de la țară... se aprinse Kate, dar regretă imediat când surprinse privirea înfuriată a bătrânei. Adică... vreau să spun că aparține satului Sherringdon la fel ca ceilalți.

Kate încheie cu un zâmbet pierdut ce nu reuși deloc să înmoaie iritarea bătrânei tirane.

– Nu fi obtuză, copilă!

– Kate nu e obtuză, mătușă Margaret, zise Robert pe un ton sec. Nu ți-ai dat seama până acum că ea dezaprobă toate obiceiurile la care noi ținem?

– Ne îndepărtăm de la subiect, spuse Kate rapid. Vă rog, lady Howard, încercați să înțelegeți de ce s-a purtat Linda așa. Robert i-a interzis să se mai vadă cu acel băiat, dar fără a-i da un motiv serios.

– Motivul lui era perfect întemeiat, replică bătrâna doamnă.

– Dar nu și pentru Linda! Nu vă dați seama? Linda e tânăra și fără experință, Dave e drăguț în felul lui, în plus, reprezintă fructul interzis, ceea ce-l face și mai incitant. Înțelegeți, nu?

În agitația ei, Kate se ridică și o luă de mâini pe lady Howard. Apoi se așeză la loc, descumpănită.

– Dacă Robert nu înțelege, de ce ați înțelege dumneavoastră...

– Pentru că eu sunt femeie, spuse lady Howard pe neașteptate. Și pentru că încă îmi mai aduc aminte de copilăria mea ca fată. Robert, te rog să te duci s-o găsești pe acea obositoare nepotă a mea și spune-i să vină aici!

Îi dădu voie lui Kate să plece, nu înainte de a o certa din priviri pentru amestecul avut.

Imediat ce ieși din casă, apăru și Elizabeth Hannay.

– Domnișoară Ferguson! Aveți un moment liber?

Înaltă, suplă, îmbrăcată cu un taior elegant și pantaloni mulați, Elizabeth se îndreptă către ea.

– Cum se simte lady Howard?

Kate răspunse că se simte bine.

– Bun. Asta înseamnă că va pleca într-o zi sau două?

Surprinsă, Kate rămase fără replică. Elizabeth zâmbi vag.

– Nu-mi spune că-ți va pare rău. Probabil e un pacient agasant.

Kate nu-i întoarse zâmbetul. De câtva timp, își tot storcea mintea cu Elizabeth. La început, o admirase. Acum realiză că femeia era mai mult decât malițioasă.

– Eu nu discut despre pacienții mei, spuse cu răceală și dădu să plece.

– Asta denotă pedanterie... spuse Elizabeth ușor, iar figura i se schimbă. Eu, până la urmă, sunt o prietenă de familie. Robert îmi spune tot.

– Ei bine... bravo ție! exclamă Kate.

Când să plece, Elizabeth continuă cu o voce scăzută și controlată:

– Inclusiv mica escapadă a Lindei și rolul tău în toată treaba asta. N-aș vrea să fiu în pielea ta dacă fata se va dovedi gravidă.

Răutatea era acum fățișă, iar acel zâmbet o făcea să pară și mai dezagreabilă.

Kate o privi cu dezgust.

– Ce lucru oribil ai spus! Știu că Linda e un copil prostuț, dar nu îți este deloc milă de ea?

– Absolut deloc! Dintotdeauna a fost o obrăznicătură răsfățată. Și-a făcut-o cu mâna ei. Poate îi va fi învățare de minte.

O studie pe Kate, care deja se înfuriase, cu o privire vicleană.

– În locul tău, m-aș feri din calea lui Robert. Acum ai chiar mai puține șanse și decât scorpia aia proastă de Diana.

Masca de doamnă pe care o afișa căzuse definitiv, iar ostilitatea era evidentă.

Tulburată de acest incident, Kate se întoarse acasă, unde Maggie tocmai pregătea ceva pentru ea. După ce o invită să mănânce, Maggie începu să turuie veselă că ieșise cu Ben și plănuiau să se mai vadă și la sfârșitul săptămânii. Kate se bucura pentru ea, dar nu se putea concentra la discuție, iar Maggie observă.

– S-a întâmplat ceva? Ești cam abătută...

Kate îi reconstitui toată scena cu Elizabeth , omițând din bun-simț ultimele cuvinte.

– Comportamentul o reprezintă... Nu te lăsa afectată! o sfătui Maggie.

– Dar nu mă pot abține! oftă Kate. A fost... obscenă. De ce mă urăște așa de mult?

– Pentru că privește fiecare femeie tânără și frumoasă ca o potențială rivală. Stai liniștită.

Kate se înecă cu ceaiul.

– Maggie, dar asta e o nebunie! Înțeleg să fie geloasă pe Diana, dar nu pe mine.

Maggie o privi puțin pieziș.

– Vreau să spun că Robert e supărat pe mine pentru că am... am acoperit-o pe Linda într-o problemă.

– Știu toată povestea, spuse Maggie dezaprobator. Eu cred că Robert are motive serioase să fie supărat. Ce e curios, totuși, e că pare a fi mai mult rănit, decât supărat. Mai ales în ceea ce privește implicarea ta...

Se părea că Robert i se destăinuise lui Maggie și îi ceruse părerea despre cum ar trebui să procedeze cu Linda. O mai întrebase, de asemenea, dacă i se păreau justificate criticile lui Kate.

– Fii sinceră, Kate! Cum ai putut fi atât de răutăcioasă? Robert încearcă din răsputeri să-și păstreze calmul cu cei doi.

– Of, Maggie! Nu începe și tu acum! Eu doar încercam să văd lucrurile din perspectiva Lindei. Și, oricum, refuz să cred că Robert ar putea fi rănit, cu atât mai puțin de mine.

– Oricine poate fi rănit. În ciuda aparenței de duritate pe care o afișează, Robert e la fel de vulnerabil ca oricare, atunci când prietenii îl dezamăgesc.

– Nu mă gândeam că mă privește ca pe un prieten... murmură Kate.

– Normal că așa te vede. Sau, te vedea... Nu mai departe de acum câteva zile, îmi spunea ce doctor minunat ești, cât de frumos te porți cu bătrânii și copiii. Închipuiește-ți că de față era și Elizabeth, căreia nu cred că i-a făcut prea mare plăcere să-l vadă admirându-te.

Kate se gândi cu tristețe că Robert revenise la vechile păreri și-i păru cu atât mai rău, cu cât era întreaga ei vină. Recunoscu că greșise având

încredere în Linda și că ar fi un adevărat dezastru dacă ar fi însărcinată. Acest gând o frământă toată seara. Se gândi că Maggie era la Ben, îi telefonă Lindei și o invită să vină până la ea.

Linda păru încântată de invitație și nerăbdătoare să-și descarce sufletul.

– Mătușa Margaret n-a fost nici pe departe atât de înspăimântătoare ca Robert . De fapt, a fost chiar cumsecade, de îndată ce a înțeles că nu... ăăă, știi tu!

Fata roși și privi afară pe fereastră.

– Nu sunt chiar așa nătângă cum mă credeți voi! Dă-i ce vrea unui băiat ca Dave și nici că-l mai vezi a doua oară.

– O remarcă foarte cinică din partea unei fete de șaisprezece ani! râse Kate, realizând că temerile ei fuseseră nefondate.

– Dar adevărată... spuse Linda, apoi se descălță și se întinse pe canapea.

– Nu ai treabă? Pot să mai stau un pic?

– Sigur că da. Numai să nu primesc vreun apel...

– Ai fost o fată de treabă, Kate. Ai fi putut să te porți și tu la fel de urât ca Robert pentru că... pentru că am deformat puțin realitatea.

– Asta ar fi pus capac la toate, spuse Kate cu reproș. Dar nici eu n-am fost cinstită cu fratele tău.

– Ce m-a deranjat, a fost când mi-am dat seama că Dave n-a meritat toată agitația asta. Încă se mai vedea cu Susan în perioada când era cu mine, deși jurase că n-o va face. Oricum, am terminat cu băieții. O să rămân la caii mei. Sunt mai buni decât oamenii.

Kate o privi cu amuzament și ușurare, pentru că episodul Dave nu părea s-o fi marcat. Ba chiar părea s-o fi maturizat și, măcar pentru acest lucru, Robert ar trebui să fie răspunzător.

***

Lady Howard nu dădea semne că s-ar grăbi să plece, așa încât Kate continuă să-i facă vizite, mulțumită că starea de sănătate a bătrânei se îmbunătățea. Kate află că Elizabeth se mutase în Chartmouth, iar Diana îi dădea din nou târcoale lui Robert.

Într-o dimineață se întâlni cu ea chiar în curte. Fata era mândră de petrecerea cu dans pe care o dădeau anual părinții ei, un eveniment foarte apreciat de societatea locală.

– Sper că nu vei fi de serviciu în acea seară? întrebă Diana.

– Ba da. Dar, oricum, eu n-am fost invitată... răspunse Kate.

– Doamne, chiar așa? Mama face invitațiile. Probabil că a uitat că încă mai ești aici.

Amintindu-și caracterul arogant al doamnei Mitchell, Kate se gândi că omiterea a fost mai mult deliberată, dar Diana insistă ca ea să vină.

– Maggie vine de fiecare dată. E valabil și pentru tine.

– Dar, dacă sunt de serviciu...

– Ce dacă? Poți să răspunzi apelurilor și de la noi. Vino!

Diana se întoarse și-l salută pe Robert, care tocmai ieșise din casă. El fu de acord cu fata că toată lumea s-a dus la petrecerea familiei Mitchell, dar nu-l interesă dacă va veni sau nu și Kate. O luă pe Diana de braț și plecară către grajdurile cailor.

În acea seară, doamna Mitchell telefonă și confirmă invitația, dar nu cu același entuziasm ca fiica sa.

Kate se consultă cu Ben, iar acesta se oferi să-i țină locul pe perioada dansului.

– Eu pot să mă duc la un pacient în ținută de seară, dar cred că ar fi puțin ciudat să te duci tu... în rochie de seară.

Kate râse și se lăsă convinsă.

– Ești un drăguț, Ben. Sper să am parte de tot atâta considerație și când mă voi duce la cabinetul lui Angus.

Sâmbătă seara, Ben telefonă și le anunță că trece să le ia.

– Aveți destul timp să vă ferchezuiți. Ne vedem la opt.

Sosi însoțit de fiul vicarului, care venise de la universitate pentru vacanța de Crăciun. Fetele urcară în mașină, atente să nu-și ude pantofii sau să-și agațe rochiile.

Din cauza drumurilor înzăpezite, ajunseră mai greu la casa familiei Mitchell. Colonelul, împreună cu soția, îi întâmpinară în holul principal, dar zâmbetul doamnei Mitchell păli când o văzu pe Kate.

– Ce rochie frumoasă ai, Kate! Bejul ăsta se asortează foarte bine cu părul tău roșcat. Și rochia ta îmi place, Maggie. De unde ai cumpărat-o?

Flecărea entuziasmată dar, când să coboare treptele, amuți brusc.

Tocmai sosise Robert, însoțit de familie. Diana oftă și le șopti:

– Nu-i așa că ceilalți bărbați pălesc în comparație cu el?

Era o remarcă simplistă, dar adevărată.

Ben și Jack, fiul vicarului, li se alăturară și apoi toți se mutară în salonul unde lumea deja dansa. Jack părea s-o trateze pe Kate ca parteneră, iar lucrurile se potriviră de minune pentru că era un băiat destul de plăcut și Ben rămânea cu Maggie.

De față mai erau și o mulțime de oameni în vârstă care urmăreau dansul sau jucau cărți. Colonelul Mitchell, după câteva dansuri de onoare, se retrase în salonul de biliard împreună cu câțiva bătrânei.

– Dragul de el urăște distracția, îi spuse lady Howard lui Kate, în momentul în care aceasta se așeză pentru o binemeritată odihnă.

– Atunci, de ce le mai organizează?

– Pentru a-și mulțumi femeile.

Lady Howard îi urmări din priviri pe Robert și Diana, care dansau împreună.

– Fata aia seamănă din ce în ce mai mult cu mama ei.

– La atitudine, poate, dar cred că ea e mai drăguță.

Kate coborâse glasul, dar bătrâna nu-i urmă exemplul.

– Hmm. Ești sigură că-ți place de ea? Probabil știi că umblă după nepotul meu...

– Lady Howard, vă rog! Ne poate auzi cineva!

– Prostii, e prea mult zgomot.

Bătrâna doamnă se aplecă spre Kate:

– Ei? Nu te-ar deranja dacă s-ar mărita cu el?

Kate făcu un gest de neputință.

– Nu prea contează cum mă simt eu, nu? Dacă va vrea, o va lua de soție.

– Cedezi prea ușor, micuțo! Tu ești mult mai drăguță decât Diana și de zece ori mai inteligentă. De fapt, am ajuns la concluzia că ai fi cea mai potrivită fată pentru Robert !

– Vă mulțumesc! Sunt uimită că am trecut testul. Dar, știți că nu sunt vreo moștenitoare?

– Cunosc foarte bine acest lucru, domnișoară! spuse lady Howard, neplăcut surprinsă de sarcasmul fetei. Sigur, ar fi fost drăguț dacă ai fi avut bani, dar dacă Robert îmi va cere părerea...

– Ah, opriți-vă! Opriți-vă! strigă Kate. Robert nici măcar nu mă place. În seara asta, n-a dansat nici măcar o singură dată cu mine.

În acel moment, Jack apăru cu două pahare de punci și o invită la dans.

– Femeia aia mă îngrozește. Și nici nepotul ei nu e mai breaz.

– Robert?

Kate era surprinsă că acest tânăr drăguț și vânjos se lăsa intimidat de Robert. Jack rânji:

– Nu e de acord cu mine. Crede că profit de tata, ceea ce e adevărat. Și are o limbă foarte ascuțită pe care nu pierde nici o ocazie să o folosească.

– Asta așa e, spuse Kate și se gândi că îi plăceau mai mult vremurile acelea decât indiferența studiată cu care o trata acum.

Dansul dură până aproape în zori, iar Kate își dorea să se termine cât mai curând. Luă masa cu Jack, dansă de mai multe ori cu el și observă că Robert dansase mai mult cu Diana.

La sfârșitul unui dans, întâmplarea făcu ca cele două cupluri să se afle unul lângă altul. Diana, îmbujorată și fericită, le oferi un zâmbet larg.

– Hai să bem ceva! Să ne așezăm și să așteptăm bărbații, Kate.

Kate o urmă pe fată până în seră și luă loc pe unul dintre scaune, în timp ce Diana continuă să danseze cu un partener imaginar.

– Am schimbat strategia, chicoti ea. Poți să mai acorzi atenție și altor bărbați din jurul tău, nu?

Înainte ca ea să poată răspunde, intrară bărbații cu băuturile. În scurt timp, deveni evident că Jack și Diana erau vechi prieteni.

– Dacă „prieteni" e termenul corect... râse Diana. Odată, mi-a făcut vânt în iaz. Îți mai amintești, Jack? Mama a fost peste măsură de furioasă.

– Îmi amintesc, zâmbi el. Dar ai uitat să menționezi că, pe vremea aceea, aveam numai zece ani.

Kate îi asculta, ferindu-și privirile de Robert. Când cei doi plecară să danseze, se simți complet neajutorată, deoarece rămăsese singură cu Robert.

Muzica se auzea în surdină, iar ea se ruga ca Robert să rupă tăcerea aceea stânjenitoare. Tocmai când se hotărî să plece, Robert se apropie de ea.

– Dansezi? Sau preferi să stai deoparte?

Ea se îndepărtă, cu inima bătându-i nebunește.

– Nu e nevoie să fii politicos. Nu mă aștept la asta.

Robert își arcui sprâncenele și râse.

– Ce fată caraghioasă ești! De ce n-aș vrea să dansez cu tine?

– Știi bine de ce. De altfel, sunt obosită. Aș prefera să pleci.

De îndată ce spuse aceste cuvinte, își dori să mai rămână. Dar el părea mai degrabă amuzat.

– Cauți ceartă, Kate?

Degetele sale alunecară ușor pe pielea brațului ei.

– Ești foarte drăguță în seara asta. Îmi place rochia ta, zise și-și mută mâna către umărul ei.

Kate se încordă, el râse din nou și o răsuci spre el.

– Nu am chef de certuri, începu ea.

El își lipi gura de buzele ei, la început ușor, apoi cu intensitate. Ea îl prinse de păr și-l trase, copleșită de dorință.

Brusc, Robert îi dădu drumul și se așeză pe scaun.

– N-a fost mai bine așa, decât să ne certăm? o întrebă el blând.

Kate realiză că tocmai intrau și alți oameni în seră. Reuși să le zâmbească și să-i salute, dar nu avu curaj să-l privească pe Robert . Se gândea dacă se trădase răspunzându-i atât de pasional. Oare el râdea de slăbiciunea ei?

– C...cred că mi-ar face plăcere un dans, se bâlbâi ea și dădu să se ridice, dar Robert o prinse de mână.

– Acum e prea târziu. De altfel, spuneai că ești obosită...

Celelalte cupluri luaseră loc în spatele unor straturi cu flori. Kate aruncă o privire rapidă către Robert, dar figura sa nu trăda nimic. Nu o privea ironic, dar nici nu-și putea da seama ce ar însemna.

– De ce mă privești așa? întrebă ea și-și îndepărtă o șuviță rebelă cu un gest nervos.

El încă o ținea de braț.

– Relaxează-te, Kate. Mă faci să cred că n-ai mai fost niciodată sărutată.

– Nu în felul ăsta, spuse ea pripit, iar expresia lui se schimbă.

– Nici măcar de Bill? Ce mărturisire!

Strângerea lui spori, iar Kate închise ochii pentru a nu se trăda. Îl iubea atât de mult și își dorea enorm să i-o spună, dar în inima ei simțea că nu ar vrea s-o audă. În ultimele cinci minute, el se amuzase doborându-i toate defensivele. Tot ce mai putea spera era ca el să aibă decența și să facă uitat acest lucru.

– Deschide ochii, micuțo! spuse Robert șoptit. Iată, vine tânărul Jack.

Deși vocea îi părea amuzată, se putea desluși nemulțumirea...

– Ben crede că e vremea să ne despărțim, spuse Jack și zâmbi către ei, părând foarte satisfăcut de ceva.

– Unde e Diana? întrebă Kate.

– Salută oamenii care pleacă. Știi ceva? Uitasem cât poate fi de amuzantă Diana. Ciudat, să locuim la aproape doi pași și...

În timpul ultimului dans cu Jack, Kate îl văzu de câteva ori pe Robert. O dată, îl văzu privind încruntat către ei. Regreta episodul din seră? Se întreba cum va reacționa ea la următoarea întâlnire?

Dansul fu întrerupt de Ben, care o anunță că aveau treabă.

În drum spre Maggie, Ben și Kate se ciondăniră în joacă despre cine să facă vizita.

– Nu-mi va lua mult să mă schimb. Normal că eu mă voi duce, Ben.

După ce ajunse acasă și se schimbă, Kate plecă, lăsându-l pe Ben cu Maggie, care radia de fericire.

Apelul se dovedi a fi chiar o urgență, dar sigura ei nemulțumire se datora faptului că apelul nu fusese făcut mai din timp. Pacientul suferea de douăzeci și patru de ore și avea apendicul perforat. Așteptă să vină ambulanța, apoi plecă acasă.

Își privi ceasul și se gândi că era prea târziu pentru a se mai duce la culcare. Pe când ieșea din mașină, apăru și Robert pe poartă. Fiindcă era prea obosită pentru a-și mai controla reacțiile, Kate îi zâmbi și-l întrebă:

– De ce nu ești în pat?

– Te așteptam.

Robert îi luă servieta și cheile din mână și îi deschise ușa.

– Cum se simte bătrânul Gooding? Ben mi-a spus că ai fost solicitată.

– Va avea nevoie de o intervenție chirurgicală.

Kate porni către bucătărie și își făcu de lucru cu fierbătorul și prăjitorul de pâine pentru a-și masca nesiguranța și confuzia.

O felie de pâine se arse, iar Kate o aruncă spre coșul de gunoi, dar rată. Robert începu să râdă.

– Chiar trebuie să stai avolo și să mă privești de sus?

– Dragă Kate... spuse el cu neașteptată blândețe. Probabil că ești foarte obosită.

Probabil că nici el nu dormise, dar arăta enervant de proaspăt și bine bărbierit.

– Așa este, sunt obosită. Și aș vrea să pleci.

– Deci, tu crezi că atacul e cea mai bună apărare? întrebă el, neluând în seamă tonul ei.

Robert se ridică și înaintă spre ea, iar Kate se dădu înapoi până simți dulapul din spatele ei. El îi luă felia de pâine din mână, privind-o cu un aer misterios.

– Relaxează-te, dragă fată! E mult prea dimineață pentru a relua de unde rămăseserăm aseară. În momentul acesta, mă interesează mai mult să mănânc decât să fac dragoste.

Ea se simți ca o proastă și datorită faptului că el domina atât de bine situația.

– Ce tupeu ai! Ce te face să crezi că te doresc... te vreau, în sensul ăsta?

Feliile săriră din prăjitor și el le scoase.

– Revino-ți, Kate!

Puse untul pe pâine și începu să-l întindă.

– Poftim! Mănâncă și poate că te vei mai tempera.

Fierbând de nervi, Kate se apucă și ea de uns, dar nu reuși să mențină tăcerea:

– Ești foarte sigur pe tine. Să înțeleg că te consideri irezistibil?

– Siguranța nu are nimic de-a face cu asta, spuse el încet. Sunt realist, iar tu nu. Ți-a plăcut când te-am sărutat, deși n-o să recunoști niciodată. Dar și mie mi-a plăcut. De ce faci tu o problemă din toate lucrurile? Aseară, eram amândoi bine dispuși din cauza petrecerii, pentru că altfel nu s-ar fi întâmplat.

Kate luă o gură generoasă de ceai și-și mai recăpătă cumpătul, deși, în sinea ei, era sfâșiată de disperare și regret. Știuse dintotdeauna că nu însemna nimic pentru Robert, dar o durea să-l audă spunând-o.

– Exact așa cred și eu, spuse ea cu grijă. Iar acum, dacă-mi permiți, mă voi duce la culcare. Cu puțin noroc, mai prind o oră sau două de somn înainte să apară vreun apel.

Robert se ridică politicos, dar o mai reținu câteva momente cerându-i detalii despre domnul Gooding.

– Toată viața a muncit pentru noi, ca văcar. Un bătrân de treabă. L-a însoțit la spital și soția?

Kate confirmă.

– Acum voi pleca. Pot să-mi dau seama când nu sunt dorit...

La ușă, se opri din nou:

– Nu te-aș fi deranjat dacă nu m-ar fi îngrijorat soarta bătrânului Gooding.

Ridică o mână, o salută și plecă.

Kate se gândea, în timp ce urca treptele, cum de fusese atât de naivă încât să-și închipuie că venise s-o vadă pe ea...

Tristețea, combinată cu oboseala, îi produseră o stare letargică. Reuși să-și scoată doar bluza și se trânti în pat.

Maggie, grijulie, îi aduse o sticlă cu apă caldă pe care Kate o îmbrățișă recunoscătoare și adormi cu gândul la Robert .

Capitolul 10

Zăpada dură șase săptămâni, dar acum era mai ușor de condus mașina. Când veni dezghețul, drumurile din Sussex se umplură de noroi.

În timp ce mergea spre casă, Kate se gândi ce văzuse ea așa frumos în viața la țară. Când i se destăinui și lui Maggie, aceasta începu să râdă. Fata o îmbărbătă și-i spuse că ce era mai rău nu trecuse. Acoperișul picura, iar câteva țigle căzuseră din cauza greutății zăpezii.

– Ne atrage atenția că se topesc zăpezile. Robert spunea de mult timp că acoperișul nostru are nevoie de reparații, dar acum va trebui să mai așteptăm până se îmbunătățește vremea.

În dormitorul ei, Kate stătea și privea către mulțimea bizară de ligheane și recipiente ce se umpleau rapid cu apă.

– Ce ne facem? întrebă Kate cu dezgust. Nu o să avem prea multe șanse de somn diseară. Poate doar dacă vom dormi la mezanin...

– Nu va fi nevoie, zâmbi Maggie. Robert spune că trebuie să ne mutăm la el.

Kate încercă să se opună, pretextând că ea poate dormi și pe canapeaua din antreu și că avea și telefonul la îndemână.

– Dacă dorm la Robert, se vor ivi situații penibile atunci când voi fi de serviciu.

Maggie nu mai încercă s-o convingă și începu să strângă vasele ce se umpleau văzând cu ochii.

– O să aveți nevoie de ceva mai mare, spuse Robert când veni să evalueze paguba. O să vă trimit niște recipiente de la fermă. Fetelor, veniți când sunteți gata.

– Kate ar prefera să rămână aici, spuse Maggie.

Kate roși atunci când Robert o privi cu reproș.

– Nu fi prostuță, Kate. Îți va fi mult mai bine cu noi.

El înlătură argumentele ei legate de telefon, spunându-i că există o extensie în unul din dormitoarele libere.

– Sigur poți să ne suporți câteva zile, nu?

Pentru că ar fi fost nepoliticos să refuze, Kate acceptă propunerea, cu o oarecare ezitare.

Ar fi făcut orice ca să-l evite pe Robert, din acea dimineață de după dans. Lady Howard părăsise Sherringdon imediat după acel eveniment, așa că nu mai exista nici un motiv să viziteze acea casă. Se concentrase numai asupra muncii sale, ceea ce o făcuse să câștige cel puțin respectul domnișoarei Andrews. Farmacista mai spusese că ar fi bine să poată rămâne și după întoarcerea doctorului Nicholson, programată la începutul lui aprilie.

Ben o întrebase dacă îl va ajuta în primele două săptămâni după întoarcerea tatălui său, astfel ca bătrânul să poată intra treptat în ritm, dar nu sugerase nimic pe termen lung. De aceea, Kate se obișnuise deja cu gândul că va pleca din Sherringdon.

În plus, se resemnase și cu ideea, din ce în ce mai probabilă, că Robert și Diana își vor anunța logodna. Tânăra își întețea vizitele, fie singură, fie împreună cu Jack, fiul vicarului. Kate se gândea că logodna era doar o chestiune de timp, iar Maggie era înclinată să-i dea dreptate.

– N-aș spune că se potrivesc perfect, dar cel puțin au destule lucruri în comun.

– Poate lucruri superficiale cum ar fi caii și ferma, dar cum ar putea să se potrivească Diana cu un bărbat atât de inteligent ca Robert?

– N-ar putea, acceptă Maggie. Într-o vreme, Elizabeth i-ar fi putut oferi toate astea, dar făcuse o alegere și nu mai putea da înapoi.

– Așa să fie? Dacă ar obține divorțul, Robert nu s-ar însura cu ea?

– Nu.

Maggie părea foarte sigură de asta.

– Acum e mai în vârstă și mai înțelept. O poate vedea pe Elizabeth exact așa cum este. În săptămâna când a stat cu ea, s-a lecuit o dată pentru totdeauna.

– Dar păreau atât de apropiați! murmură Kate. Credeam că Robert este îndrăgostit de ea...

– Așa a crezut și Elizabeth . A suferit un adevărat șoc atunci când și-a dat seama că era doar prietenos. Nu voia decât s-o convingă să se întoarcă la soțul ei.

– Oh, Maggie! Mă bucur atât de mult! exclamă Kate, apoi roși. Elizabeth nu e ceea ce-i trebuie lui Robert, nu e un... un om bun.

– Mai direct, e o scorpie, adăugă Maggie. Cel puțin Diana e o fată de treabă, deși ar face bine să nu-l mai încurajeze pe Jack.

Drăguță, simplă, cam plictisitoare, dar Robert era un fermier încăpățânat, nu un bărbat romantic. Ar fi considerat căsătoria cu Diana o partidă bună, dacă prin asta ar fi putut reda fermei sale strălucirea de odinioară. Și nu s-ar fi împiedicat de un tânăr ca Jack, dacă într-adevăr ar fi dorit-o!

Întinsă în pat, în prima noapte în casa lui Robert, Kate încerca să se convingă că nu s-ar fi putut îndrăgosti niciodată de un bărbat care privea viața cu atâta sânge-rece.

Dimineața, când coborî la micul dejun și-l găsi pe Robert mâncând singur, își dădu seama de greșeala raționamentului său – l-ar fi iubit orice ar fi făcut! Ba chiar era recunoscătoare pentru aceste zile

petrecute la el acasă, pentru că avea de ce să-și amintească atunci când va fi departe, la Glasgow. Așa că se așeză în fața lui și-i răspunse la „bună dimineața" sigură pe sine.

– Pari obosită, Kate. Dormi prost într-un pat străin?

Ea ridică privirea.

– Da, așa e. M-am obișnuit la Maggie.

– Bănuiesc că ai nevoie de o vacanță. Andy mi-a spus că ai muncit foarte mult.

– S-ar putea...

– Îți pare rău că vei pleca în curând?

– Nu. Sunt bucuroasă! răspunse cu un ton ce-l făcu să-și ridice sprâncenele.

– Te-ai săturat de viața la țară sau de companie?

– Adevărul e că au început să-mi lipsească luminile puternice și atmosfera stimulativă a marilor orașe.

Figura lui părea impenetrabilă.

– Înțeleg, Kate. Și eu, prostul de mine, credeam că ai început să te atașezi de acest loc!

– Ce idee ciudată! exclamă ea, minunându-se de propria-i abilitate de a minți cu seninătate.

Din fericire, în acel moment apăru Maggie, care interveni salvator în discuție.

Kate sorbi o gură de cafea și se întrebă dacă pe Robert îl deranja într-adevăr ușurința cu care ea se despărțea de căminul lui. Și-ar fi dorit să-i spună că cel mai mare vis al ei era să-și petreacă restul zilelor cu el, în acea casă.

Oftă prelung, atrăgând atenția celorlați.

– La ce te gândești? întrebă Maggie.

Robert răspunse în locul ei:

– Își face griji să nu fi ratat ceva important cât timp a lâncezit la noi, la țară. Tânăra Kate este o femeie de carieră!

Tonul tăios al vocii sale păru s-o surprindă chiar și pe Maggie.

– Ce prostii spui! Știi că viitorul lui Kate este stabilit – o să lucreze la cabinetul fratelui său.

– Asta până apare ceva mai bun. Munca la un cabinet de medicină generală nu e suficient pentru o fată atât de ambițioasă cum e Kate, deși ar putea fi o trambulină...

– Nu-i adevărat! strigă Kate. Exagerezi! De ce ești atât de răutăcios?

Dezamăgită până la lacrimi, sări în picioare și fugi din cameră, înșfăcând geanta de pe măsuța din hol. Din cauza lacrimilor și a mâinilor ce-i tremurau, nu observă că ușa era zăvorâtă și încercă în zadar s-o deschidă.

– La naiba!

Robert , care venise pe nesimțite în spatele ei, o împinse deoparte.

– Dă-mi voie! Are obiceiul să se înțepenească.

Trase zăvorul și deschise larg ușa grea. Zilele mohorâte lăsaseră locul unui soare strălucitor; deși era februarie și ora era matinală, căldura deja se simțea.

– Frumoasă zi! remarcă Robert și o urmă pe alee.

Kate nu simțea nevoia să-i răspundă și se îndreptă spre mașină. Când să iasă din curte, Robert apăru în dreptul porților și-i făcu semn să oprească.

– Îmi pare rău, dar mă grăbesc, îi spuse ea prin fereastra deschisă și rulă încet mai departe.

El nu se mișcă din calea mașinii, așa că se văzu obligată să frâneze.

– Te rog, Robert ! Trebuie să ajung la cabinet!

– La naiba cu cabinetul! Și oricum, e prea devreme, după cum bine știi!

Se repezi la fereastra deschisă.

– Ascultă, Kate! Îmi pare rău dacă te-am supărat!

O privi complet nedumerit.

– Eu doar te tachinam. N-ai simțul umorului, nu-i așa?

– Nu mă tachinai! Chiar vorbeai serios și voiai să mă rănești!

– De ce te-ar deranja să fii numită „o femeie de carieră”? Nu asta ești?

– Dacă te referi la faptul că-mi iubesc munca, atunci da. Dar felul în care o spui face să sune ca o insultă.

– N-ar trebui să fii atât de sensibilă. În plus, în momentul în care a trebuit să alegi între carieră și căsătorie, ai ales cariera. Și nu mă îndoiesc că ai face la fel și a doua oară.

Tristețea lui Kate se transformă în mânie.

– Nu știi nimic despre asta. Ai auzit numai versiunea lui Bill. Nu că m-aș deranja să-ți spun și versiunea mea! Dă-te la o parte din calea mea!

Apăsă atât de tare pe accelerator, încât Robert trebui să facă un salt pentru a evita un accident.

Când ajunse la cabinet, Kate se simțea rușinată de comportamentul ei. Seara, înainte să se ducă la culcare, intră în biroul lui Robert și-l găsi luptându-se cu documentele contabile.

– Îmi pare rău că te întrerup. Eu... voiam doar să-mi cer scuze.

După privirea absentă, se vedea că era încă absorbit de muncă.

– Pentru că am fost necuviincioasă, vreau să spun. Și că... aproape te-am călcat cu mașina.

El deveni mai atent.

– Da, într-adevăr. Ar fi fost chiar caraghios dacă ar fi trebuit să-mi dai primul ajutor, nu?

Zâmbi cu un farmec care o dezarmă pe Kate, care râse ușor.

– Oh, Robert ! Chiar trebuie să ne certăm de fiecare dată? Ar fi atât de frumos dacă am putea fi prieteni!

– Ar fi, Kate?!

El se foi în scaun și-și frecă îngrijorat fruntea.

– Doamne, cât urăsc să fiu îngropat în hârtii!

Kate îl privi cu compătimire.

– Robert, îmi pare atât de rău! Nu trebuia să te deranjez acum, când ai treabă.

– Nu. E frumos din partea ta că ai venit.

Ridică un pumn de chitanțe și le privi înciudat.

– Maggie e de părere că mi-ar trebui o nevastă bogată.

Kate simți că i se taie respirația.

– Ar fi și asta...o soluție. Nu te mai reții. Noapte bună!

– Nu, stai și bea un pahar cu mine. Mi-ar prinde bine o pauză.

– Dacă într-adevăr ai timp...

Robert îi turnă un pahar de lichior, iar ea se așeză, picior peste picior, privind către focul din șemineu.

– De ce ești atât de solemnă?

– Mi se pare o mare greșeală să nu te căsătorești din dragoste, spuse ea gândind cu voce tare.

El își miji ochii și o întrebă cu răceală:

– Spui asta la modul general sau te referi chiar la mine?

– Ăăă...mă refeream la ce-ai spus tu – căsătoria cu o femeie bogată. Eu nu m-aș putea căsători cu o astfel de persoană, dacă nu aș fi și îndrăgostită...

Vocea ei se pierdu sub insistența privirii lui Robert.

– N-ai putea, draga mea? Înseamnă că nu ești atât de practică pe cât te-am crezut. Banii durează mai mult decât dragostea, dacă sunt bine gestionați.

– E absolut oribil ce spui!

– Dar adevărat. Privește în jurul tău. Câte căsătorii fericite vezi?

– Multe, se încăpățână Kate. Numai că tu le vezi doar pe celelalte.

– Poate. Din câte știu eu, părinții mei se iubeau enorm la început. Dar asta n-a durat; și-au făcut viața un iad unul celuilalt.

– Eu am fost mai norocoasă decât tine. Părinții mei erau de nedespărțit. Tocmai de aceea au și murit împreună într-un accident de avion. Dacă aș iubi și eu un om atât de mult, aș prefera aceeași soartă. Mama spusese întotdeauna că ar vrea să moară prima.

Kate nu se mai putu abține și izbucni în lacrimi.

– Liniștește-te, micuțo! îi spuse el cu blândețe. Nu neg că mai există și excepții, dar cred că și părinții tăi s-au mai certat din când în când.

– Sigur că da, dar dacă există respect și iubire, orgoliile nu pot strica o căsnicie.

– E frumos să întâlnești pe cineva care mai are idealuri. Ale mele s-au dus de mult...

Robert își privi câteva momente paharul, apoi o întrebă brusc:

– De ce te-ai despărțit de fratele meu?

Kate căuta de luni de zile un prilej să-i poată vorbi de acest lucru. Acum, însă, nu-și putea găsi cuvintele. Cu mare greutate, făcu tot ce-i stătea în putință să-i explice cât mai bine, dar nu fu sigură dacă reușise.

– Poate că n-am fost suficient de elocventă... încheie ea oftând. Tare mult mi-ar fi plăcut să te pot face să înțelegi.

Robert își întoarse privirea spre ea.

– Îmi pui judecata la îndoială... Bill e fratele meu, sunt foarte atașat de el, dar știu cât poate fi de egoist. Nu pot să-mi dau seama cum a putut crede că te-ai lăsa de medicină?

– Vrei să spui că ești de aceeași părere cu mine?!

– Bineînțeles că da. Ar fi fost o risipă uriașă de talent. Ca să nu mai punem la socoteală și anii costisitori ai stagiaturii.

– Bill nu ți-a spus motivul despărțirii noastre?

– Dacă mi-ar fi spus, nu m-aș fi purtat așa. Să spunem că... mi-a dat o altă versiune.

– Dar tu crezi versiunea mea? întrebă ea nerăbdătoare, iar el aprobă convins.

– Da, Kate. Și cred că ai făcut bine că nu te-ai măritat cu el. N-ați fi fost niciodată fericiți.

– Îți mulțumesc pentru înțelegere, Robert! spuse ea și clipi pentru a-și stăpâni lacrimile. Nu te mai reține. Nu munci prea mult!

– Bine, doctore, spuse solemn și, spre surprinderea lui, Kate îi zâmbi cu foarte multă căldură.

În acea noapte dormi cum n-o mai făcuse de mult timp. În următoarele zile fu atât de voioasă, încât observă și Maggie:

– Începusem să-mi fac griji în privința ta, Kate. Nu vreau să par indiscretă, dar pe tine te frământa ceva, nu?

– Da, cred că da, admise Kate.

– Dar acum, lucrurile stau mai bine?

Mai bine, datorită lui Robert care se dovedise mai înțelegător și mai bun decât de obicei. Dacă nu putea spera la mai mult dar, cel puțin rămânea cu satisfacția muncii.

***

În acea săptămână, constructorii reparară acoperișul și fetele se mutară înapoi.

Kate trecea din ce în ce mai rar pe la cabinet, iar pacienții începuseră să simtă.

„Ne va fi foarte dor de dumneavoastră", îi spusese de curând o femeie. „Și doctorul Ben e bun, dar dumneavoastră sunteți mai înțelegătoare, ca femeie..."

La întoarcere, pe drumul către fermă, îi văzu pe Robert și Diana călărind împreună. Exersau pentru concursul care se apropia

– Vom avea nevoie de tine ca doctor oficial, o informă Robert într-o seară.

– De ce eu? N-ar fi mai potrivit Ben?

– Ben spune că face lucrul ăsta de ani de zile și că a venit și rândul tău. În plus, va pleca cu Maggie în week-end, la Londra.

Kate încercă să-i convingă că o ambulanță era suficientă.

– Așa s-a procedat de fiecare dată, interveni Linda. Unele sărituri sunt destul de dure și s-ar putea întâmpla accidente. Oamenii se simt mai bine când știu că e un doctor în preajmă.

Așa că, în ultima sâmbătă din martie, Kate sosi la intrarea pe terenul închiriat de un fermier local. Concursul era în scopuri caritabile, pentru ajutarea unui grup de spitale, iar intrarea era cu plată.

Kate se scotoci după bani, dar bărbatul de la poartă o opri.

– Nu luăm bani de la doctori. Distracție plăcută!

Se îndreptă către bâlciul destinat celor care nu erau interesați de cursă, localiză ambulanța și se duse spre ea. Personalul o întâmpină ca pe un vechi prieten.

– Să sperăm că nu vom fi foarte ocupați, doctore. Dacă vor cădea, măcar vor ateriza pe un sol moale.

Kate râse și privi către mulțimea gălăgioasă. Oare pe unde era Robert? Prima cursă urma să înceapă. Kate făcea eforturi vizibile să vadă cât mai bine fețele concurenților aliniați la start.

– Vrei să-ți împrumut binoclul meu? întrebă Robert din spatele ei.

Kate se răsuci rapid spre el.

– Încercam să văd dacă te afli printre cei de la start. Adică...vroiam să văd dacă recunosc vreunul dintre ei.

– Sunt prea bătrân pentru cursa asta, spuse el amuzat. Este numai pentru cei sub șaisprezece ani. Dar dacă vrei, poți paria pe Johnny Palmer. Călărește ca un diavol. Numai că va trebui să te grăbești, să nu se închidă casa.

Robert o conduse prin mulțime până la casa de pariuri, iar ea puse pe tejghea o liră. Bărbatul fluieră admirativ:

– Ești o mică îndrăzneață, nu-i așa?

– E pentru o cauză bună. Am înțeles că toți banii merg la spitale, nu?

– Mai puțin cheltuielile noastre.

Kate știa că Robert e unul dintre organizatori și că toată familia concura, inclusiv el. Le făcu cu mâna lui Tim și Lindei, apoi o văzu pe Diana cu băiatul vicarului.

– Acela nu este Jack Simmons? Credeam că s-a întors la universitate.

– Poate că a început vacanța. Oricum, stă mai mult week-end-urile. El și Diana au devenit foarte apropiați.

Kate îi aruncă o privire pe furiș, dar pe fața lui nu se putea citi nimic.

După ce o conduse într-un loc de unde se putea vedea mai bine, Robert plecă împreună cu un alt concurent.

Kate, care se aștepta să fie plictisitor, descoperi că era destul de distractiv. Asculta părerile competente din jurul ei, iar cineva o recunoscu și o salută cu căldură.

Urmări câteva curse, pierdu câteva lire și pulsul i se acceleră când observă că Robert se alinia pentru următoarea cursă. Dar se enervă pentru că era chemată la ambulanță din cauza unui copil care căzuse dintr-un copac.

Kate mai aruncă o privire prin binoclu către figura familiară a bărbatului pe care îl iubea și se duse către punctul de prim-ajutor. Rezolvă rapid problema, punând în atele fractura pușiului și se întoarse la locul ei.

– Cine câștigă? întrebă ea pe soția unui fermier.

Femeia spuse ceva de primii trei, dar nu se putea înțelege mai nimic din pricina larmei.

– Cine se află în frunte?

Kate încerca zadarnic să-i urmărească prin binoclu; deja se mișcau prea rapid.

Femeia îi spuse că primii trei sunt Robert și încă doi pe care ea nu-i cunoștea.

– Am pariat pe domnul Montgomery. De când s-a întors din Canada, a câștigat în fiecare an. Bărbățelul meu spune că e cel mai bun din tot ținutul, iar el știe ce spune!

Kate se simți mândră ca o mamă al cărei copil tocmai fusese lăudat. Se simți apoi ridicolă și se gândi că nu era bine să fie atât de obsedată de o persoană. Dar ea era. Și nu-și putea înfrâna pornirile și sentimentele.

– Urmează saltul cel mai spectaculos. E rezervat numai celor mai buni. Iată-i! Ce ți-am spus eu? Omul meu e în frunte.

– Robert..., suspină Kate. Hai, Robert!

Văzu calul său înălțându-se pentru spectaculosul salt, apoi confuzie. Doi sau trei cai erau la pământ, călăreții rostogolindu-se în țărână. Mai mult nu apucă să vadă, pentru că mulțimea din jur deja îi înconjurase.

Soția fermierului spuse dezamăgită:

– Am pierdut. Se pare că domnul Montgomery se numără printre cei care nu pot face saltul...

Kate alergă prin mulțime către prietenii ei de la ambulanță.

– Nu-mi dau seama ce s-a întâmplat. Voi știți ceva?

Unul dintre oameni scotea o brancardă.

– Jock e de părere că unul dintre ei încă se află la pământ, dar ceilalți doi sunt teferi. Mergem să aruncăm o privire. Doctore, vii cu noi?

Kate îi urmă îndeaproape, luptându-se cu noroiul și băltoacele create în noaptea precedentă. Ajunseră la mulțimea adunată lângă obstacol și îndepărtară mulțimea.

Robert era întins pe spate, țeapăn și plin de noroi. Unul dintre concurenți se aplecase asupra lui și îi lua pulsul, dar când văzu medicii se ridică ușurat.

– Slavă Domnului că ai venit, doctore! Mi-e teamă că a pățit-o...

Kate avea să rețină aceste momente ca fiind experiența cea mai teribilă pe care o avusese vreodată.

Îngenunche lângă Robert, încercând să-și dea seama de gravitatea situației. Inima îi bătea la intervale rare, dar cu putere. Pipăi vânătaia uriașă de la tâmplă, apoi mâinile și picioarele pentru eventuale fracturi. Se ridică pentru a putea vorbi cu oamenii de pe ambulanță.

– E în stare de șoc, dar nu cred să aibă fracturi. Haideți să-l ducem la ambulanță; acolo îl voi examina cu mai multă atenție.

În timp ce oamenii îl urcau pe targă, Kate îl văzu pe cel de-al treilea călăreț care stătea livid pe o bancă și-și masa încheietura zdrobită, părând mai îngrijorat pentru Robert, decât pentru el. În timp ce-l conducea spre ambulanță, omul îi povesti cum avusese loc accidentul. În momentul saltului, o pasăre zburase din imediata apropiere a obstacolului și speriase calul lui Robert. Mai departe, se știa...

– Va fi în regulă, doamnă doctor? Îl trimiteți la spital? întrebă bărbatul.

– Pe amândoi vă trimit, răspunse Kate cu gândul numai la Robert.

Oare avea o simplă lovitură la cap, sau îi afectase și funcțiile cerebrale? Și-ar fi dorit să poată merge cu el la spital, dar datoria o obliga să rămână până la ultima cursă.

Simțea că îi tremură picioarele, așa că se sui în mașină și privi călăreții aliniați pentru următoarea cursă. Deodată, cineva bătu în geam. Erau Linda și Tim, cărora le explică ce se întâmplase. Linda îi strânse mâna cu simpatie:

– Cred că-ți vine foarte greu să examinezi oameni pe care îi cunoști. Of, Kate, ești albă la față...

– Da, mi-a fost foarte greu să-l văd așa, prăbușit la pământ. Îmi pare rău că am venit. Oare câte curse mai sunt?

– Doar două, răspunse Tim. În cea de acum participă și Diana.

– Diana?! Cum poate să mai facă asta, fără măcar să se fi interesat de starea lui Robert?

– Poate că încă n-a aflat. În acel moment, eram cu toții la chioșcul de băuturi, pentru un ceai cald.

– N-ați vrut să urmăriți cursa lui Robert? întrebă Kate.

Tim dădu din umeri și zâmbi.

– N-avea nici un rost. Câștigă în fiecare an...

– Nu și de data asta, completă trist Linda.

Cei doi plecară spre spital, iar Kate rămase să răspundă mulțimii de binevoitori care o asaltau cu întrebări referitoare la starea lui Robert și a celuilalt bărbat.

– Da, își pierduse cunoștința...

– Nu, nu avea nici un picior rupt...

– Doar și-a pierdut cunoștința? Alte răni nu a suferit?

Ultimele întrebări veniseră de la Diana, care-și făcuse loc prin mulțime însoțită de umbra sa, Jack Simmons.

– Nu e grav rănit? mai întrebă ea.

– Nu cred, deși e greu de spus acum, răspunse Kate. Eu plec acum spre spital. Vii cu mine?

Diana își mușcă buzele și dădu puternic din cap.

– Am oroare de spitale. Fii drăguță și sună-mă când ai ceva vești. La cinci, trebuie să fim înapoi la biserică.

– Dacă nu suntem, lasă un mesaj, spuse și Jack. Robert va fi în regulă; e un tip rezistent. Multă lume cade de pe cai...

– Dar unii oameni mai și mor, murmură Kate șocată de indiferența lor.

Cei doi n-o mai auziră, fiindcă deja plecaseră ținându-se de mână...

Kate se gândi că poate pentru unii ca ei era firesc ca oamenii să mai cadă de pe cai, dar dacă Diana îl iubea pe Robert, atunci indiferența ei era suspectă. Poate că joaca ei cu Jack devenise ceva serios...

Când Kate ajunse la spital, Robert deja făcuse radiografiile și se afla într-un pat dintr-un salon privat.

Făcu cunoștință cu chirurgul de serviciu care o aduse la curent cu starea de sănătate a lui Robert .

– Mai nimic, anunță el vesel. Capul și coastele sunt în regulă. Nu sunt semne de hemoragie intercraniană, deci credem că a fost o simplă lovitură la cap.

– „Credem"? întrebă ea.

– Eu și Bodger. Consultantul nostru ortoped, domnul B. Hodgson.

Medicul de gardă era tânăr și plin de el și Kate se amuză cum își schimbă atitudinea când apăru șeful lui.

Deși avea o reputație foarte bună, ea nu-l cunoscuse pe domnul Hodgson. Robert era pe mâini bune.

Doctorul apăru însoțit de Linda și Tim:

– Robert e conștient acum și vrea să meargă acasă, dar i-am spus că trebuie să mai rămână sub supraveghere. Linda spune că tu ești o prietenă de familie, așa că te rog să-l convingi să fie rezonabil.

Ideea că ar putea avea vreo influență asupra lui Robert o făcu pe Kate să zâmbească.

– Are nevoie să fie convins?

– Mă tem că da. Spune că are multă treabă la fermă și că preferă să stea în patul său de acasă. Tu știi ce-ar însemna asta... Așa că, fii fată drăguță și dă-ți toată silința.

Sora care era de serviciu pe acea aripă îi indică salonul și se scuză că e singură de serviciu.

Kate intră și închise ușa ușor, apoi își trase un scaun lângă pat.

Robert stătea întins pe spate și pe fața curățată de noroi se puteau vedea mai multe zgârieturi și vânătăi.

Îi luă mâna și-i verifică pulsul, apoi, dintr-un impuls de moment, o lipi de fața ei. O ținu strâns, copleșită de emoție.

– Of, Robert ! suspină ea. O lacrimă se prelinse pe obrazul ei și căzu pe mâna lui.

– Așa plângi pentru toți pacienții tăi? o întrebă, iar ea îi dădu repede drumul la mână.

Își șterse lacrimile și nu îndrăzni să-l privească.

– Credeam că dormi, spuse ea rușinată. De altfel, nu plângeam din cauza ta, plângeam pentru că... pentru că sunt obosită și... și am o migrenă.

– Și eu, șopti Robert. Mă doare de parcă mi-ar fi despicat cineva capul în două.

Ea îl privi cu îngrijorare.

– Păi, vezi? Ar fi o nebunie să pleci acum acasă. Domnul Hodgson m-a rugat să te conving în privința asta.

Robert îi zâmbi și își atinse vânătăile de pe față.

– M-aș putea lăsa convins... Ce-ar fi să mă mai ții de mână?

Kate se înroși la față și dădu să sară, dar el o prinse și-o strânse destul de puternic pentru un convalescent.

– Nu, Kate. Nu pleca!

Robert închise ochii, dar nu-i lăsă încheietura.

– Doamne, cât mă doare capul!

Strânsoarea slăbi abia când reuși să adoarmă. Kate mai așteptă câteva minute, cuprinsă de moleșeală din cauza șocului și emoțiilor. Spera că șocul posttraumatic să-i șteargă lui Robert din memorie purtarea ei, care le-ar fi putut crea amândurora momente de stânjeneală.

Capitolul 11

Robert se externă luni, iar Kate află acest lucru de la Ben.

– Domnul Hodgson mi-a telefonat și mi-a spus că ar fi vrut să-l mai țină, dar el a insistat să plece acasă. Va trebui, totuși, s-o ia ușurel, iar bătrânul Hodgson vrea ca noi să-l verificăm în fiecare zi. Obiecții? Dacă te deranjează, o voi face eu, dar tu ești cea vizată.

Știa că-i va fi greu să-l înfrunte pe Robert, dar n-avea rost să amâne momentul.

– E în regulă, Ben. Îl voi supraveghea eu. Tu ai destule pe cap, acum că se întoarce tatăl tău.

Bătrânul doctor Nicholson venise de câteva zile și urma să înceapă munca a doua zi – câteva ore la cabinet în prima săptămână, apoi câteva vizite, dar nu va face serviciul de noapte atâta timp cât Kate încă mai lucra cu ei.

Seara, când ajunse acasă, Kate află de la Maggie că Robert se simțea bine.

– I-a trecut migrena, dar arată totuși obosit, chiar dacă nu vrea să recunoască.

– Atunci, eu nu-l voi mai deranja în seara asta, spuse Kate. De altfel, a fost consultat și dimineață, de doctorul Hodgson.

Marți, totuși, își adună curajul pentru o înfruntare. Lăsase vizita lui Robert ultima, iar când ajunse la el era aproape ora unu. Maggie era cu el și-și lua rămas-bun, pentru că urma să-și petreacă vacanța în Europa. Când o văzu pe Kate, dădu să se ridice, dar aceasta îi spuse să nu se grăbească.

– Nu voi sta mai mult de două minute. Trebuie doar să-i verific pulsul.

Ca o adevărată profesionistă, îi luă pulsul și-l întrebă cum se simte.

– Mai bine, murmură Robert.

– Bun! Acum te voi lăsa în pace.

Fusese mult mai ușor decât se așteptase. Se vedea, din atitudinea lui, că nu-și mai amintea nimic de ultima lor întâlnire. Ușurată, ea îi aruncă un zâmbet radios, ce fu întâmpinat de o privire uimită.

– Care-i graba? Stai și bea un pahar cu mine.

– N-ar trebui să bei după o lovitură la cap, îi spuse ea sever, iar el începu să râdă.

– Nu, doctore. Eu mă refeream la tine! Să bem și să-i urăm lui Maggie o vacanță reușită!

Ar fi fost urât să refuze; curând, în dormitorul lui Robert se încinse o mică petrecere. Linda și Tim stăteau pe pat, respectiv lângă fereastră, iar Kate se văzu nevoită să se așeze pe un scaun, lângă patul lui Robert. Încerca să pară cât mai nonșalantă, dar nu reușea, pentru că el îi arunca priviri aspre.

În timpul unei discuții între Maggie și Linda, el se aplecă spre Kate.

– S-a întâmplat ceva? Pari îngândurată.

Mâna lui se așeză ușor peste a ei.

– Sunt... îngrijorată din cauza unui pacient, minți ea și încercă să-i dea mâna la o parte.

– Bărbat sau femeie?

– Nu înțeleg ce... răspunse ea și se opri brusc.

El îi zâmbi malițios.

– Mă întrebam și eu... Am văzut că te atașezi din ce în ce mai mult de pacienții tăi.

Apoi se lăsă pe spate și închise ochii, încă zâmbind.

Deci își amintea, dar nu avea decența se pretindă că nu se întâmplase nimic!

– Trebuie să plec. Am treabă în această după-amiază.

Evită privirea lui Robert și-și luă rămas-bun de la toți. În acea seară, îi telefonă lui Ben și-l rugă să preia cazul lui Robert. Bâigui niște scuze, dar Ben o întrerupse:

– Înțeleg, Kate. Nu-ți face griji, îl voi vizita eu mâine.

Vocea lui suna puțin acuzator, iar ea se simți vinovată.

– Mă voi revanșa față de tine, promise ea. Vorbim mâine dimineață!

Maggie plecase la Londra, la lady Howard, iar Kate își petrecu seara singură, în fața televizorului. La un moment dat, sună telefonul – lady Howard aflase de accident de la Maggie și dorea detalii.

– Maggie a fost foarte vagă și e inutil să-i întreb pe Tim sau pe Linda, explică ea.

Cu toate explicațiile lui Kate, lady Howard se declară nesatisfăcută și-și anunță venirea, a doua zi. Gândindu-se la efectul pe care îl va avea asupra tinerilor Montgomery, Kate încercă s-o descurajeze, dar fu brusc întreruptă.

– Să nu le spui că vin! Ei încearcă să mă oprească, chiar și Robert.

Mai ales Robert! se gândi ea amuzată. Oare știa câtă muncă implica venirea ei?

În următoarea seară, Tim se refugie la Kate, după cină.

– O seară cu mătușa Margaret e un calvar. Și amenință că va sta până la sfârșitul săptămânii!

– Unde este Linda? întrebă Kate.

– Joacă scrabble cu bătrâna, zise Tim. Eu am fugit înainte să-mi vină rândul.

Kate se interesă de starea lui Robert.

– Arăta un pic abătut când a venit mătușa, dar știi cum e Robert! El e mai politicos decât noi... Linda a fost aproape grosolană, mai ales din cauza șocului!

– Dar Robert se simte mai bine? insistă Kate.

– Mult mai bine! Ben i-a dat voie să se ridice din pat, dar i-a interzis să muncească, cel puțin până la sfârșitul săptămânii.

Următoarele zile au fost mai puțin aglomerate decât de obicei, deoarece Kate împărțea cu tatăl lui Ben toată munca. Ar fi trebuit să fie recunoscătoare, după o lună atât de agitată, dar nu-i plăcea că-i lăsa prea mult timp liber și gândurile i-o luau razna. Oricum ar fi privit lucrurile, viitorul părea sumbru. Nu putea să înceapă munca la cabinetul fratelui său până la sfârșitul lui mai, deoarece asistentul lui dorea să rămână până atunci. Așa că lui Kate îi rămânea o vacanță de două săptămâni până să părăsească Sherringdon și nu avea nici o idee cum s-o petreacă.

Nu voia să se ducă acasă la fratele său, deoarece Angus și soția sa și-ar fi dat seama că s-a întâmplat ceva. Așa sunt familiile, nu pot fi păcălite! Iar ea nu se simțea în stare să răspundă întrebărilor. Trebuia să-și aranjeze o vacanță pe undeva, poate în partea de vest.

Când îi împărtăși planurile sale lui Ben, acesta o privi suspicios.

– De una singură? Nu prea sună distractiv!

– Nici unul din prietenii mei nu este liber acum. De altfel, va fi foarte liniștit și voi avea timp să mă relaxez.

– Vei avea timp să și meditezi, îi spuse el cu blândețe. Kate, știu ce simți și nu-mi place ideea să pleci singură. De ce n-ai rămâne acasă la Maggie? Cel puțin, ai avea prietenii aproape.

Kate negă, și el nu mai insistă.

– Îmi lipsește Maggie, spuse Ben. N-a mai fost plecată niciodată timp de o lună. Nu știu ce i-a venit!

– A plecat cu colegii ei, nu? Poate că unul din ei înseamnă ceva mai mult...

– Vrei să spui, un bărbat? Maggie nu e așa!

– Oh, Ben!

Kate începu să râdă, mulțumită de reacția obținută.

– Maggie e o fată normală, care ar vrea să se mărite. Ar fi timpul să-și găsească pe cineva.

Pentru o secundă, se simți tentată să-i spună adevărul, dar se răzgândi. Deja îl pusese pe gânduri pe Ben... Chiar dacă Maggie plecase intenționat sau nu, absența ei avea efectul scontat, iar Ben începuse s-o prețuiască.

Ben dădu să plece, dar își aminti că avea un mesaj de la lady Howard pentru Kate.

– E destul de supărată că n-ai venit s-o vezi. O să plece mâine, așa că vrea să vii la ea în această seară.

Suna ca o comandă regală, iar Kate își alese cu grijă momentul vizitei. La ora șase, o văzu venind pe Diana Mitchell însoțită de Jack Simmons. Cinci minute mai târziu, Kate traversă curtea, dar fu trasă deoparte de Linda, în salon.

Robert împărțea băuturi și discuta despre cai cu Jack și Diana. Se mulțumi să-i zâmbească și o lăsă în compania ladyei Howard. Cele două femei se așezară pe o canapea lângă șemineu, iar lady Howard o interogă cu privire la tratamentul lui Robert.

– Am avut și eu un accident asemănător și am fost imobilizată la pat trei săptămâni, într-o cameră întunecată.

Kate zâmbi.

– Acest lucru nu mai e considerat necesar, pentru că timpurile s-au schimbat.

– Dar nu în bine! Sincer, poți să afirmi că băiatul se simte mai bine?

Kate aruncă o privire spre Robert și admise că arăta puțin obosit. Sau poate îngrijorat din pricina problemelor de la fermă...

În acel moment, Jack izbucni în râs la o remarcă a Dianei și o îmbrățișă. Kate văzu privirea iritată a lui Robert și crezu că a înțeles – lui Robert nu-i plăcea concurența. Chiar dacă o iubea sau nu pe Diana, el întotdeauna o considerase la dispoziția lui.

– Jack pare foarte apropiat de Diana, spuse ea.

Lady Howard zâmbi amar.

– Am impresia că sentimentul e reciproc. Și dacă e așa, numai Robert este de vină.

– Dar pe el... îl deranjează?

– Robert nu ține cont de părerile altora, dar nici nu pare prea fericit, nu-i așa? Tocmai ne-au spus că vor pleca împreună în Irlanda și vor sta la niște rude ale lui Jack.

Kate privi către cei doi, care păreau să se simtă foarte bine unul în compania celuilalt.

– Au mult mai multe în comun decât Robert și Diana, spuse Kate gânditoare.

– Doi copii prostuți, zise lady Howard, ironic. Acum, spune-mi despre tine! Când pleci?

Kate fu scăpată de un interogatoriu de venirea părinților Dianei. După câteva minute, Robert o trase deoparte:

– Am ceva de vorbit cu tine, micuțo! N-ai fost prea prietenoasă în ultima vreme, nu-i așa?

Kate privi absentă pe fereastră.

– N-am văzut niciodată atât de multe margarete. Sunt atât de frumoase.

Robert o întoarse cu fața spre el.

– Știu foarte bine de ce m-ai evitat în ultimul timp, Kate, spuse el încet.

Ea se îndepărtă, temătoare.

– Atunci... dacă știi, n-ai vrea să mă lași în pace?

Kate era conștientă de prezența lui și știa că era de-ajuns să întindă mâna ca să-l atingă.

– Bine, Kate! spuse el pe un ton rece. Dacă așa vrei tu... Când pleci?

– De sâmbătă într-o săptămână.

– Ai avut multe apeluri în timpul nopții, în ultima vreme?

– Nu. De ce?

– Pentru că arăți de parcă ai fi în urmă cu somnul. Ți-e frică să stai singură?

– De ce mi-ar fi? răspunse ea, prea repede.

– Pentru că ești o fată de la oraș, iar aripa în care stă Maggie e destul de izolată.

– Nu mi-e frică de străini.

Accentuase, aproape involuntar, ultimul cuvânt, iar Robert o privi cu atenție.

– Atunci, de cine?

– Ți-am spus, nu mi-e frică de nimic! Dumnezeule, suntem în secolul douăzeci.

Dar se dădu de gol când adăugă:

– Aș vrea să nu fie atâtea zgomote în casa asta veche. Pot să jur că sunt șoareci!

Îi aruncă lui Robert o privire fioroasă.

– Să nu îndrăznești să râzi!

– Nici prin cap nu-mi trece, draga mea Kate. Vroiam să-ți sugerez că aș putea să-ți împrumut unul din labradorii noștri. Trebuia să mă gândesc mai de mult la asta.

Făcu un gest către paharul ei.

– Golește-l, ca să-ți mai torn un pahar. Nu ești de serviciu în seara asta, nu?

Kate îl privi traversând camera, recunoscătoare că schimbase subiectul. Când se întoarse, îl întrebă ce câine putea lua.

– E o prostie! se scuză ea. Întotdeauna m-am mândrit că sunt o femeie rațională. Cum se poate să-mi fie frică de... nimic?

– Ești doctor, draga mea Kate. Ar trebui să-ți răspunzi singură la această întrebare.

Continuă, neluând în seamă privirea ei uimită:

– Nu spun psihologii că toți avem temeri ascunse? De moarte, de boală, de a nu fi iubiți... Nu de-o casă goală și întunecată ți-e frică, ci de faptul că n-ai pe nimeni alături, în ciuda carierei de succes!

Așadar, știa! Îl privi cu reproș, puse paharul pe o măsuță și se depărtă de el. Nimeni nu observă cât de supărată era.

După câteva minute plecă, evitând să privească în direcția lui Robert. La ora zece, Tim i-l aduse pe Honey, cel mai prietenos dintre câini.

– Va dormi oriunde, îi spuse băiatul.

Honey se ghemui lângă pat, iar Kate stinse lumina simțindu-se în siguranță.

În fiecare seară, Tim sau Linda i-l aduceau pe Honey; Kate îl zărise doar de câteva ori pe Robert în ultima vreme, împreună cu oamenii săi. Deja începuse munca la câmp, care dura zi-lumină.

– O să vă simțim lipsa, doamna doctor Ferguson, îi spuse domnișoara Andrews în ulTima zi. Deja sunt din ce în ce mai mulți pacienți care dau telefon și cer să fie consultați de „doamna doctor".

Ben o invită la el în birou.

– Deja am întârziat și am foarte multe vizite de făcut. Dacă nu pot să vin la tine diseară, îmi promiți că nu pleci fără să-ți iei rămas-bun?

– Sigur că da. O să vin să te văd mâine dimineață. Nu mă grăbesc să plec!

Își petrecu restul zilei la cabinet și se întoarse acasă la ora cinci. După câteva minute, telefonul sună – Robert o invită la cina de adio.

– La cină? Linda nu mi-a spus nimic ieri.

– Aveai altceva mai bun de făcut? întrebă el destul de tăios.

– Nu, dar aș prefera să nu vin. Am... am putea să ne spunem „la revedere" chiar de acum, nu?

El o întrerupse cu brutalitate.

– Doamne, Kate, crezi că eu vreau să vii? Dar Tim și Linda insistă,. Nu putem să ne comportăm civilizat?

Așteptă câteva clipe răspunsul ei.

– Deci...vii? Pe la șapte?

Kate era prea obosită pentru a-l mai contrazice.

– Bine, șopti ea.

– Fruntea sus! După seara asta, n-o să mai fim obligați să ne vedem.

Kate regretă că acceptase, pentru că seara se dovedi mai dificilă decât ar fi crezut. Erau numai ei patru, dar greul conversației căzu mai mult pe umerii celor doi copii. Robert afișa o politețe rece, dar Kate mai simțea ceva sub acea mască. Dorința de a scăpa de ea cât mai repede? Sau poate altceva...

De câteva ori, îl surprinse privind-o cu o expresie ostilă. Părea că se vor despărți în aceiași termeni în care se cunoscuseră și că o eventuală prietenie era imposibilă.

De îndată ce eticheta îi permise, Kate se ridică de la masă.

– Chiar trebuie să pleci? întrebă Linda. E abia ora zece.

– Te rog, mai stai, adăugă și Tim.

Dar Robert se ridică și îi deschise ușa.

– Bănuiesc că are multe de făcut.

Îi făcu loc să iasă, iar Kate păși în hol, simțind că-i tremură picioarele.

– Să mai vii pe la noi! îi ceru Linda. Ne-ar face mare plăcere, nu-i așa, Robert?

– Mă îndoiesc că se va mai întoarce, spuse el pe un ton glacial. Kate e de părere că viața la țară e plictisitoare.

– Nu-i adevărat! protestă Linda. Îi place să stea aici și e clar pentru toată lumea că nu vrea să plece! Dacă ar fi vrut, n-ar mai fi părut atât de nefericită!

Tim, mai atent decât sora lui, îi dădu un cot.

– Încetează, Linda! Nu vrei să jucăm un tenis de masă?

Și o scoase din încăpere înainte de a mai face alte gafe.

Robert deschise ușa de la intrare și-i întinse mâna.

– Așadar, la revedere, Kate!

Ea făcu tot posibilul să-și păstreze calmul.

– Linda are dreptate, nu-i așa? întrebă Robert, refuzând să-i elibereze mâna. Nu vrei să pleci, dar ești gata s-o faci, pentru că pui orgoliul mai presus de fericire.

Ea își smulse mâna și alergă în curte cu ochii în lacrimi. Îl auzi strigând-o, dar se prefăcu că nu-l aude și intră în casă trântind ușa.

– Kate, Kate!

Se auzi soneria și din nou vocea lui:

– Deschide ușa, Kate! Ai uitat să-l iei pe Honey.

– Nu-l vreau! Mulțumesc, Robert, dar mă duc la culcare!

După câteva momente, soneria se auzi din nou, mai insistent.

– Dechide ușa! O să sun până-mi vei deschide.

Kate știa că nu are de ales și îi deschise. Robert năvăli în casă, urmat de Honey.

– Lacrimi, Kate? Deci, regreți, chiar dacă n-ai recunoaște-o niciodată!

– Nu înțeleg ce vrei să spui. Te rog, Robert... Sunt obosită și vreau să merg la culcare.

– Atunci voi termina ce am de spus!

O prinse de umeri și-o zgâlțâi cu putere.

– Dacă ai avea un pic de bun-simț, ai pleca, șopti ea. Sunt sigură că știi ce simt pentru tine! Sunt sigură!

– Da, Kate. Am știut din ziua accidentului. Din acea zi, m-ai evitat, iar asta mi-a confirmat bănuielile. Ce păcat că tot timpul te lași condusă de rațiune. Atunci când vei fi mai bătrână și mai bogată, vei ajunge să regreți. Dar va fi prea târziu!

Era atât de obosită și de nefericită încât nu înțelegea nici cuvintele și nici furia lui. O luă în brațe și o sărută cu putere.

– Asta ca să-ți amintești de mine! Sunt sigur că vei avea o carieră de succes, dar mă îndoiesc că vei fi fericită.

– De ce ești atât de rău? N-am vrut să mă îndrăgostesc de tine. Numai munca mi-a mai rămas, de vreme ce nu mai pot sta aici.

– Ai putea să stai, dacă ai vrea. Știi prea bine.

– Ben nu mai are nevoie de mine.

Se priviră câteva clipe în ochi, în tăcere.

– Eu am...

Kate nu-i răspunse, prea uimită de vorbele lui.

– Nu trebuie să spui nimic, spuse el cu amărăciune. Am fi putut fi fericiți împreună, dar cariera ta e pe primul loc, nu?

Kate reacționă într-un târziu:

– Robert, nu pot să cred ce spui. Nu pot!

– Ba să crezi, prostuțo!

Deschise ușa cu putere.

– Dar regret că ți-am spus.

– O, Robert!

Facu un pas spre el, încă nesigură.

– Medicina înseamnă mult pentru mine, dar tu ești mai important. Te iubesc atât de mult!

– Nu spune lucruri pe care nu le crezi nici tu, Kate! Eu nu sunt ca Bill. Eu n-o să te las să pleci! Pentru mine, căsătoria e făcută să dureze, dar tu o să te plictisești de viața la țară – te-ai exprimat foarte clar.

Ea se grăbi să-i explice:

– N-am vorbit serios. Tot ce-am spus a fost pentru a-mi masca sentimentele. N-am avut nici cea mai vagă idee că și tu simți la fel.

El o studie, neîncrezător.

– Chiar n-ai avut? Crezi că un bărbat ar fi în stare să stea treaz o noapte întreagă pentru o femeie, dacă n-ar fi nebun după ea? După dans... Ce dezamăgire!

– Dar ai fi putut să spui ceva... protestă ea.

– Aș fi putut? Când era atât de evident că nu vrei să mă asculți?

– Iar mie mi-a fost teamă că am făcut ceva greșit... Ce proști am fost și ce mult timp am pierdut. Iar acum, nu vrei să mă crezi.

Extenuată, se sprijini de perete.

– Vreau să te cred, Kate, se auzi vocea lui. Vino și convinge-mă!

Kate se apropie timid de el, se ridică pe vârfuri și-l sărută pe obraz. Robert zâmbi, pentru prima oară în acea seară, se întoarse pe jumătate și închise ușa cu piciorul.

***

Robert plecă la primele ore ale dimineții. Kate dormi până târziu și se trezi la sunetul soneriei. Coborî în fugă scările, cu Honey pe urmele ei. Linda se afla deja în prag:

– Îmi pare rău, Kate. Ai crezut că era Robert? Ne-a spus vestea și credem că e minunat!

– Mulțumesc, Linda. Ați fost foarte surprinși?

– Înmărmuriți! Întotdeauna am crezut că va fi Diana.

– Și eu, recunoscu ea.

– Azi dimineață, când Robert ne-a povestit despre voi, l-am întrebat dacă s-a răzgândit în privința Dianei. Pentru că eu cred că s-ar fi însurat cu ea, dacă n-ai fi apărut tu.

– Și... el ce-a spus?

– A spus că ai făcut ca toate femeile să pară plictisitoare, chiar și Elizabeth . De îndată ce te-a cunoscut, a știut că niciodată nu se va putea însura cu altcineva. Nu-l caracterizează să-și descarce sufletul în acest fel. Poate pentru că e atât de fericit...

Kate căzu pe gânduri și se trezi la întrebarea Lindei:

– Când, Kate? Când ați hotărât nunta?

Ea reveni brusc la realitate.

– N-am avut timp să facem planuri. Poate că vom discuta diseară.

***

Anunțară pe toată lumea, începând cu Angus și lady Howard.

– O pereche perfectă, spuse lady Howard. Robert are nevoie de o fată inteligentă.

– Lady Howard! exclamă Kate, plăcut surprinsă. Cât v-ați schimbat... Am crezut că nu sunteți de acord cu femeile școlite!

– Îmi place să cred că țin pasul cu timpurile. Desigur, va trebui să înveți să călărești, ca să te adaptezi la viața la țară.

– Sună groaznic, se încruntă Kate către Robert. Poate că nu sunt soția potrivită pentru un bărbat ca tine.

– Nu fi prostuță, Kate. Te potrivești perfect aici.

– Ben! Am uitat cu totul de el!

– Eu nu. L-am sunat azi dimineață și ne transmite felicitări. Și cred că erau sincere.

Ea își sprijini capul pe umărul lui.

– Sper că ai înțeles, iubita mea, că nu sunt decât un fermier muncitor, cu o mulțime de datorii! Nu-ți pot oferi decât o casă veche și o grădină năpădită de buruieni.

Dar Kate privea deja spre viitor, spre o grădină îngrijită, plină de strigăte și râsete de copii.

– Această casă veche este minunată, spuse ea fericită. Iar grădina este splendidă! Copiii noștri vor crede că aici este paradisul, și așa voi crede și eu...

Sfârșit